

Cuồng kết hôn : Uông Bồng Khiết

Contents

Cuồng kết hôn : Uông Bồng Khiết	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02 Part 1	9
3. Chương 02 Part 2	16
4. Chương 03	17
5. Chương 04 Part 1	25
6. Chương 04 Part 2	32
7. Chương 05	33
8. Chương 06	38
9. Chương 07	46
10. Chương 08 Part 1	52
11. Chương 08 Part 2	59
12. Chương 09	60
13. Chương 10[hoàn Chính Văn]	67

Cuồng kết hôn : Uông Bồng Khiết

Giới thiệu

Cô chính là siêu cấp, vô địch muốn kết hôn “Cuồng kết hôn” như vậy thì sao? Cô cũng chỉ là lôi kéo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-ket-hon-uong-bong-khiết>

1. Chương 01

Tôi, Uông Bồng Khiết, năm nay 29 tuổi, cao 1m74, nặng 60 kg, mọi người đều nói tôi cuồng kết hôn rồi, bởi vì tôi siêu, muốn, kết, hôn,!

Ba tôi cao 1m78, mẹ 1m72, anh trai 1m9, em trai 1m85. Chú, bác, cậu, dì của tôi không ai thấp hơn 1m7,

tôi từ nhỏ sinh ra trong một gia tộc chỉ toàn người cao, qua hai mươi mấy năm bị người khác nhìn bằng con mắt khác thường, tôi mặc kệ đó là hăm dọa hay cười nhạo, tôi đều có thể chịu được, nhưng chỉ có một điều tôi không chịu được đó là tôi cao như vậy khung xương cũng lớn nhưng gả không được!

Đúng vậy, các bác, các dì của tôi tất cả cũng phải hơn mười người nhưng có bảy người chưa kết hôn.

Nói cách khác, cơ hội tôi có thể được gả đi chỉ có 30% hoặc.....còn ít hơn nữa? Bởi vì, thật bất hạnh tôi so với bảy người đó cao hơn ít nhất cũng 5cm.

Trời ơi, chẳng lẽ đây là số mệnh của tôi sao?

Không, tôi thề tôi nhất định phải kết hôn, nhất định nhất định phải kết hôn.

Nhưng từ khi lập lời thề đến nay đã 15 năm ta vẫn cô đơn một mình.

Ô ô ô, chẳng lẽ thật sự tôi đời này nhất định không thể gả đi?

Không không không không không! Ta nhất định phải kết hôn.

Tôi, Ung Bồng Khiết thề với trời, tôi nhất định nhất định nhất định nhất định nhất định phải kết hôn!

Ngồi trong văn phòng ấm áp có điều hòa so với ở bên ngoài chịu khổ, chịu cái lạnh 10oc thì đúng là khác biệt một trời một vực.

Chương Kính gác điện thoại, hai tay mỗi một giờ lên vươn vai. Anh xoay cổ, hoạt động hai vai, ánh mắt không tự chủ được nhìn lên đồng hồ treo tường ở đối diện.

3 giờ rưỡi.

Anh nhớ rõ 3h chiều nay, đại diện của “Lập Bằng” sẽ đến đây thảo luận về hợp đồng, tại sao đã muộn nửa tiếng vẫn không thấy ai đến?!

Anh nhíu mày lần nữa nhắc điện thoại gọi số máy nội bộ cho trợ lý, điện thoại vang lên 5 tiếng cũng không có người nhắc máy, anh gác máy, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Tiểu Phan, Bồng Khiết đâu?” nhìn xung quanh cũng không thấy người muốn tìm, Chương Kính cất giọng hỏi Phan Dân, người ngồi gần chỗ Ung Bồng Khiết nhất.

Bị gọi tên, Phan Dân đột nhiên giật mình, anh ngẩng đầu đối mặt với cấp trên, khóe mắt vẫn cảm nhận được ánh mắt đồng tình của đồng nghiệp.

“Ách, tôi.....”

Anh nên mạo hiểm tương lai 5 năm bị Bồng tỷ đối địch nhận lấy hậu quả đáng sợ mà nói thật sao? Nghĩ đến Bồng tỷ thân thể cao lớn, anh không tự chủ được nuốt nước miếng, không, vẫn nên bo bo giữ mình đi.

“Tôi trở lại công ty đã không thấy Bồng tỷ.” Anh nhanh chóng trả lời, chỉ nghe bốn phía đột nhiên vang lên tiếng hít thở.

“A Dương, Bồng Khiết đâu?” Chương Kính nhăn mày lại càng nhanh, anh đem ánh mắt chuyển đến một cấp dưới khác hỏi.

Lúc này đối lại là Trương Dịch Dương cả người cứng đờ, đầu tiên là anh hung hăng trừng mắt nhìn Phan Dân một cái ý muốn nói người không chết thì ta chết, rồi đáng thương ngẩng đầu nhìn cấp trên.

“Lão bản, nếu tôi nói cho anh biết Bồng tỷ đi đâu, anh có thể đồng ý với tôi không nói cho tỷ ấy biết là tôi nói được không?” Cậu ta nói.

Chương Kính nhăn mặt nhìn cấp dưới, không biết cậu ta đang giở trò gì nữa.

“Tôi chỉ hỏi cậu Bồng Khiết đâu? Cậu sợ cái gì?” Anh hỏi.

“Trong công ty, chỉ có mình anh cảm thấy Bồng tỷ không đáng sợ.” Trương Dịch Dương nói thì thầm.

“Cậu nói cái gì?”

“Không có gì.” Trương Dịch Dương vội vàng lắc đầu. “Lão bản, Anh có thể đồng ý không?”

“Không nói cho Bồng Khiết biết là cậu nói cho tôi cô ấy ở đâu?” Hấn lặp lại lời nói của cậu ta.

Dịch Dương nhanh chóng gật đầu.

“Tốt”. Cậu ta vui vẻ đồng ý, “Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết cô ấy đi đâu không?”

“Bồng tỷ đang starbucks ở lầu một.”

“Ở starbucks?” Chương Kính nhíu mày, hoài nghi nhìn cậu ta.

Trương Dịch Dương dùng sức gật đầu, sợ anh không tin. “Tiểu Phan cũng biết.” cậu ta nói.

“Tiểu Phan?” ánh mắt nguy hiểm của Chương Kính đột nhiên quét về phía Phan Dân lúc này cả người đã hóa đá, anh nhớ lúc nãy cậu ta nói không biết Bồng Khiết đi đâu.

“Tôi..... Ách, tôi mới đột nhiên nhớ ra Bồng tỷ đến starbucks.” Phan Dân nuốt nước miếng, miễn cưỡng tìm lý do nói.

“Hai người các cậu rốt cuộc đang làm trò gì?” âm thanh lạnh lùng từ trong miệng Chương Kính chậm rãi đi ra, anh âm trầm nhìn hai người này, họ cũng là cấp dưới của anh ít nhất 3 năm.

Đối mặt với ánh mắt âm trầm của cấp trên, Phan Dân ngay cả dũng khí lấy khăn giấy lau đi mồ hôi trên trán cũng không có, huống chi là mở miệng trả lời câu hỏi của anh. Những người khác cũng giống nhau.

Chương Kính hít sâu một hơi.

“Vừa nãy có ai tìm tôi không?” Không muốn làm cho cấp dưới thật sự hóa đá hết, anh đổi sang hỏi một vấn đề khác thoải mái hơn.

Anh cho rằng hỏi câu này thì mọi người phải khôi phục bình thường rồi chứ? Nhưng trước mặt anh ai cũng xanh mặt lại làm cho trong lòng anh câu nói kia vang lên càng rõ ràng.

“Các cậu ai muốn giải thích cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” giọng nói âm trầm, lạnh lùng của anh giống như mang theo khí lạnh âm 300C làm cho người khác lạnh run không ngừng.

Anh nhìn về phía Phan Dân.

“Tiểu Phan?”

“Lão bản.” thái độ của Phan Dân giống như sắp khóc .

“A Dương?” anh chuyển hướng sang Trương Dịch Dương, thái độ của cậu ta cũng không khác Phan Dân là mấy. “Tôi đếm tới ba, nếu không có ai trả lời câu hỏi của tôi, tất cả những tổn thất do không kí được hợp đồng với Lập Bằng sẽ do mọi người chịu trách nhiệm, một-”

Lập tức, mọi người không hên mà cùng đồng thanh kêu to –

“Bồng tỷ đem đại diện của Lập Bằng kéo đến starbucks để cầu hôn!”

Trong quán cà phê, Uông Bồng Khiết cố gắng giới thiệu mình, hy vọng người này có thể quên đi việc cô cao hơn bình thường, chỉ nhớ kỹ ưu điểm của cô, cho nên cô cũng không cảm thấy mệt mà lập đi lập lại những lời nói này 10 lần.

Đây là lần thứ mấy, cô cũng không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ rõ phải thuyết phục anh ta, cho dù anh ta không thể lập tức đồng ý kết hôn, ít nhất cũng có thể làm người yêu trước cũng được?

“Trương tiên sinh, tôi không lừa anh, tôi thật sự thật sự sẽ là một lão bà tốt, sau khi kết hôn, anh tuyệt đối sẽ không hối hận.”

“Uông tiểu thư.....”

“Anh đừng nhìn bề ngoài của tôi mà nghĩ tôi là người cầu thả, thật ra tôi cẩn thận hơn bất cứ ai, không tin anh có thể trực tiếp hỏi cấp trên của anh hoặc của tôi, bọn họ đều có thể làm chứng cho tôi bởi vì họ đều là bạn học của anh trai tôi, có thể nói là cùng nhau lớn lên.”

“Uông tiểu thư.....”

“Còn có, không chỉ cần thận, toàn bộ việc nhà cũng không làm khó được tôi, mặc kệ là nấu ăn, nấu cơm, giặt quần áo, lau sàn, thậm chí sửa chữa, bảo dưỡng một ít đồ điện gia dụng, tôi đều có thể làm. Đương nhiên, trách nhiệm của người phụ nữ là sinh con, việc này lại càng không cần phải bàn.”

“Ông tiểu thư.....”

“Nhưng tình hình dân số thế giới ngày một tăng, không đề cập tới khủng bố khắp nơi trên thế giới, chỉ nhìn tình hình xã hội Đài Loan là đủ rồi, cho nên tôi cảm thấy chúng ta không cần sinh nhiều lắm, nhiều nhất hai đứa là tốt rồi, tốt nhất là một nam một nữ, nam giống tôi cao lớn uy vũ, nữ giống anh nhã nhặn thanh tú.”

“Ông tiểu thư.....”

“Đương nhiên, nếu anh muốn sinh nhiều một chút, tôi cũng không phản đối.” cô xấu hổ, sợ hãi nhìn anh một cái, tiếp theo cúi đầu nói: “Ai bảo tôi là cô gái bảo thủ như vậy, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, một khi đã gả cho người ta, nhất định coi chồng như trời.”

“Ông Bồng Khiết.”

“Anh có thể gọi tôi là Bồng Khiết hoặc Tiểu Khiết, như vậy có vẻ thân thiết.” Cô cúi đầu ngượng ngùng nói.

“Ông Bồng Khiết!”

“Anh không cần ngượng ngùng, anh thật sự có thể trực tiếp gọi tôi là Bồng Khiết hoặc tiểu.....”

Một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, sau đó đột nhiên đập xuống mặt bàn, cô sợ tới mức đột nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt phun hỏa cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt cô.

“Ông, Bồng, Khiết! Em ở đây làm cái gì?” Chương Kính nghiêng răng nghiêng lợi hỏi cô.

Ông Bồng Khiết ngạc nhiên mấp máy môi, thì ra người vừa nãy gọi cô cả tên lẫn họ là anh — Chương Kính, cấp trên trực tiếp của cô.

“Em..... Ân..... Ách..... Đây..... Cái kia.....” Cô ngập ngừng nói ra một số câu không rõ ràng, nhân cơ hội liếc mắt tìm lấy cớ.

Nhưng đối mặt với cô không phải vi phạm lần đầu, Chương Kính lúc này ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho cô.

“Em rốt cuộc ở đây làm gì?” anh rít gào, “Anh đã cảnh cáo em, không cho phép đem móng vuốt của em vươn đến trên người khách quý của công ty, em đã quên hay vẫn chưa nghe rõ hả?”

“Em không có.....”

“Em không có?” sắc mặt của Chương Kính âm trầm đến cực độ trừng mắt nhìn cô, nghiêng răng nói ra từng chữ từng chữ một: “Nếu không đúng như vậy, em giải thích như thế nào trong thời gian làm việc, em không ở chỗ ngồi bắt đầu làm việc, lại chạy đến đây? Còn kéo theo vị khách quan trọng của công ty?”

“Em.....”

“Em còn có gì để nói không?”

“Em chỉ là thấy thời gian còn sớm, cho nên.....”

“Cho nên em liền dụ dỗ khách của anh, đem móng vuốt của em vươn đến trên người khách quý của công ty?” Anh ngắt lời giải thích của cô, “Ông Bồng Khiết, anh đã cảnh cáo em bao nhiêu lần, chính em nói đi! Anh chịu đủ rồi, thật sự chịu đủ rồi!”

Ông Bồng Khiết nhẫn nhục chịu đựng, không nói gì nhìn anh.

“Em — bây giờ lập tức về công ty thu dọn đồ, ngày mai không cần đến công ty đi làm!” Chương Kính giận không thể kìm chế, lạnh lùng nói.

“Gi?” Cô nhất thời há hốc mồm, này..... Không thể nghiêm trọng như vậy chứ? Đây cũng không phải lần đầu cô làm việc như vậy, anh không thể..... “Chương Kính anh không thể.....”

“Anh không thể?” Anh tức giận ngắt lời cô, “Nếu anh không thể thì ai có thể đuổi việc em?”

“Anh trai của em.....”

“Đừng lấy Ông Hạo ra dọa anh.” Anh đột nhiên ngắt lời cô, “Anh nói cho em, lần này mặc kệ Ông Hạo nói gì, em cũng đừng nghĩ ở lại công ty anh thêm một ngày nào!”

Nhìn thái độ độc ác của anh, Ông Bồng Khiết bỗng nhiên cúi đầu, khóc thút thít.

“Ô ô.....”

“Không cần giả khóc, cho dù em khóc thật cũng không thể thay đổi quyết định của anh, huống chi người to con như em, muốn bắt chước người ta làm ra bộ dáng điếm đàng yêu, cần bản chính là bắt chước bừa, khó coi chết đi được!” anh nói không suy nghĩ.

Ông Bồng Khiết đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt là chịu sự đả kích lớn.

“Chương Kính, anh làm sao có thể nói như vậy?” Cô làm ra động tác lo lắng.

“Anh chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.” Mặt anh không thay đổi nói, “Còn có, xem như anh cầu xin em, không cần lại làm ra động tác buồn cười, chẳng ra làm sao này được không? Thật sự dọa người khác em không biết sao?”

“Anh –” Ông Bồng Khiết rốt cục nhịn không được đứng lên, lại đột nhiên nhớ tới đối tượng cô vừa cầu hôn vẫn đang ngồi ở đây mà nuốt vào lời nói, xoay người, tươi cười với Trương Thế Mĩ lúc này đang kinh sợ.

“Trương tiên sinh, tôi biết tôi là một cô gái đắm đuối, anh cần bản không cần phải lo lắng nhất định phải đáp lại lời cầu hôn của tôi, nhưng tôi cho anh ba ngày để suy nghĩ, sau ba ngày anh trả lời tôi là được rồi, bây giờ tôi sẽ không quấy rầy công việc của anh nữa, tạm biệt.” Nói xong, cô tao nhã hạ thấp người chào anh, sau đó mới xoay người đi.

Nhưng nụ cười của cô cũng chỉ duy trì đến khi cô xoay người, sau đó, thái độ trên mặt cô thay đổi 180°. Cô hung tợn trừng mắt nhìn Chương Kính, cao ngạo ngẩng cao đầu đi về phía trước, lại nhân lúc đi ngang qua người anh, hung hăng dẫm lên chân anh để đi qua.

“Đáng chết!” Chương Kính kim nén không được chửi nhỏ một câu, chỉ thiếu không còn chân đau kêu lên. Cô nhóc đáng chết này!

“Chương tổng, anh không sao chứ?” Một giọng nói do dự chậm rãi vang lên phía sau anh.

Chương Kính xoay người, chỉ thấy đại diện của Lập Bằng trong nháy mắt ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi thẳng tắp, không biết là đang lo lắng cái gì.

Xoay người, anh ta nghĩ mình ngồi hình như hơi vô lễ nên đột nhiên đứng lên.

“Thật xin lỗi.” anh ta nói.

“Người nên xin lỗi phải là tôi, công ty gia giáo không nghiêm, khiến cho anh chê cười.” Chương Kính run rẩy nói, sau đó cùng đối tác ngồi xuống. Chân anh vẫn đau đến run lên.

Trương Thế Ý nhanh chóng lắc đầu, “Ông tiểu thư là một..... uhm, cô gái rất cá tính.”

“Anh cảm thấy cô ấy rất tốt?” Chương Kính đột nhiên dựa lưng vào ghế, giống như thoải mái hỏi.

Trương Thế Ý do dự gật gật đầu.

“Cho nên, anh sẽ thật sự suy nghĩ về lời cầu hôn của cô ấy?!” anh cầm lấy ly nước đang uống dở của Ông Bồng Khiết tự nhiên mà uống, xuyên qua thành ly nhìn đối phương, thông thả mở miệng hỏi.

Trương Thế Ý không tự giác liếm liếm môi, kiềm chế ý định chạy ngay ra cửa chạy đi.

“Kết hôn tạm thời sẽ không, nhưng.....” đối phương liếc mắt nhìn anh một cái, lại nuốt nước miếng. “Tôi nghĩ..... Ách, trước tiên thử hẹn hò với cô ấy xem như thế nào đã.”

Chương Kính không lên tiếng trả lời, thông thả uống một ngụm nước, sau đó mới chậm rãi bỏ cái ly xuống.

Trương Thế Ý cảm thấy mình sắp hít thở không được mà chết.

Trời ơi, lão bản, anh muốn xem diễn thì sao không đích thân đến, không nên đẩy tôi ra làm vật hi sinh, còn kiên quyết muốn tôi thêm dầu vào lửa, nhìn xem phản ứng của Chương Kính là như thế nào rồi quay về công ty báo cáo, anh không phải muốn hại chết tôi sao?

Ồ ô, tôi muốn không làm cũng không thể được? Nghĩ lại tài sản của tôi cũng không nhiều, nên kinh tế lại đang trì trệ như vậy, nếu mặc kệ không làm sẽ chết đói. Hơn nữa tục ngữ nói, sống lay lắt còn hơn là chết, cho nên phải kiên trì, cho dù là mình không muốn, cũng phải chống chọi đến cuối.

“Hợp đồng có đem đến không?”

“Gi?”

“Tôi nói, lần trước anh mang hợp đồng về nghiên cứu, anh có đem đến không? Nếu không có vấn đề gì, chúng ta có phải nên hẹn ngày chính thức kí kết hay không?”

Trương Thế Ý ngây ra như phỗng trừng mắt nhìn anh một lúc lâu, rồi mới bừng tỉnh gật mạnh đầu.

“Nha, có có có có có, tôi có mang đến.” anh ta giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức tay chân luống cuống lấy hợp đồng trong cặp ra, còn không cẩn thận làm rơi một lần.

Chương Kính nhận hợp đồng từ trong tay anh ta cũng không vội vã lật ra xem, mà đem nó đặt ở trên bàn.

“Công ty của anh có đề nghị gì không?” anh hỏi.

“Không, công ty chúng tôi rất mừng có thể tiếp tục hợp tác cùng công ty của anh, hơn nữa.....”

“Rìng rìng.....”

Trong túi quần anh ta vang lên tiếng chuông điện thoại, Trương Thế Ý vẻ mặt thật có lỗi nhìn Chương Kính liếc mắt một cái.

“Thật xin lỗi, tôi nghe điện thoại.” anh ta nói xong đứng dậy đi đến một bên nghe điện thoại.

Chương Kính đem hợp đồng ở trên bàn mở ra xem, một đồng điều ước đột nhiên giống như chữ ngoài hành tinh làm cho anh nhìn cũng không hiểu. Anh nhăn mặt lại lật mấy tờ đằng sau ra, rốt cục phiền chán trực tiếp mở ra tờ cuối cùng của hợp đồng, trừng mắt nhìn hai con dấu vừa to vừa đỏ, mới thoáng thả lỏng mặt, đồng thời khước miệng hơi nhếch lên.

Trương Thế Ý trở lại chỗ ngồi.

“Thật xin lỗi, Chương tổng.” anh ta giải thích.

Chương Kính lắc đầu, ra vẻ không cần giải thích.

“Nếu hợp đồng không có vấn đề, như vậy.....”

“Thật xin lỗi, Chương tổng.”

Anh ta lên tiếng giải thích, ngắt lời anh, anh nhú mồm, nhìn thẳng vào người ngồi ở phía trước đang bắt an.

“Tôi.....” Trương Thế Ý bắt an, cơ thể run run, lại nuốt nước miếng, ánh mắt từ trên mặt người ngồi đối diện khí thế bức người này chuyển sang hợp đồng đặt ở trên bàn. “Vừa rồi..... Ách,” anh ta lại nuốt nước miếng, “Người gọi điện thoại là Viên tổng.”

Chương Kính lẳng lặng nhìn anh ta, chờ anh ta nói hết câu.

“Anh ấy nói..... Ách, anh ấy đột nhiên nhớ ra hợp đồng còn một số vấn đề, cho nên.....”

“Cho nên anh ta muốn dời lại thời gian kí kết?” Chương Kính thay đổi phương nói hết câu.

Trương Thế Ý sợ hãi gật đầu, tay cầm lấy hợp đồng ở trên bàn, lại đột nhiên bị Chương Kính chặn lại. Toàn thân anh ta không thể tự chủ mà co rúm lại.

“Chương tổng?” anh ta ngẩng đầu nhìn anh.

“Tôi và Viên tổng của các anh là bạn học nhiều năm, có vấn đề gì, hai chúng tôi điện thoại trao đổi là được, về phần hợp đồng này, phần lớn đều không có vấn đề, không nên lãng phí làm lại một lần nữa, tôi và Viên tổng của các anh sẽ trực tiếp thảo luận nên thêm, bỏ hay sửa phần nào vì vậy hợp đồng này tôi nhận trước.”

“Nhưng là.....” Trương Thế Ý khóc không ra nước mắt nhìn bản hợp đồng bị anh cuộn lại, nắm chặt trong tay.

“Tôi sẽ gọi điện thoại cho Viên tổng, anh không cần lo lắng, hy vọng tương lai hai năm tới hai công ty sẽ vui vẻ hợp tác.” Nói xong, anh đưa tay ra.

Trương Thế Ý hoàn toàn không có cơ hội mở miệng từ chối, chỉ có thể bắt tay anh, sau đó — đau đến chết khiếp.

Hợp đồng định như vậy rồi, mà anh ta — ô ô ô, nhất định đi bệnh viện rồi, ô.....

Mới đẩy cửa công ty ra, anh liền có thể cảm nhận được không khí căng thẳng, ngừng trệ trong văn phòng, Chương Kính hoài nghi nhìn nhóm nhân viên cấp dưới ngồi nghiêm chỉnh, tự hỏi không biết lúc này họ lại đang làm trò quỷ gì.

Lấy bất biến ứng vạn biến luôn luôn là phương châm của anh, anh nhún vai trực tiếp đi về phía văn phòng. Trên đường, anh đem hợp đồng quảng cho Phan Dân.

“Hợp đồng với Lập Bằng trước đây do cậu phụ trách? Đây là hợp đồng hợp tác hai năm kế tiếp, làm cho tốt.”

“Lão bản.”

Chân trước bước đi còn chưa chạm đất đã nghe Phan Dân do dự kêu to, Chương Kính dừng lại xoay người nhìn cậu ta.

“Có chuyện gì?” anh hỏi, ánh mắt dừng ở hợp đồng anh mới đưa cho cậu ta.

Phan Dân đầu tiên là lắc đầu, sau đó muốn nói lại thôi nhìn chằm chằm về phía văn phòng của anh. “Bồng tỷ cô ấy, ách.....”

Chương Kính nghe thấy cậu ta nói, ánh mắt chuyển đi nhưng lại không thấy người trong tầm mắt.

“Cô ấy đâu?” anh nhíu mày hỏi, sự tức giận vốn dĩ đã bị lãng quên nhanh chóng lan tràn trong cơ thể anh.

“Bồng tỷ, cô ấy ở trong văn phòng của anh.”

“Cô ấy ở trong văn phòng của tôi làm gì?” Miệng thì hỏi như vậy, hai chân anh đã vội vã đi về phía văn phòng của mình.

Không hề báo động trước, anh đẩy mạnh cánh cửa văn phòng đang đóng chặt ra, bị anh dùng sức đẩy mạnh cánh cửa đập vào tường kêu lên “phanh”. Nhưng ngay cả như vậy, cô gái đang ngồi xổm trước tủ hồ sơ trong văn phòng anh lại hoàn toàn thờ ơ.

“Em ở trong này làm gì?” Anh lên tiếng hỏi.

“Sắp xếp đồ.” Ưông Bồng Khiết nói cũng không quay đầu lại.

“Anh nhớ là đồ của em ở bên ngoài.”

“Hầu hết đồ của em đúng là ở bên ngoài nhưng những hồ sơ này này là thành quả 3 năm tìm kiếm của em, từng chút từng chút tập hợp lại.....”

“Đó là của công ty.” Anh ngắt lời cô.

“Của công ty tất cả trong máy tính, đây là của em.” cô đột nhiên quay đầu, không thể kìm chế tức giận trừng mắt nhìn anh.

Sau khi cô tốt nghiệp đại học bị lừa đến công ty của nhà Chương Kính làm việc, cô luôn luôn vì anh làm trâu làm ngựa. Suốt bảy năm qua, cô giúp anh đưa công ty anh được thừa kế chỉ có hai, ba chi nhánh nhỏ trở thành một công ty lớn ở Hongkong, Ma Cao đều có chi nhánh, công lao của cô chắc anh vẫn nhớ rõ?

Anh dám đuổi việc cô chỉ vì cô muốn được gả đi!

Anh là đồ hỗn đản, trứng thối! Anh nghĩ nếu không có công việc này cô sẽ chết đói sao?!

Đi thì đi, ai sợ ai! Nhưng trước khi đi, cô muốn đem tất cả đồ thuộc về mình mang đi, hoàn toàn không cho anh chiếm được nửa điểm tiện nghi.

“Nếu em dám đem những thứ này ra khỏi công ty, anh sẽ kiện em tội ăn cắp cơ mật của công ty.”

“Em không đem ra ngoài, em đem đến toilet hủy hết được không?” Cô trừng mắt nói, sau đó khệ nệ ôm một đồng hồ sơ nặng ít nhất 10kg đi ra cửa.

Một bàn tay chặn đường của cô, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh cao hơn cô ít nhất 10cm. Đại hỗn đản tứ chi phát triển! cô mắng thầm trong lòng.

“Nếu em thề, từ nay về sau sẽ không bao giờ phạm lỗi như ngày hôm nay anh sẽ để em ở lại.” Anh nhìn cô chằm chằm.

“Không cần.” Ưông Bồng Khiết hừ giọng nói.

“Em nên suy nghĩ kĩ.” Anh nhìn cô một cái, không cho là đúng nói: “Em đã 30 tuổi, không còn trẻ nữa, bây giờ đổi công.....”

“Em mới 29 tuổi.” trong nháy mắt Ưông Bồng Khiết nghiêng răng nghiêng lợi nói. Anh có cần phải lúc nào cũng nhắc nhở cô chuyện cô không còn trẻ nữa không? Tên Hỗn đản!

“Được, 29 thì 29, nhưng cũng giống nhau thôi, em đã lớn tuổi, em cho rằng bây giờ công việc thật sự dễ tìm như vậy sao? Càng không nói thói quen “sắc nữ” của em, nhìn thấy nam nhân sẽ cầu hôn người ta.....”

“Anh câm miệng!” Ưông Bồng Khiết rút cuộc nhịn không được rít gào. “Em giống sắc nữ khi nào? Em có giở trò gì với người nào trong bọn họ sao? Em chỉ là hỏi bọn họ có đồng ý cưới em hay không mà thôi, như vậy cũng làm phiền anh sao?”

“Em động đến khách quý của công ty thì không phiền anh sao.”

“Ngày nào em cũng đến đây đi làm, ngay cả ngày nghỉ cũng phải tăng ca, ngoại trừ khách của công ty em biết đi tìm nam nhân ở đâu đây để làm quen, nếu em không động đến khách của công ty vậy anh muốn em gả cho quý sao?” Cô không thể kìm chế tức giận kêu lên.

“Ít nhất em không nên lợi dụng thời gian làm việc, hơn nữa em biết rõ anh ta là người mà anh đang đợi, em còn đưa anh ta xuống lầu dưới, em làm sao giải thích chuyện này?” Chương Kính cường ngạnh nói.

“Em.....” Ưông Bồng Khiết nhất thời nghẹn lời, bởi vì cô thừa nhận điểm này là lỗi của cô, nhưng anh có cần phải để ý, không tha như vậy không? Cô hy sinh vì anh còn chưa đủ nhiều sao? Anh thiếu một hợp đồng cũng sẽ không chết, hơn nữa hợp đồng đó có Viên đại ca đảm bảo, căn bản không có khả năng xảy ra chuyện gì.

Anh chính là muốn gây sự với cô , nghĩ rằng ” Thỏ khôn tử , chó săn phanh ”!

“Em cái gì? Không có lí do gì để nói sao?”

Cô đột nhiên ngẩng cao đầu.

“Anh thật sự cho rằng không có công việc này em sẽ chết đói sao?”

“Anh không nói như vậy.”

“Anh chính là có ý này!” Cô kêu lên.

Anh nhún vai, cam chịu.

Tức giận trừng mắt nhìn anh, Ưông Bồng Khiết không hề báo trước buông tay, 10 kg hồ sơ rơi xuống mang theo gia tốc nên mạnh vào chân Chương Kính, một ít còn rơi trúng đầu gối của anh.

“Đáng chết!” Một tiếng chữ nhỏ rên rỉ trong nháy mắt bật ra từ trong miệng anh.

“Anh đi chết đi!” Cô lạnh lùng bỏ lại một câu, ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái đi ra khỏi văn phòng của anh, sau đó đi đến chỗ ngồi của cô lấy túi xoay người đi khỏi công ty.

“Lão bản, anh có khỏe không?” Vừa thấy cô rời đi, Phan Dân lập tức chạy đến bên cạnh Chương Kính, quan tâm hỏi.

Chương Kính không trả lời, sau khi đá văng hồ sơ ở trên chân, một bước lao ra khỏi văn phòng.

“Nữ nhân dã man kia đâu?” Anh vẽ mặt xanh mét trừng mắt nhìn chỗ cô ngồi trống trải, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Đi rồi.”

Chương Kính đột nhiên nhìn về phía cửa, chỉ thấy chỗ đó cái gì cũng không có.

“Coi như cô chạy trốn mau.” Anh phẫn nộ, hừ lạnh một tiếng, sau đó trừng mắt liếc nhìn chỗ ngồi của cô một cái, sau đó xoay người đi nhanh trở lại văn phòng.

Từ giữa trưa đến giờ cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh lại.

Chẳng qua, thật sự gió yên bể lặng sao? Chỉ sợ chỉ có trời biết.

2. Chương 02 Part 1

“Bồng Khiết, lần trước.....”

Trừng mắt nhìn chỗ ngồi phía trước trống trải, giọng nói của Chương Kính phút chốc im bật nhưng lại có một tên không biết sống chết mở miệng nói.

“Lão bản, anh quên Bồng tỷ đã bị anh đuổi việc..... Ách, khụ khụ.” Trương Dịch Dương nửa giả nửa thật phát ra vài tiếng ho nhẹ, sau khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của lão bản thì nhanh chóng ngậm chặt miệng.

Phan Dân Vi ngồi đối diện xem thường nhìn cậu ta, ý muốn nói, cậu là đồ ngốc, không phát hiện từ sau khi Bồng tỷ không đi làm nữa lão bản tức giận càng ngày càng nhiều sao? Cậu còn dám sát muối vào miệng vết thương của anh ấy?

Trương Dịch Dương ở dưới gầm bàn vươn chân hung hăng đạp bạn một cái, không lớn tiếng trừng mắt nói, cậu biết rõ tôi hay buồn ngủ vào buổi sáng, tinh thần không minh mẫn, cậu cũng không nhắc nhở tôi một tiếng?

Ai biết cậu lại ngốc như vậy.

Cười người hôm trước hôm sau người cười, không biết ở hội nghị ngày hôm qua là ai cứ luôn miệng nhắc Bồng tỷ thế này, Bồng tỷ thế kia, một chút cũng không phát hiện sắc mặt lão bản càng ngày càng ngày càng khó coi, hại mọi người nguyên một ngày kinh hồn bạt vía, đứng ngồi không yên.

Phan Dân Vi bĩu bĩu môi, thái độ là xem người bị cảnh cáo có được giải trừ hay không. Đảo mắt, hần liếc Trương Dịch Dương một cái. Ai giống cậu, biết rõ trên núi có hổ còn cố tình lên núi.

Cậu muốn nói tôi ngu ngốc có phải không?

Tự biết được như vậy, vẫn chưa phải ngu ngốc lắm.

“Phan Dân Vi!”

Cái gì, thẹn quá thành giận sao?

Trương Dịch Dương vẽ mặt quái dị nhìn bạn, lấy ánh mắt ý bảo: Không phải tôi kêu cậu.

Không phải cậu? Vậy – hoài nghi, Phan Dân Vi chậm chạp ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy lão bản mặt đen lại trừng mình. Anh rụt cổ lại, nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận mở miệng hỏi :“Ách, lão bản, anh gọi tôi?”

“Ngày mai cậu không cần đến đây.”

A?!

“Không cần, lão bản –” Tiếng kêu rên vang lên.

Đóng cửa lại, sự mệt mỏi cùng buồn rầu giấu sau gương mặt giận giữ kia liền hiện ra trên mặt Chương Kính.

Anh đi đến sau cái bàn làm việc rộng lớn, thả mình vào trong ghế da, sau đó nhắm hai mắt lại thở dài một hơi.

Mệt mỏi quá!

Nhưng, vì sao lại như vậy? Anh mở mắt ra, mày nhíu lại, trừng mắt nhìn khoảng không phía trước, suy nghĩ vấn đề này.

Giờ làm việc như nhau, công việc cơ bản không khác biệt, hoàn cảnh xung quanh không thay đổi, những người gặp gỡ đại khái cũng giống nhau, vì sao một tuần này, anh lại cảm thấy giống như từ trước đến nay chưa bao giờ mệt mỏi như vậy?

Không có khả năng có liên quan đến cô gái ngang ngược kia chứ? Anh nhíu chặt mày, ra sức lắc đầu.

Có lẽ, anh không thể phủ nhận năng lực làm việc của Ông Bồng Khiết xác thực so với những cô gái bình thường, thậm chí so với nam nhân còn tốt hơn, dù sao cô cũng có sự cẩn thận của nữ nhân, lại có thể lực của nam nhân thật sự là không có thiếu sót, nhưng dù không có cô cũng không thể khác biệt nhiều như vậy chứ?

Bình thường công việc của cô là làm cái gì?! Để anh suy nghĩ một chút.

Giúp anh liên lạc với một số khách hàng quan trọng, nhắc nhở anh một số hạng mục công việc trọng yếu, sửa sang lại văn kiện cấp dưới đưa lên cho anh xem, tiếp đó, mỗi khi anh không tìm thấy thứ mình muốn, tư liệu, thậm chí là đối tác cô liền giống như bà tiên hiện ra nhẹ nhàng gõ lên đầu anh một cái, cứ như vậy mọi vấn đề khó hiểu sẽ được giải quyết dễ dàng.

Xem ra, anh cuối cùng đã tìm được vấn đề nằm ở chỗ nào, trước đây những việc nhỏ anh thật sự quá ỷ vào cô, cho nên sau khi thiếu cô, anh giống như quên mang theo quyển sổ ghi chép bên người, suy nghĩ rối loạn, làm cho công việc tăng lên một nửa, nhanh làm anh mệt chết.

Đáng giận, sự có mặt của cô không nên có ảnh hưởng lớn như vậy mới đúng.

Đúng vậy, giống như sổ ghi chép mất có thể mua lại một quyển khác, một lần nữa làm ra một quyển giống vậy. Nếu thiếu một trợ lý khiến anh không quen như vậy, sao anh không thuê một người khác giúp anh?

Chương Kính hai mắt sáng ngời, đột nhiên tỉnh ngộ nắm tay nắm vào lòng bàn tay của mình một cái, sau đó lập tức nhắc điện thoại nhấn số nội bộ gọi cho quản lý nhân sự tiểu Ngô. “Tiểu Ngô, cậu lập tức giúp tôi đăng báo, tôi muốn tìm một trợ lý.” Anh nói.

“Lão bản, anh nói anh muốn tìm một trợ lý?” đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói đầy hoài nghi của tiểu Ngô.

“Đúng.”

“Anh muốn dùng làm gì?” sau một lúc trầm mặc, tiểu Ngô thử hỏi.

“Nói thừa.”

“Nhưng mà..... Bồng tỷ đâu?”

“Cậu nhắc tới cô ấy làm gì? Cô ấy đã không đi làm nữa.”

“Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì? Từ khi nào cậu lại trở nên dài dòng như vậy?”

“Nhưng mà Bồng tỷ, cô ấy có đi làm nha, hơn nữa bây giờ cô ấy đang hưởng văn phòng của anh.....”

“Phanh!”

Một tiếng vang thật lớn phụt chốc từ cánh cửa truyền đến, Chương Kính ngẩng đầu nhìn cô gái khổng lồ đang nổi giận đùng đùng đi về phía anh, mơ hồ nghe thấy đầu bên kia tiểu Ngô đang nói “Đi đến” Hai chữ, sau đó lập tức truyền đến âm thanh tút tút tút.

“Ba!” Hai bàn tay đập trên mặt bàn, chấn động làm cho ly thủy tinh trên bàn chịu không được cũng rung lên.

Chương Kính nhú mày nhìn cô, đầu tiên là chậm rãi bỏ điện thoại xuống, sau đó hai tay khoanh trước ngực, ung dung dựa vào lưng ghế nhìn cô.

“Thế nào, cuối cùng cũng biết công việc không dễ tìm như vậy, cho nên quyết định quay trở lại sao?” anh nhìn cô chằm chằm, lạnh lùng nói.

Uông Bồng Khiết thật muốn đi lên trước đập vào khuôn mặt đáng ghét đó.

Đúng vậy, một tuần qua, cô thật sự gặp phải không ít khó khăn, nhưng không phải năng lực của cô không bằng người khác, mà là mỗi khi trả lời phỏng vấn, cô sẽ không tự chủ được nhìn chằm chằm vào người phỏng vấn, sau đó bất tri bất giác thốt ra “Anh đã kết hôn chưa?”, “Có đồng ý kết hôn với tôi không” những câu này, rồi sau đó kết quả thế nào mọi người có thể đoán được.

Nhưng đừng tưởng mới chỉ như vậy cô sẽ quay trở lại, cô không phải người không có chí khí như vậy! Về phần tại sao bây giờ cô lại đứng ở đây, là bởi vì cô vừa mới đi phỏng vấn ở công ty bên cạnh tòa nhà này, nghĩ lại nếu đã đến đây đi lên chào đồng nghiệp cũ một chút cũng không chết, vì thế cô liền lên đây.

Chẳng qua cô tuyệt đối không nghĩ đến, cô ngồi còn chưa kịp nóng ghế thì nghe thấy anh muốn đăng tin tìm trợ lý mới.

Thông báo tìm trợ lý?

Đại hôn dẫn không máu không nước mắt này, anh ngay cả trợ cấp thôi việc còn chưa đưa cho cô đã vội vàng thông báo tìm trợ lý mới thay thế cô. Anh thật là..... thật là làm cho cô tức chết!

“Đưa đây!” Cô nổi giận đùng đùng đưa tay đến trước mặt anh kêu lên.

“Đưa cái gì?”

“Trợ cấp thôi việc!” Cô dùng hết sức lực nghiêng răng nghiêng lợi rít gào: “Em làm việc ở đây 7 năm rưỡi, dùng tiền lương bình quân 52.728 đồng một tháng nhân lên, tổng cộng là 395.460 đồng, đưa đây!”

“Hôm nay em đặc biệt đến đây gặp anh lấy tiền?” Chương Kính không tin được ngồi thẳng dậy trừng mắt nhìn cô.

“Đúng.” Uông Bồng Khiết nói. Cô tức chết rồi! Tại sao anh có thể làm cho cô có cảm giác mình dễ dàng bị người khác thay thế như vậy, anh làm sao có thể như vậy?

Chương Kính mở to hai mắt trừng cô, thái độ là người có can đảm nói lại lần nữa ta xem.

“Làm cái gì, anh không muốn trả?” Muốn so hung dữ với cô, cô không có sao? Hai tay cô chống nạnh, nhìn anh đang trừng mắt, đôi mắt nhỏ cũng mở to, kêu lên.

Chương Kính hít mạnh một hơi, một lần nữa bình tĩnh dựa vào lưng ghế, tà nghệ nhìn cô.

“Nếu anh nhớ không nhầm, tháng 8 em mới vào công ty, bây giờ mới thành 12, căn bản là chưa đủ 7 năm rưỡi.” anh nói.

“Anh là tên hôn dẫn, 1 tháng rưỡi cũng muốn so đo với em có phải hay không? Em còn chưa tố cáo anh vì muốn tiết kiệm tiền thưởng cuối năm mà đuổi việc em nếu không nhân viên của anh sẽ cười sau lưng anh!” Uông Bồng Khiết nhin không được thét to.

“Em ngay cả 460 đồng cũng tính, tại sao anh không thể so đo? Tiền lương một tháng rưỡi cũng gần 8 vạn đủ cho anh thuê một trợ lý mới 3 tháng.”

“Anh.....” Ông Bồng Khiết cố gắng hô hấp, tức giận đến nổi mắt đỏ lên. “Được, muốn tính chính xác, lấy máy tính đến, chúng ta sẽ tính toán từng cái một cho rõ ràng!” Nói xong, cô bỗng nhiên đi nhanh qua bàn công tác, sau đó đột nhiên dùng sức đẩy anh đang cản đường qua một bên.

Ghế da có gắn bánh xe chịu lực đẩy đi chuyển quay vòng ra bên ngoài, va mạnh vào tường, chấn động làm cho Chương Kính thiếu chút nữa té xuống.

“Em là đồ con gái thô bạo –”

“7 năm 4 tháng rưỡi phải không?” Cô thành thạo từ trong ngăn kéo của anh lấy ra máy tính, gõ gõ phép tính. “Như vậy là 52.728 đồng nhân với 7.375 là 388.869 đồng chẵn.” Cô nhanh chóng ấn máy tính, vừa bấm vừa nói

“Ngoài ra, mấy năm qua, hàng tháng em đều dùng thời gian 1, 2 ngày giúp anh dọn dẹp nhà cửa, một lần tính 1.000 là được rồi, 1 tháng có thể từ 1 đến 2 lần không nhất định, tiện nghi cho anh em tính 1 lần thôi, sau đó đại khái là 5 năm liên tục, cho nên $5 \times 12 \times 1.000 = 60.000$. Tiếp theo là tiền đồ ăn em mua giúp anh, mỗi lần em giúp anh dọn dẹp phòng ở còn kiêm luôn giúp anh bổ sung lương thực, tiền này nhỏ lẻ rải rác không tính chính xác được cho nên em xem giống như tiền quét dọn phòng tính anh 60.000 là được rồi, cho nên, tổng cộng anh phải trả em 508.869 đồng chẵn. Đưa đây!”

Chương Kính kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, hoàn toàn há hốc mồm.

“Em em là ma cà rồng sao?” anh nói.

“Là anh muốn tính toán cho rõ ràng, đưa đây!” Cô duỗi tay ra trước mặt anh nói.

“Quét dọn phòng là em tự mình chủ động, không phải anh bảo em làm, vì sao anh phải trả tiền cho em?” anh kháng nghị.

“Lúc đầu có lẽ là do em chủ động, nhưng anh dám phủ nhận sau đó không mở miệng nhờ em quét dọn?!”

Chương Kính nhất thời nghẹn lời.

Xác thực, lúc đầu có lẽ là cô chủ động, nhưng sau đó anh bị cô làm cho thành thói quen, một thời gian phòng ở bữa bộn anh lại kêu cô đi dọn dẹp, này thật là.....

“Được, tiền quét dọn có thể tính; Nhưng tiền mua đồ ăn em không thể tính với anh.”

“Vì sao em không thể tính?”

“Bởi vì một nửa đồ ăn này đã vào bụng em.”

“Chuyện này mà anh cũng tính với em?” Cô quay người lại lần nữa cầm lấy máy tính, tức giận ấn mạnh. “Được, nếu anh muốn cùng em tính cái này, em không phải cũng có thể tính tiền làm đầu bếp cho anh? 30.000 tiền đồ ăn trả lại cho anh, anh định trả tiền thuê đầu bếp cho em bao nhiêu một tháng? 10.000? 5.000? Tính anh 3.000 là được rồi, 5 năm tổng cộng là 180.000, bây giờ anh phải trả cho em tổng cộng là 658.869 đồng chẵn, em nhận chi phiếu, đưa đây!”

380.000, 500.000, 650.000, nữ nhân này làm sao có thể sau mỗi lần tính lại nhiều hơn lần trước hơn 100.000?

Trợ cấp thôi việc, tiền quét dọn, tiền đồ ăn, tiền thuê đầu bếp, có phải nếu anh nói thêm mấy câu nữa ngay cả tiền sửa chữa, bảo dưỡng ô tô cô cũng có thể tính ra hay không?

Tốt nhất anh nên tin là cô có thể, bởi vì anh quen biết cô cũng không phải chỉ mới một hai ngày, nói một năm hai năm vẫn còn ngắn, bởi vì anh quen biết cô ước chừng cũng hơn 17 năm. Mười bảy năm, nếu anh tích cực một chút, cũng đủ để anh thăng cấp làm bố chồng.

“Anh cuối cùng có trả không?”

Hậm hực, anh lấy ra tập chi phiếu từ trong ngăn kéo ra, nhanh chóng viết lên trên đó, sau đó xé mạnh một cái đưa cho cô.

“Cầm!”

“Anh cho em là con nít 3 tuổi dễ lừa sao? Không có con dấu anh nói em đem đến đâu lấy tiền?” Liếc mắt nhìn chi phiếu trên tay, Ông Bồng Khiết đem nó quăng trả lại cho anh.

Chương Kính thiếu chút nữa ngất vì không thể hô hấp. Anh chẳng qua nhất thời bức quá quên đóng dấu thôi, cô có cần trào phúng anh như vậy không?

Dùng sức kéo một cái ngăn kéo khác lấy ra con dấu của chi phiếu, sau đó anh thô lỗ ấn vào bản mực rồi dùng sức ấn mạnh lên tờ chi phiếu bị cô quăng trả lại.

“Bây giờ em vừa lòng chưa?”

Ông Bồng Khiết đem chi phiếu nhìn kĩ từ trên xuống dưới, rốt cục vừa lòng gật đầu.

“Ok, không có gì nữa, em đoán anh hẳn là không muốn gặp lại nữa? Nể mặt anh viết chi phiếu một đồng cũng không thiếu, những lời này để em nói thay anh. Không, gặp.” Nói xong, cô đem chi phiếu đưa đến trên môi hôn nhẹ một cái, không quay đầu lại xoa người đi ra.

Chương Kính tức giận đẩy mạnh cái ngăn kéo, phát ra tiếng “Phanh”, nhưng tức giận trong lòng vẫn chưa phát tiết được một phần mười, anh đứng lên, bởi vì tức giận mà bộ ngực kịch liệt phập phồng thấy rõ, anh nhìn xung quanh, muốn tìm một cái gì đó để trút giận, nhưng ngay cả cảnh vật xung quanh cũng muốn đối đầu với anh, anh không tìm thấy cái gì để trút giận.

“Mẹ nó!” Anh đột nhiên dùng chân đá mạnh vào cái bàn, nhưng chỉ một giây sau tự mình nhận lấy hậu quả ôm chân kêu ra tiếng: “Đau nha!”

630.000 cũng đủ làm ột người vốn dĩ thu nhập một tháng 50.000 như Ông Bồng Khiết ăn chơi lêu lổng cả một năm, cho nên sau khi xác định tiền thật sự đã chuyển vào tài khoản, cô vô cùng vui vẻ, cùng bạn học đại học học cách “làm sao để nam nhân không thể kháng cự, vạn nhân mê”.

Nói về bạn bè của cô, khi còn học đại học nếu thật chỉ có một câu có thể hình dung, thì đó phải là không ai không biết, không ai không hiểu.

Các cô tổng cộng có bốn người, cô, Ông Bồng Khiết, biệt danh cuồng kết hôn, chỉ cần nhìn thấy nam nhân vừa mắt sẽ mở miệng cầu hôn, vì vậy bị gọi là sắc nữ đệ nhất.

Thời Mễ Mễ, biệt danh vạn nhân mê, diện mạo tinh xảo mê người, cô đi đến chỗ nào cũng trở thành mục tiêu quan sát của nam nhân, mà cô cũng không chút khách khí dùng sắc đẹp để đạt mục đích, bởi vậy bị những người đồ kị gọi là sắc nữ đệ nhị.

Doãn Thắng Nam, biệt danh nữ nam nhân, vì từ nhỏ sinh trưởng trong gia đình trọng nam khinh nữ, làm cho cô có một khí phách không chịu thua, thường xuyên kết bạn cùng đủ loại nam nhân, lại học theo những hành vi chỉ dành con trai, làm cho cô đạt được danh hiệu sắc nữ đệ tam.

Thành viên cuối cùng là Lữ Tư Anh, biệt danh tiểu muội nói nhiều, thích nhất là cùng mọi người nói chuyện trên trời dưới đất, cho dù nói chuyện 3 ngày 3 đêm cũng không mệt. Khi đối tượng nói chuyện nói chuyện của cô là con gái it's ok ! Nhưng nếu đối tượng là con trai thì sự nhiệt tình của cô quả thực có thể làm cho những nữ nhân khác ngồi xung quanh nam nhân kia hận chết cô, cho nên danh hiệu sắc nữ đệ tứ ra đời.

Mặc kệ những biệt danh hay danh hiệu sắc nữ ở trên, các cô một chút cũng không để ý, nhưng không biết tên chết tiệt nào dám đem “Sắc nữ nhân” ba chữ dùng cách phát âm của Đài Loan đổi thành “Sắc nữ lang”, biến các cô thành một nhóm biến thái, thật là quá đáng chết.

Nhưng cũng may, ba từ khó nghe kia từ sau khi các cô tốt nghiệp đại học, đồng thời cũng ở lại trong cuốn sổ lưu niệm tốt nghiệp luôn, bây giờ các cô nhiều lắm chính là cuồng kết hôn, vạn nhân mê, nữ nam nhân và tiểu muội nói nhiều mà thôi. Ha! Nhưng mà “Muội” đổi thành “Tỷ” có vẻ thích hợp hơn.

“Người ta năm nay mới mười bảy tuổi.” Lữ Tư Anh kháng nghị kêu lên.

“Hai mươi bảy tuổi cũng không được, còn mười bảy tuổi.” Thời Mễ Mễ tranh thủ dời ánh mắt từ trên cái gương trong hộp phấn sang cô, xem thường nói.

“Khi nói chuyện phiem trên mạng, bọn họ đều tin tưởng tớ chỉ mới 17 tuổi.” Lữ Tư Anh vẻ mặt vô tội nói.

“Đó là bởi vì bọn họ chưa từng nhìn thấy gương mặt thật của cậu.”

“Mễ Mễ, ý của cậu là nói, trông tớ rất già phải không?” Cô bị đả kích lớn, mắt mở to hỏi.

“Là già hơn so với tớ.” Thời Mễ Mễ vừa lòng đánh giá gương mặt hoàn mỹ trong gương của mình nói.

“Ồ ô, Khiết, cậu xem, Mễ Mễ cậu ấy khi dễ tớ!”

“Được rồi, các cậu đừng tranh cãi nữa, đừng quên mục đích hôm nay tớ gọi các cậu ra đây?” Uông Bồng Khiết vỗ vỗ tay nói với các cô giống như cô giáo đang nói với học sinh, sau đó xoay người đem người từ trước đến giờ một đầu kinh tế tài chính nữ nam nhân kéo qua bên này ngồi.

“Các cậu có đề nghị nào cho tớ không?” Cô chờ mong nhìn các bạn.

“Nếu muốn tớ nói, tớ muốn cậu đầu tiên bỏ thói quen xấu nhìn thấy nam nhân liền cầu hôn, cậu có biết nữ nhân chủ động quá sẽ làm nam nhân sợ hãi.” Lữ Tư Anh nhìn cô từ đầu đến chân nghiêm túc nói.

“Nếu như muốn ta nói, ta sẽ đề nghị người dứt khoát bay đến Hàn Quốc chỉnh hình, từ đầu đến chân chỉnh thành giống như ta, đảm bảo người nhất định có thể trở thành vạn nhân mê.” Thời Mễ Mễ lấy ra son môi màu hồng trang điểm lại, nhìn cũng không nhìn mà nói.

Trong chớp mắt Uông Bồng Khiết bĩu môi một cái, hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, sau đó chuyển hướng sang đồng minh duy nhất còn chưa mở miệng.

“Thắng Nam, người nói, từ trước đến nay lời người nói đúng trọng tâm nhất, chính xác.” nàng nói.

“Kiếm tiền trước, chờ sau khi người có tiền, còn sợ không có nam nhân muốn cưới người sao?” Duẫn Thắng Nam không cần suy nghĩ liền nói.

“Quả nhiên chính xác.” Thời Mễ Mễ cất son môi đi, mở nắp hộp phấn nói

Uông Bồng Khiết cả vai buông xuống.

“Chẳng lẽ các người không có gì tốt hơn, hoặc là đề nghị càng có tính xây dựng cho ta sao?” Gương mặt nàng buồn rười rượi hỏi.

“Nên cho, mười năm trước đã cho rồi.” Lữ Tư Anh thoải mái đưa tay ôm vai cô, “Nói thật, Khiết, đang êm đẹp, cậu làm chi nghiêm túc muốn thay đổi như thế?”

“Gần đây tớ đều nghiêm túc như vậy.”

“tớ thấy 8 phần là có quan hệ với cái kia Chương Kính.” Thời Mễ Mễ nhìn nàng một cái, nói ra lời nói giật gân.

“Đừng nhắc đến tên hồ đản này với tớ!” Uông Bồng Khiết đột nhiên tức giận kêu lên.

“Nhìn kìa, tớ đoán đúng rồi.” Thời Mễ Mễ khiêu mi.

Uông Bồng Khiết cố gắng hô hấp.”Không quan hệ đến anh ta, còn có, sau này các cậu ít nhắc đến tên hồ đản này trước mặt tớ.”

Bởi vì tật xấu, càng muốn người không nói đến càng là khiến người tò mò.

“Cuối cùng là phát sinh chuyện gì?” Lữ Tư Anh thò đầu hiếu kì hỏi.

“Anh ta báo sai tên cổ phiếu cho cậu, hại cổ phiếu của cậu bị rớt giá sao? Duẫn Thắng Nam đoán.

“Hay là ngoại trừ việc anh ta muốn cậu làm người giúp việc anh ta cũng muốn cậu làm nữ nhân của anh ta?” Thời Mễ Mễ hỏi.

“Tớ nói cậu đừng nhắc đến anh ta trước mặt tớ...”

“Đều không phải.” Lữ Tư Anh liếc mắt một cái thấy vẻ mặt đắc thắng của cô không thay đổi, kết luận nói: “Khiết, cuối cùng phát sinh chuyện gì, cậu đừng thừa nước đục thả câu được không, nói thẳng ra đi.”

“Tớ không có thừa...”

“Không phải là anh ta mượn tiền của cậu không trả? Hay là khiến cho cậu một người làm công tác của hai người, bóc lột sức lao động của cậu lại chỉ trả cho cậu một chút tiền?” Duẩn Thắng Nam lại đoán.

“Không đúng, Chương Kính đối với chuyện tiền nong không hề keo kiệt, theo suy đoán của tớ,” Thời Mễ Mễ nhìn về hướng Uông Bồng Khiết suy nghĩ nói: “Không phải là anh ta lại quen bạn gái mới chứ, thế cho nên tâm lý của cậu không ổn định, suy nghĩ vì cái gì tình duyên của anh ta tốt như vậy, mà cậu ngay cả muốn làm quen với một người bạn trai lại tìm không được?”

“Thật sự là như vậy sao, Khiết?” Lữ Tư Anh tò mò mắt mở to hỏi.

“Căn bản không phải chuyện như vậy, các cậu đừng đoán mò nữa được không?” Uông Bồng Khiết trừng mắt tức giận. Nói vậy giống như cô là một lão xử nữ biến thái không bằng!

“Vậy là chuyện gì, muốn bọn tớ đừng đoán mò, cậu nói thẳng ra đi!” Lữ Tư Anh không nhẫn nại được nữa la lên, cô chịu không nổi nhất là loại tình hình úp úp mở mở này.

“Đúng nha, nếu cậu không đem chuyện này nói cho rõ ràng, muốn bọn tớ làm sao hết thuốc đúng bệnh? Cậu chưa từng nghe qua câu một khắc đáng ngàn vàng sao? Thời gian chính là tiền bạc, nếu muốn cậu trả tiền, tính thời gian từ khi bọn tớ đến đây cho đến giờ, đem cậu đi bán cũng không đủ trả số tiền này.” Duẩn Thắng Nam nói.

“Nói đi.” Thời Mễ Mễ khê đỡ cằm, đôi mắt quyến rũ khiến cho nam khách trong tiệm cà phê tất cả đều phải ngắm nhìn, không chớp mắt nhìn về phía bàn của các nàng.

“Vì sao tất cả các cậu đều đoán chuyện này có liên quan đến tên hỗn đản kia?” Uông Bồng Khiết nhếch miệng trầm mặc một lát, mới dùng giọng nói vô cùng không cam lòng mở miệng hỏi.

“Bởi vì ngoài anh ta ra, bọn tớ không nghĩ ra bất kì lí do gì có thể làm cho cậu tức giận đến phát điên lên.” Thời Mễ Mễ đại diện trả lời.

“Tớ không có tức giận phát điên.”

“Theo như bọn tớ thấy thì cậu là đang tức giận.” Thời Mễ Mễ nói, mà hai người bên cạnh là mãnh liệt gật đầu phụ họa.

“Đúng là tớ có chút tức giận.”

3 người đồng thời chăm chú nhìn gương mặt tức giận hằm hằm của cô.

“Đúng, rất tức giận.” Uông Bồng Khiết phun khí hô to. “Các cậu có biết không, bây giờ tớ đã trở thành một người thất nghiệp?”

“Cái gì,” 3 người ghen ghét nhìn trần trời, trăm miệng một lời la lên.

“Đúng, chính là tên hỗn đản không huyết không lệ đó, các cậu có biết anh ta có bao nhiêu quá đáng, bao nhiêu tàn nhẫn hay không? Tớ chẳng qua chỉ là cùng một nam nhân tớ nhìn thấy vừa mất uống cốc cà phê, thuận tiện cầu hôn anh ta mà thôi, anh ta liền đuổi việc tớ, còn vội vã tìm một trợ lí mới đến thay thế vị trí của tớ. Tên đại hỗn đản đáng chết đó, anh ta cũng không nhớ lại những năm qua tớ vì anh ta làm trâu làm ngựa làm bao nhiêu việc, vậy mà anh ta cũng không nhớ chút tình cũ, còn thể hiện thái độ vội vàng muốn tớ đi mau, anh ta quả thật là tên đáng chết! Nền xuống 18 tầng địa ngục — không, 28 tầng địa ngục, sau đó bị cắt lưỡi, moi tim, lên núi đao, xuống vạc dầu, trải qua tất cả cực hình, sau đó vĩnh viễn không được đầu thai!”

“Xem ra cậu thật sự tức giận hỏng rồi.” Thời Mễ Mễ nói.

“Tức giận hỏng cũng không sao, quan trọng nhất là, quyền lợi nên lấy cậu chưa quên chứ?” Duẩn Thắng Nam nghiêm túc hỏi.

“Có phải là phí thời việc không? Tớ lấy rồi.” Uông Bồng Khiết nghiêng răng nói.

“Đã lấy rồi, vì sao cậu còn phải nghiêng răng nghiêng lợi?” Lữ Tư Anh phát hiện hỏi.

“Bởi vì anh ta ngay cả một tháng rưỡi cũng muốn tính toán với tớ!”

“Nghĩa là sao?”

“Từ khi chúng ta tốt nghiệp là tháng 8 năm đó đến nay, thời gian tớ vì anh ta làm trâu làm ngựa tổng cộng là 7 năm rưỡi, tớ dùng thời gian 7 năm rưỡi để tính phí thôi việc, không ngờ thế nhưng anh ta muốn tớ dùng 7 năm 4 tháng rưỡi để tính, nửa phân tiền cũng không bằng lòng tiện nghi cho tớ.” Ôn Bồng Khiết dùng dùng nổi giận nói.

“Cho nên cậu dùng thời gian 7 năm 4 tháng rưỡi để tính?”

“Đúng.

“Như vậy không quá tiện nghi cho anh ta sao? Nghĩ lại, qua một tháng nữa, cậu đáng lẽ có thể nhận hơn 10 vạn tiền thưởng cuối năm, bây giờ ngay cả cái rắm cũng không có?” Duẩn Thắng Nam hứu mày nói. (chị này nói tục quá)

“Anh ta muốn tính toán rõ ràng tớ liền tính toán rõ ràng với anh ta.” Ôn Bồng Khiết cười lạnh nói: “Tớ đem việc lúc trước giúp anh ta thu dọn nhà cửa, mua sắm lương thực cùng với nấu cơm tất cả đều tính tiền, cuối cùng lấy thêm 27 vạn về đây.”

“Thật hay giả?” Lữ Tư Anh hưng phấn đầy mặt hỏi.

3. Chương 02 Part 2

“Chi phiếu cầm đến ngân hàng đổi thành tiền mặt, biên lai vẫn còn ở đây, cậu muốn xem không?” Ôn Bồng Khiết cười lạnh nói.

“Muốn muốn muốn muốn muốn.” Lữ Tư Anh liên tiếp trả lời.

Ôn Bồng Khiết ung dung lấy ra tờ biên lai hơn 65 vạn trong ví, trước tiên trải phẳng trên mặt bàn, sau đó đẩy đến cho Lữ Tư Anh đang hưng phấn xem

“Woa! 65 vạn 8 ngàn 8 trăm 69 đồng chẵn, Khiết, cậu phát tài rồi.” Lữ Tư Anh khiển trách hô to.

“Đúng là cậu.” Duẩn Thắng Nam mỉm cười tán thưởng nàng.

“Theo tớ thấy cậu vẫn là tính toán lỗ vốn, hơn nữa là thiệt thòi lớn.” Thời Mễ Mễ không đồng ý giải thích.

“Ân, cũng đúng, nếu như cậu cứ tiếp tục đi làm, tiền hưu tương lai nhất định so với 65 vạn này nhiều hơn. Đúng là lỗ vốn lớn rồi.” Duẩn Thắng Nam nghĩ một hồi rồi nói.

“Sai.” Thời Mễ Mễ lắc đầu nói.

3 người đồng thời tò mò nhìn nàng, đợi nàng giải thích.

“Dùng con mắt của nữ nhân để nhìn, Chương Kính cũng xem như là một hạng mục đầu tư không sai, bây giờ cậu trở mặt với anh ta, tấm phiếu cơm dài hạn này chẳng phải không còn? Cái này không phải lỗ lớn thì là cái gì?”

“Mễ Mễ.” Mọi người lập tức cao giọng nói to. Thật không chịu nổi cô.

4. Chương 03

“Bồng_____”

Chữ Bồng vừa ra khỏi miệng, Chương Kính liền tự giác, ngưng ngừng ngậm miệng lại. Chết tiệt, vì cái gì đã qua một tháng, anh còn không sửa được thói quen gọi cô, thật sự là đáng chết!

Mà cô gái ngang ngược kia so với anh còn đáng chết hơn, ngay cả gọi điện thoại cũng không gọi tới, chẳng lẽ cô thật sự như vậy bằng lòng từ bỏ công việc lương cao, thoải mái, lại có thể không phân biệt lớn nhỏ với cấp trên sao? Cô thật là đáng ghét!

“Lão bản, ngài có chuyện gì muốn tôi giúp ngài làm sao?” Bành Bình chân thành nhìn anh hỏi.

Cô là trợ lý mới đến, nhỏ nhắn đáng yêu, làm việc cũng rất nhanh nhẹn, mới đến công ty nửa tháng, liền có không ít đồng nghiệp và khách hàng nam tranh giành theo đuổi, nhưng tiểu thư cô vừa nhìn đã chọn trúng Chương Kính suất kính uy vũ, nên đối xử với những người khác đều dùng thái độ lãnh đạm, khách khí. Không có biện pháp, ai bảo từ nhỏ cô chỉ chú ý nam nhân cao đại.

“Phiền cô mang đến cho tôi biên lai 3 tháng trước của Dữ Tấn và Siêu Phong.” Chương Kính hoàn hồn nói.

“Vâng, ngài muốn ngay bây giờ sao?”

“Trước giữa trưa có thể không?”

“Vâng.”

Chương Kính xoay người, suy nghĩ lại quay đầu lại, “Sau đó...”

“Vâng?” Bành Bình lại ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Cảm ơn cô.”

Bành Bình hơi hơi mỉm cười, lắc đầu, “Đây là công việc của tôi.” Cô nhu hòa nói.

Chương Kính nhìn cô, đại khái gật đầu một cái rồi đi về phía phòng làm việc, một tiếng kêu kinh ngạc đột nhiên truyền đến làm cho bước chân của anh đột ngột dừng lại.

“Bồng tỷ!”

Anh nhanh chóng quay đầu lại, chính xác bắt lấy người vừa phát ra tiếng kêu kinh ngạc chính là Phan Dân Vi, không chớp mắt chăm chú nhìn cậu ta.

“Bây giờ chị ở đâu...cái gì? Tại sao chị lại đột nhiên nói chuyện đó với tôi? Ân...ác úc...ân hừ, cái gì? Vậy tôi không phải là nên nói tiếng chúc mừng chị sao? Đúng...thật sự...tôi không tin, được rồi...ân...tôi biết rồi...được...hiểu rồi...ân, được, tạm biệt.”

Suốt 10 phút đi qua, Phan Dân Vi cuối cùng bỏ điện thoại trong tay xuống. Sau đó, cậu ta vội vàng quay đầu muốn chia sẻ tin tức mới nhất với đồng nghiệp ngồi bên cạnh.

“Tiểu Tần tôi nói cho cậu biết, Bồng tỷ chị ấy_____”

“Chờ chút, tiểu Phan.” Tiểu Tần đột nhiên cắt ngang lời cậu muốn nói, đồng thời nháy mắt với cậu, không biết là làm cái quỷ gì.

“Cậu sao vậy, động kinh sao?” Cậu hỏi.

“Lão bản đang trừng cậu.” Tiểu Tần hơi nhếch miệng lên, dùng yết hầu nói.

“Cái gì?!” Phan Dân Vi, đột ngột quay đầu, chỉ nhìn thấy không xa phía trước, một gương mặt đen thui không chớp mắt nhìn mình chăm chú. Cậu giống như bị lửa đốt bỏng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, giả vờ giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nhưng_____không kịp rồi.

“Phan Dân Vi, đến phòng làm việc của tôi một chuyện.”

Xong rồi! Trong lòng cậu cười khổ.

“Bảo trọng nha.” Tiểu Tần thông cảm nói.

Trong ánh mắt thông cảm của các đồng nghiệp, Phan Dân Vi bộ mặt đau khổ, lưng thưng đi đến phòng làm việc của tổng tài.

“Lão bản, anh tìm tôi?”

“Đem cửa đóng lại.” Chương Kính ra lệnh.

Xong rồi, cậu nhất định là chết chắc. Phan Dân Vi ngoan ngoãn đi đến đem cửa đóng lại.

“Cô ấy gọi điện thoại đến có chuyện gì?!” Chương Kính lạnh nhạt hỏi.

“A?” Không nghĩ đến lão bản lại trực tiếp hỏi như vậy, Phan Dân Vi thật sự ngây ngốc một lát.

“Tôi nói Uông Bồng Khiết cô ấy gọi điện thoại đến làm gì?” Chương Kính không tự giác nhấn mạnh lời nói. Cô thật đáng ghét, gọi điện thoại đến vậy mà không tìm anh, nhưng lại tìm tiểu Phan, đáng ghét!

“Không có chuyện gì, Bồng tỷ cô ấy...” Chớp chớp mắt, Phan Dân Vi còn chưa nói xong, liền bị âm thanh tức giận của anh cắt đứt.

“Không có chuyện gì cô ấy sao lại điện thoại đến?”

Phan Dân Vi không tự giác nuốt nước miếng, lại liếm liếm môi, cân nhắc nên như thế nào mở miệng, mới không giẫm vào nỗi đau của lão bản.

“Bồng tỷ cô ấy chỉ là có chút buồn chán, muốn tìm người nói chuyện phiếm...” Lời nói của cậu lại lần nữa bị âm thanh tức giận cắt đứt.

“Cho nên cô ấy đặc biệt gọi điện thoại đến tìm ‘cậu’ nói chuyện phiếm?” Anh hí hóp mắt, đặc biệt nhấn mạnh từ cậu.

“Không không không không không.” Đầu Phan Dân Vi lập tức lắc giống như trống bỏi, cố gắng giải thích. “Tôi chỉ là vừa vặn nhận điện thoại, Bồng tỷ không có đặc biệt gọi điện thoại đến tìm tôi, thật sự không phải.” Nếu không nhanh phải sạch quan hệ, cậu sẽ chết chắc.

Gương mặt tái nhợt của Chương Kính hơi dịu xuống một chút.

“Cô ấy nói gì với cậu.” Anh hỏi.

“Thật ra cũng không có chuyện gì...”

“Không có chuyện gì hai người sẽ nói đến hơn 10 phút?”

Ngữ khí vừa mới dịu xuống đột nhiên tăng cao.

Phan Dân Vi chợt có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt. Người bình thường nói chuyện phiếm không phải đều là như vậy, nói đông nói tây không có trọng điểm, nhưng cũng có thể nói hơn 1 tiếng đồng hồ, nửa tiếng đồng hồ, mà hắn với Bồng tỷ bất quá cũng chỉ nói đến 10 phút mà thôi, chỉ mới tầm tạm thôi?

Không, không phải là vấn đề thời gian, mà vấn đề là đối tượng, hắn ngàn lần không nên vặn lẩn không nên, chính là không nên để cho lão bản biết người nói chuyện phiếm với hắn là Bồng tỷ. Ai!

“Lão bản, anh thật sự không gọi Bồng tỷ trở lại sao?” Vụng trộm nhìn Chương Kính một cái, hắn cẩn thận hỏi. Lão bản anh rõ ràng là không bỏ được người ta mà, làm chi chết không thừa nhận.

“Vừa nãy cô ấy có nói với cậu muốn trở lại sao?” Chương Kính mặt không biểu cảm hỏi, nhưng trong mắt lại nhen nhóm một chút lửa hi vọng.

“Không có.” Phan Dân Vi do dự lắc đầu.

Ánh sáng hi vọng nhanh chóng bị dập tắt, trong chớp mắt thái độ trên mặt Chương Kính lại trở nên cứng nhắc.

“Căn bản là cô ấy đã không muốn trở lại, cậu hỏi chuyện đó để làm gì?” Anh tức giận lạnh lùng nói.

“Có thể Bồng tỷ xấu hổ nói ra, dù sao mọi người đều biết cô ấy là bị anh cách chức...ách, là mời ra khỏi công ty.”

Chương Kính hơi cắn môi dưới. “Cô ấy cũng không phải mới quen biết tôi, hơn nữa tôi và anh trai của cô ấy là bạn thân, nếu cô ấy thật sự cương quyết muốn trở lại, tôi có thể không đồng ý sao?” Nhưng một lát, anh không nhịn được dùng giọng nói tức giận gầm nhẹ nói: “Cần bản cô ấy ngay cả thử cũng không có thử qua!”

“Có thể cô ấy thật sự xấu hổ, lão bản, anh có muốn gọi điện thoại kêu cô ấy trở lại không?”

“Vì cái gì muốn tôi gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy muốn trở lại, tự mình sẽ không gọi tới sao?” Anh lại lần nữa nói to.

“VẬY...tôi gọi có được không?”

Anh nhìn hần, nhìn đến nỗi Phan Dân Vi trong lòng đều bắt đầu sợ hãi, mới liếc mắt nói: “Gọi điện thoại là việc của cậu, cậu hỏi tôi làm gì?”

Ý tứ là thừa nhận hần có thể gọi, Phan Dân Vi hưng phấn tiếp nhận tin tức này.

“Vậy bây giờ tôi liền đi gọi ngay.” Hần xoay người muốn thừa cơ hội trốn đi, nhưng_____

“Đợi một chút.”

Ai! Cả người hần cứng đờ, trì hoãn quay đầu lại.

“Vừa rồi trong điện thoại cậu nói với cô ấy chúc mừng chuyện gì?”

Ồ...xong rồi, hần sợ nhất là lão bản sẽ hỏi vấn đề này. Làm sao xử lý đây, hần nên như thế nào trả lời? Chẳng lẽ nói thật sao?

“Tiểu Phan?”

Xong rồi, có thể đây chính là sự kích thích cần phải có cho oan gia, mới có thể đủ làm cho bọn họ thật sự nhìn thẳng vào sự tồn tại của đối phương. Mà hần rõ ràng đã được định trước sẽ lấy được tiền mai mối “không dễ đến được” này.

Được rồi, nể mặt hai người vài năm qua đối xử với hần không tệ, hần xá gì a!

“Bồng tỷ nói cô ấy sẽ nhanh chóng kết hôn.” Ông trời phù hộ, Bồng tỷ cô ấy thật sự là có nói như vậy, bắt quả hần chỉ là đem hai từ ‘khả năng’ trong lời nói bỏ đi mà thôi.

“Cái gì? Cậu nói cái gì? Cô gái ngang ngược như cô ấy, ai dám cưới?” Chương Kính kinh ngạc trừng mắt lớn giọng hỏi.

“Thật ra bề ngoài Bồng tỷ cũng khá xinh đẹp.” Phan Dân Vi nói.

“Nhưng một chút hương vị phụ nữ cũng không có!”

Chương Kính nhanh chóng phê bình. “Cô ấy tay chân vụng về, ăn to nói lớn, nhất là cô ấy mở miệng ngậm miệng đều muốn nam nhân cưới cô ấy, điểm này càng là khiến cho người khác tức giận, tôi thật không hiểu nổi sao da mặt cô ấy lại dày đến trình độ đó?! Cô ấy có thể không cần thể diện, nhưng cô ấy có từng nghĩ đến bạn bè, người thân của cô ấy vẫn còn muốn giữ thể diện nha!”

Phan Dân Vi ngừng lại một chút. “Thật ra bây giờ phụ nữ chủ động cũng rất nhiều...” Hần nghĩ vì cô nói chuyện, nhưng_____

“Đúng, chủ động rất nhiều, nhưng không biết xấu hổ giống như cô ấy lại ít vô cùng!”

“VẬY...” Hần dừng lại một chút, “Thật ra nếu bỏ qua điểm này mà nói, Bồng tỷ cũng có rất nhiều ưu điểm, ví dụ như cô ấy làm việc rất nhanh nhẹn...”

“Nhanh nhẹn cũng không thể bù được sự thô lỗ của cô ấy!”

“Đầu óc cô ấy thông minh...”

“Đến lúc phát cơn thần kinh so với người điên còn điên hơn!”

“Cô ấy làm việc cần cù...”

“Cần cù đến nỗi khắp nơi quần việc không đâu của người ta!”

“Cô ấy có thể giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa...”

“Đó là do cô ấy đặc biệt học để cầu nam nhân, cầu lão công!”

“Lão bản.” Phan Dân Vi cuối cùng chịu không được kêu to.

“Chuyện gì?” anh tức giận trừng mắt.

“Trong lòng anh, Bồng tỷ thật sự tệ như vậy sao?”

Chương Kính nhanh chóng nhăn mày.

“Không.” Rất lâu sau, dưới ánh mắt chờ đợi của Phan Dân Vi anh mới chậm chạp trả lời, “Cô ấy cao lớn, sức lực vô cùng, là nam nhân trong nữ nhân, rất hữu dụng.”

Phan Dân Vi nghe xong thiếu chút nữa té xỉu. Bây giờ hẳn cuối cùng đã biết vì sao Bồng tỷ đều cầu hôn mỗi người nam nhân xuất hiện trước mặt cô ấy, nhưng lại để sót một mình lão bản, thì ra là lão bản anh ta tự làm tự chịu.

Hắn ra vẻ gật gật đầu, sau đó giả vờ vô ý nói, “Không biết nam nhân đồng ý cưới Bồng tỷ là người như thế nào? Thật tò mò quá đi.”

Ánh mắt Chương Kính trầm xuống, đột nhiên lại trừng mắt.

“Lão bản, anh còn còn có việc gì sao? Nếu như không còn gì, tôi nghĩ trở về chỗ ngồi cùng mọi người chia sẻ tin mừng ‘Bồng tỷ sắp kết hôn.’” Phan Dân Vi lấy hết can đảm, đối với lửa giận trong mắt anh coi như không thấy, thậm chí còn thêm dầu vào lửa nói.

Chương Kính dùng sức trừng mắt.

“Lão bản?”

“Đi ra đi.” Anh nói to gần như quát lớn.

Vừa sợ hãi lại buồn cười, Phan Dân Vi gần như sử dụng hết sức lực mới có thể giữ cho bản thân không có bất kỳ phản ứng nào, sau khi hẳn hơi cúi người cung kính chào anh, nhanh chóng xoay người rời đi.

Vừa đóng cửa lại khoe miệng của hắn liền không thể kiềm chế được nhếch cao lên.

Ha ha, xem ra kịch hay muốn mở màn rồi, mời mọi người chờ xem.

—

Cô ấy sắp kết hôn sao?

Mới rời công ty nửa tháng, cô ấy liền chuẩn bị kết hôn, chuyện này sao có thể?!

Chương Kính không ngừng đi lại trong phòng làm việc, buồn bực đi tới đi lui.

ông có khả năng, trước khi cô ấy rời đi, thậm chí một người bạn trai cô ấy cũng không có, làm sao có thể nói kết hôn liền kết hôn đâu, chuyện này căn bản là không có khả năng! Nhưng dùng hành động điên cuồng trước đây của cô khắp nơi tìm người cầu hôn, nói không chừng chân trước cô ấy mới bước ra khỏi cửa công ty, hai mắt liền đã nhanh chóng tìm mục tiêu kết hôn, sau đó...

Ông trời, lẽ nào chuyện này là thật sao? Cô ấy thật sự sắp kết hôn sao? Cùng một nam nhân quen biết chưa đến một tháng, còn kì lạ chấp nhận một nữ nhân... một nữ nhân mới gặp lần đầu sẽ hướng người ta cầu hôn sao?

Nam nhân này thần kinh có vấn đề không?

Nhất định là có, hơn nữa không chỉ thần kinh có vấn đề, mà các phương diện chức năng cơ thể có thể cũng có vấn đề, ví dụ như bất lực, thân mang bệnh nặng, hoặc căn bản là không còn sống lâu nữa, cho nên mới như vậy không cần điều kiện, vội vã muốn cưới vợ!

Anh thật sự nghĩ không ra sao lại có nam nhân đồng ý lời cầu hôn đột ngột như vậy của cô ấy, mà cô ấy sao lại có thể mù quáng đến mức chỉ cần có người gật đầu nói đồng ý cưới cô ấy, cô ấy liền gả. Cô ấy muốn gả cho người ta muốn đến phát điên rồi phải không?

Không được, anh cố gắng lắc đầu. Cho dù cô ấy muốn gả cho người ta muốn đến phát điên rồi, mình là lão bản của cô ấy...ách, đã từng là lão bản, còn có anh trai thân thiết nhất của cô là huynh đệ kết nghĩa của anh, nói thế nào anh cũng nên cho cô một chút lời khuyên thật lòng mới được, cái gọi là mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, ít nhất anh cũng đã từng khuyên cô, nếu như tương lai cô hối hận cũng không liên quan đến anh.

Đúng, không sai, bây giờ liền đi tìm cô ấy!

Chương Kính nghĩ xong liền xoay người đi về phía cửa, nhưng trong nháy mắt lúc nắm tay cầm cửa trong tay, đột nhiên do dự ngừng lại.

Anh đột ngột như vậy chạy tới tìm cô ấy có tốt không? Anh tự hỏi mình. Dừng tình cảnh bọn họ lần trước không vui vẻ chia tay đến xem, nói không chừng cô ấy căn bản là không thèm để ý đến anh, như vậy cũng không sao, nhưng nếu như cô vẫn còn đang tức giận đối với lời nói của anh cố ý làm ngược lại, như vậy không phải càng thảm hơn?

Không được, không thể đi tìm cô.

Như vậy anh nên làm thế nào đây?

Đúng rồi, Uông hạo, gọi điện thoại cho Uông Hạo! Cậu ta là anh trai của cô, lời nói của cậu ta cô ít nhiều cũng phải nghe mới được.

Anh nhanh chóng xoay người trở về bàn làm việc, cấp tốc nhấc điện thoại lên bấm số của Uông Hạo, nhưng là đầu bên kia lại truyền đến thông báo không mở máy, anh nhíu mày ngắt cuộc gọi rồi đổi sang gọi số điện thoại của công ty cậu ta, nhưng làm cho anh ngạc nhiên là Uông Hạo đi công tác ở Nhật Bản, nửa tháng mới trở về.

Mẹ nó, tên xú tiểu tử này lúc này sao lại còn có tâm tình ra nước ngoài công tác, chẳng lẽ cậu ta không biết em gái bảo bối của cậu ta sắp phải gả ột bệnh nhân thần kinh bất lực sao? Cậu ta còn đi công tác cái quỷ gì!

Anh tức tối ngắt điện thoại, lần thứ hai đi lại trong phòng làm việc.

Bây giờ phải làm sao? Uông Hạo không ở trong nước, phải 1 tuần sau mới có thể trở về, mà cái gọi là nước xa không cứu được lửa gần, nói không chừng lúc cậu ta trở về, cô gái ngang ngược kia đều đã tiến vào lễ đường.

Không được, anh nhất định phải ra ngoài tìm biện pháp ngăn cản chuyện này mới được.

Nhất định phải.

— +

Buổi sáng ở Uông gia giống như mọi ngày vẫn bình yên mà yên tĩnh, lúc Uông Bồng Khiết xuống lầu, theo thói quen chào hỏi ba ba ngồi trong phòng khách xem tin tức buổi sáng và mẹ đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp.

“Ba mẹ chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Ba mẹ cô không hẹn mà đồng thời trả lời, mẹ cô chuyển sang hỏi cô: “Tối nay con có về nhà ăn cơm không?”

Ông Bồng Khiết lắc lắc đầu.

“Lại đến nhà a Kính sao?”

“Dạ.” Ông Bồng Khiết yếu ớt trả lời một tiếng, cô vẫn còn chưa cho người nhà biết việc cô đã thất nghiệp nửa tháng, mỗi ngày buổi sáng vẫn là đứng giờ ra ngoài.

“Nói thật, tiểu Khiết.” Trong phòng khách ba ba đột nhiên lên tiếng, cô quay đầu nhìn ông, đúng lúc ông cầm lấy điều khiển từ xa tắt TV đi. “Hai đứa các con cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, có phải nên tìm một ngày đem chuyện nên làm làm một lần?”

“Chuyện nên làm?” Ông Bồng Khiết hoài nghi nhìn ông, không xác định được ông đang nói chuyện gì.

“Hôn sự của các con nha.”

“Bọn con...khụ!” Ông Bồng Khiết ngay tại chỗ bị sặc cháo trong miệng, “Khụ khụ...” Cô ho đến nỗi cả gương mặt đều hồng. “Ba! Ba đang nói chuyện gì vậy?!” Cô kêu lên.

“Ta nói chuyện hôn sự của hai con có phải nên tìm một ngày để bàn bạc.” Mặt ba Ông không biến sắc nghiêm túc nhìn cô nói.

“Các con?! Ba nói các con là ai?”

“Đương nhiên là con và Chương Kính nha.”

“Con và Chương_____” Giọng nói của Ông Bồng Khiết giống như đột nhiên bị ai bóp cổ: “Ba đừng nói giỡn, ba!”

“Ai nói giỡn, tôi sao?” Ba Ông đem ánh mắt chuyển sang hỏi vợ.

“Tiểu Khiết.” Mẹ Ông lên tiếng nói: “Mẹ cũng thấy hai đứa nên đem chuyện hôn sự bàn một lần, hai đứa đều không còn nhỏ nữa, bây giờ nếu còn không tính chuyện kết hôn sinh con, để qua vài năm nữa sẽ trở thành sản phụ cao tuổi, đến lúc đó sinh con sẽ rất nguy hiểm...”

“Mẹ!” Ông Bồng Khiết kiềm chế không được ngắt lời bà. Lão mẹ sao càng nói càng khoa trương, cô và Chương Kính căn bản không phải...” Con và Chương Kính một chút quan hệ cũng không có, căn bản không phải giống như chuyện hai người tưởng tượng đâu.” Cô lớn tiếng phản đối.

Mẹ Ông đột nhiên nhăn mặt.

“Cái gì kêu không phải giống như chuyện kia? Hai đứa cũng đã ở cùng một chỗ 7, 8 năm!”

“Đó là công việc!”

“Công việc của con bao gồm giúp cậu ta sắp xếp ăn, mặc, ở sao?”

Lúc này đổi lại thành Ông Bồng Khiết nhăn mặt.

“Đó là...” Cô nên nói như thế nào đây? “Đó là bởi vì Chương Kính anh ta quá lười biếng, mỗi lần đến nhà anh ta tăng ca, con nhìn không được, cho nên mới...”

“Mới giúp cậu ta quét dọn? Giúp cậu ta sắp xếp?” Mẹ Ông nói tiếp.

“Đúng.” Ông Bồng Khiết ra sức gật đầu, lại nhìn thấy ba mẹ đều dùng một thái độ quái dị nhìn cô. “Sao hai người lại nhìn con như vậy?”

“Vậy con giải thích thế nào việc giúp cậu ta đi chợ mua đồ ăn, đến nhà cậu ta nấu cơm?” Ông mẫu sắp đặt đáp lại cô, tiếp tục lại hỏi một vấn đề khác.

“Đương nhiên là _____” Cô nhú mày, không biết nên làm sao trả lời vấn đề này, liền là xảy ra tự nhiên như vậy, cô phải giải thích thế nào đây?

“Như thế nào?”

“Mẹ, sáng nay mẹ nói chuyện sao lại hùng hổ dọa người như vậy?” Cô chịu không được oán trách.

“Bởi vì con không thành thật.”

“Con không thành thật?”

“Con còn chưa trả lời vấn đề của mẹ.”

“Trả lời vấn đề nào, vì sao con giúp anh ta mua đồ ăn, nấu cơm?! Đó là bởi vì_____” Cô cố gắng nhớ lại nguyên nhân lần đầu tiên nấu cơm cho anh ta ăn, hình như là...

“Con không muốn chết đói!” Cô kêu to. Đúng rồi, chính là nguyên nhân này, “Không phải trước đây con đã nói với mẹ, trong tủ lạnh nhà anh ta ngoại trừ vài chai nước uống và mấy bát mì tôm cái gì cũng không có, lúc con đến nhà anh ta tăng ca, nếu không muốn chết đói chỉ có thể tự mình ra tay.” Cô làm trò, đành chịu giải thích.

“Vậy sao?”

“Mẹ, mẹ đang nghi ngờ cái gì?”

“Nghi ngờ đầu ngõ nhà cậu ta có cửa hàng tiện lợi còn có 7-Eleven, vì sao con không đến mua thức ăn sẵn là được rồi, còn tốn nhiều công sức đi chợ mua đồ về tự nấu.”

“Bởi vì con không thích ăn những thứ mua ở ngoài.”

“Là con không thích ăn hay là a Kính không thích ăn?!”

Uông Bồng Khiết khẽ giật mình, lập tức chau mày. Là ai không thích ăn, vấn đề này trước đây cô chưa từng cần thận suy nghĩ qua, bây giờ nhớ lại, người nói “không thích ăn” ba chữ này, hình như đều là Chương Kính, bởi vì từ 6 năm trước sau khi ba mẹ anh ta lần lượt qua đời, ba bữa anh ta đều là ăn ở bên ngoài.

“Có liên quan gì sao?” Cô nhăn mặt nói.

“Nếu như không có liên quan ta sẽ đưa ra để nói sao?”

Uông Bồng Khiết chợt cảm thấy đau đầu.

“Mẹ, hôm nay hai người rốt cuộc bị sao vậy, làm chi đột nhiên nói với con những lời kì lạ như vậy, mục đích của hai người là gì, nói rõ được không?” Cô cùng lúc nhìn về phía ba ba.

“Ta cho là ta và mẹ con đã nói đủ rõ ràng rồi.” Ba Uông nói: “Tóm lại, con nên chuẩn bị kết hôn.”

“Con cũng rất muốn kết hôn nha, hai người cho rằng con không muốn sao? Vấn đề là không có người đồng ý cưới con.” Uông Bồng Khiết không nhịn được ủy khuất nói.

“A Kính không phải là người sao?” Mẹ Uông nói.

“Anh ta vốn không phải là người!” Uông Bồng Khiết tức giận nói.

“Cái gì, hai đứa lại cãi nhau sao?”

Uông Bồng Khiết đột nhiên nhắm chặt hai mắt, dùng sức hít một hơi dài: “Con không muốn nói, dù sao hai người không cần đem con và anh ta nghĩ thành một cặp là được rồi.”

“Quả nhiên là cãi nhau.” Mẹ Uông kết luận nói.

Uông Bồng Khiết lại lần nữa dùng sức hít thở mạnh, cô đẩy ghế ra đứng lên nói: “Con phải ra ngoài.” Cứ tiếp tục ngồi đây, cô nhất định sẽ mất kiểm soát.

“Tiểu Khiết, có muốn mẹ gọi điện cho a Kính không, nói giảng hòa..”

“Không cần!” Uông Bồng Khiết giống như bị kim chích ngắt lời mẹ. Nếu để mẹ gọi điện thoại đến, việc cô không ở đi làm ở đó nữa chẳng phải sẽ bị lộ sao?!

Cô lại lần nữa hít một hơi, thầm nói với chính mình phải bình tĩnh.

“Anh ấy đi công tác đến Hongkong rồi.” Trước ánh mắt nghi ngờ của mẹ, cô bình tĩnh nói.

“Thật sao? hay chỉ là do con không muốn mẹ gọi điện thoại đến?”

“Là thật.” Cô cố gắng gật đầu, một cái lại thêm một cái, “Nếu không phải hai người cho là mấy hôm nay con mỗi ngày tăng ca đến nửa đêm mới về là giả sao?”

Mẹ cô nghi ngờ nhìn cô một lát, cuối cùng gật gật đầu, mà cô thì âm thầm thở ra một hơi, thật sự là rất nguy hiểm nha.

“VẬY, CON ĐI LÀM ĐÂY.”

Vợ chồng hai người đồng thời gật đầu, mẹ Ưông giống như ngày thường đưa cô đến cửa, sau đó đợi con gái đi làm rồi đóng cửa lại, nhanh chóng quay lại phòng khách, hội họp cùng người chồng sớm đã không thể chờ được nhắc điện thoại gọi cho Chương Kính.

Nói đùa gì chứ, vì hạnh phúc cả đời của con gái, việc cãi nhau này bọn họ đương nhiên phải lo, về chuyện Chương Kính đi công tác đến Hongkong, bọn họ nếu thật sự tin lời nói bậy của cô, vậy đã không làm ba mẹ của cô.

Tút tut...

Điện thoại gọi được!

—

“Rìng rìng...”

Điện thoại trong túi áo đột nhiên vang lên, Chương Kính nghi ngờ liếc nhìn đồng hồ trên xe. 7h40, là ai mới sáng sớm như vậy đã tìm anh?

Lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn số điện thoại người gọi đến, dãy số quen thuộc làm cho tim anh đập mạnh liệt.

Là số điện thoại nhà của cô ấy, là cô ấy gọi đến sao?

Kiểm chế không được nhịp tim đập càng ngày càng nhanh, anh đem ngón cái chuyển đến nút nhận cuộc gọi, chuẩn bị ấn xuống_____

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước ngõ, làm cho ngón tay đang ấn xuống đột ngột ngừng lại.

Là cô! Vậy là ai đang gọi điện thoại...

Chương Kính quay đầu nhìn điện thoại trong tay vẫn vang lên không ngừng, sau đó không chịu nổi vỗ nhẹ ngực của mình. Cũng may anh còn chưa nhận, bởi vì cô đã xuất hiện ở phía trước, vậy người gọi điện thoại tìm anh, trên dưới chỉ có thể là Ưông bá phụ và Ưông bá mẫu, mà bây giờ anh căn bản là chưa chuẩn bị tốt li do giải thích với họ việc anh đuổi Bồng Khiết.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Chương Kính bất giác lại chuyển về bóng lưng lẻ loi đi phía trước.

Cô ấy thật đáng ghét! Anh tức giận suy nghĩ, rõ ràng thân hình cao to, cá tính thẳng thắn, cô làm chi muốn học theo những cô gái mắt nhỏ, mũi nhỏ giận dỗi với anh? Muốn trở về công ty đi làm nói với anh một tiếng là được rồi, cứ tiếp tục như vậy với cô ấy cũng không phải chuyện tốt gì? Thật sự là đáng ghét!

Nhìn điện thoại trong tay vẫn vang lên không ngừng, anh đem nó nhét vào trong hộp đựng đồ, sau đó khởi động xe, đi theo phía sau cô.

Hai ngày trước sau khi anh suy nghĩ nửa ngày phát hiện mình vẫn không có cách nào, anh cuối cùng quyết định trước tiên vẫn nên làm rõ nam nhân đồng ý cưới cô rốt cuộc là yêu ma quỷ quái phương nào, dù sao có câu tục ngữ gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, chờ sau khi anh làm rõ trong hồ lô của nam nhân kia bán thuốc gì, muốn thuyết phục cô suy nghĩ lần nữa về chuyện kết hôn, đương nhiên sẽ dễ dàng hơn, cho nên anh quyết định dùng cánh theo dõi cô, tìm ra nam nhân kia.

Thật ra việc theo dõi đã bắt đầu từ ngày hôm qua, chỉ tiếc là quá muộn anh mất công vô ích, bởi vì sáng sớm cô đã ra ngoài, cho nên hôm nay anh đặc biệt đến sớm, 7h đã ở đây.

Quả nhiên, anh chờ được cô.

Mà bây giờ, anh chỉ cần cẩn thận đi sau cô, đợi lát nữa nam nhân kia xuất hiện là đủ.

5. Chương 04 Part 1

Thẩm mỹ viện, viện chăm sóc da, cửa hàng chuyên bán sản phẩm tinh chế, sau đó dừng ở công ty bách hóa shopping cả ngày.

Chương Kính tròn mắt, hoàn toàn bị dọa ngây người.

Anh biết có một số cô gái có thể trải qua một ngày như vậy, nhưng là anh biết rõ Uông Bồng Khiết cũng không phải cô gái như vậy, thế nhưng cô lại như vậy trải qua một ngày, toàn bộ chuyện này cuối cùng là chuyện chết tiệt gì đang xảy ra?

Có quan hệ đến nam nhân kia sao? Vì anh ta thích mỹ nữ giả tạo, cho nên cô mới có thể chọn những chỗ đó, đem chính mình làm thành giả tạo không thật?

Có thể, dùng sự hiểu biết của anh về cô, cô thật sự là người sẽ làm ra loại chuyện ngu ngốc này.

Cô gái ngu ngốc kia, chẳng lẽ cô vĩnh viễn đều không hiểu, nội tâm so với ngoại hình có bao nhiêu quan trọng sao? Người đàn ông yêu thích ngoại hình của cô hoặc yêu cầu cô thay đổi ngoại hình, cần bản không phải là thật sự thích cô.

Cô gái ngu ngốc kia!

Nhìn thấy cô xách bao lớn bao nhỏ ngồi lên taxi, một nhận thức khác làm cho anh đối với người đàn ông kia càng thêm chán ghét, anh ta thậm chí ny cả tới đón cô cũng lười, muốn chính cô xách bao lớn bao nhỏ đi về nhà, thật sự là con mẹ nó hồ đồ!

Dùng sức hô hấp, anh cẩn thận tiếp tục theo đuôi phía sau cô.

Tắc xi đi thẳng về trước, sau nửa giờ rời khỏi khu vực ồn ào chạy vào một khu dân cư cao cấp rộng lớn nào đó, cuối cùng dừng trước một toà nhà của những người nổi tiếng.

Chương Kính ngạc nhiên nhìn cô xuống xe, sau đó ôn hòa hơi mỉm cười với bảo vệ, liền nng đi vào bên trong.

Nơi này là chỗ nào! Cô tại sao muốn đi vào tòa cao ốc này! Hơn nữa nhìn thái độ của cô với bảo vệ quen thuộc, cô dường như cũng không phải lần đầu tiên đến đây, nhưng là, vì cái gì anh cho tới bây giờ cũng không biết đến chỗ này?

Quen biết cô nửa đời người, cô có cái gì bằng hữu, nhà ở đâu, hoặc là lấy chồng chỗ nào, có lẽ anh so với cô còn biết rõ hơn, nhưng là nơi này. . . nơi này rất cuộc là nơi quái đản nào, vì cái gì anh cho tới bây giờ cũng không biết cô có cái gì bằng hữu sống ở đây? !

Người nam nhân kia!

Chương Kính đột nhiên chấn động, tiếp theo hoàn toàn không chế không được hành động của chính mình, dùng sức cởi bỏ dây an toàn, về mặt đường đằng sát khí xuống xe, xông thẳng vào cửa tòa cao ốc.

“Tiên sinh! Tiên sinh!”

Hành động xông thẳng vào của anh làm cho bảo vệ trong nháy mắt lao ra khỏi phòng bảo vệ chặn đường anh.

“Xin hỏi anh muốn tìm ai? Làm phiền anh đi về phía trước chờ một chút, để tôi thông báo cho chủ nhà anh đến được không?”

“Không cần, bạn của tôi vừa mới đi vào.” Anh vượt qua anh ta, nhưng trong nháy mắt người bảo vệ lại lại lần nữa chặn trước mặt anh, không cho anh tiếp tục đi lên.

“Xin hỏi bạn của anh là vị nào? Ở tại nhà nào?”

“Chính là người mới vừa đi vào.”

“Anh nói là Ưông tiểu thư?”

“Đúng, chính là cô ấy.”

“Vậy anh là đến tìm Vương tiên sinh sao?”

Chương Kính đột nhiên dừng lại toàn bộ hành động, thông thả quay đầu nhìn anh, sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi một chữ dừng lại nói ra ba chữ kia.

“Vương tiên sinh?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Bảo vệ nghi ngờ nhìn anh đang cắn chặt răng, nghi ngờ cho dù anh thật sự là đến tìm Vương tiên sinh, 99,9 % cũng là không có việc gì tốt, vậy anh ta thực sự nên để anh đi vào sao?

“Không sai, tôi là đến tìm Vương tiên sinh.” Chương Kính thái độ muốn giết người nói.

“Như vậy mời anh đến phòng bảo vệ ngồi một chút được không? Để cho tôi thông báo cho Vương tiên sinh.” Để phòng vạn nhất, anh ta quyết định vẫn là thông báo cho Vương tiên sinh trước nói sau.

“Không cần phiền toái, tôi tự mình đi vào.” Chương Kính lần thứ hai vượt qua bảo vệ, chỉ muốn nhanh chóng đuổi theo, nói không chừng anh còn có thể bắt kịp Bồng Khiết đang ở trong thang máy.

“Thực xin lỗi, đây là quy định.” Bảo vệ đột nhiên ra tay giữ chặt anh, đồng thời kiên quyết nói.

“Vừa nãy lúc cô ấy đi vào, tôi cũng không thấy cô ấy đăng kí.” Chương Kính kiên nhẫn không được tức giận nói, hai chân giống như mọc rễ trên mặt đất, giằng co cũng không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ. Bảo vệ buông anh ra, phòng bị đặt tay lên côn bảo vệ.

“Ưông tiểu thư không cần đăng ký.” Anh ta nhìn không chuyển mắt trừng anh nói.

“Vì cái gì cô ấy có thể không cần, tôi lại cần?”

“Bởi vì cô ấy cũng ở nơi này.”

“Anh nói cái gì?” Chương Kính đột nhiên kinh ngạc kêu lên: “Anh nói cô ấy cũng ở nơi này?”

“Không sai.”

Chương Kính trừng anh ta, thái độ là muốn anh ta đem toàn bộ lời vừa nói nuốt trở lại. Bồng Khiết không có khả năng làm ra loại việc chưa kết hôn đã sống chung với người ta, tuyệt đối không có khả năng!

“Tôi nhớ anh vừa mới nói là cô ấy đến tìm Vương tiên sinh.” Anh lạnh giọng hỏi lại.

“Ưông tiểu thư cô ấy hiện tại thật sự là đến tìm Vương tiên sinh, nhưng là sau mấy ngày nữa, cô ấy sẽ trở thành chủ hộ nơi này, cho nên tôi nói cô ấy là chủ hộ ở đây cũng không sai.”

Nếu như ánh mắt Chương Kính vừa rồi trừng anh ta, giống như là muốn anh ta đem lời nói nuốt trở về, thì bây giờ chính là muốn giết anh ta.

Mấy ngày nữa sẽ trở thành chủ hộ nơi này? !

“Cô ấy vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành chủ hộ nơi này.” Hai mắt anh đỏ lên, tay nắm chặt đến nỗi các khớp xương kêu răng rắc.

Bảo vệ thông minh không cùng anh tranh cãi, bởi vì anh ta nhìn ra được người đàn ông trước mặt này tức giận điên rồi, hơn nữa cảm giác kia giống như là bắt được vợ đi ngoại tình với người khác, đụng phải loại việc này, bên thứ ba tốt nhất vẫn là nói năng thận trọng, bo bo giữ mình.

“Anh rốt cuộc có để tôi đi vào hay không?”

“Nếu như anh đồng ý làm đăng kí như quy định, sau đó để cho tôi xác nhận một lời với Vương tiên sinh, đương nhiên không có vấn đề.” Anh ta là giải quyết công việc nói.

Hai bên im lặng giằng co hồi lâu, Chương Kính đột nhiên không nói một câu xoay người rời đi.

Bảo vệ chớp chớp mắt, có chút kinh ngạc nhìn theo anh tức giận đùng đùng lên xe, sau đó lái xe rời đi.

Toàn bộ chuyện này cuối cùng là chuyện gì! Anh ta có vô số nghi vấn, tiếp theo liền dùng sức lắc lắc đầu, tốt hơn vẫn là ít lo chuyện bao đồng. Anh ta tự nói với mình.

—
“Người phụ nữ xinh đẹp ba phần là dựa vào sắc đẹp của bản thân, bảy phần là dựa vào cách ăn mặc, cho nên trang phục và phụ kiện đặc biệt quan trọng.”

Nghe theo đề nghị của Thời Mỹ Mỹ, Ôn Bồng Khiết liên tục làm nữ nhân hám của một tuần lễ, kiên quyết đem chính mình từ đầu đến chân sửa sang một chút. Cô bắt đầu làm từ đầu tóc, sau đó sửa chân mày, làm mặt, làm cơ thể, ngực lớn, eo nhỏ, mông đẹp, xuống đến làm móng tay, đến da chân, có thể làm một lần không nghỉ ngơi, mục đích chỉ là muốn đem chính mình thay đổi thành người phụ nữ càng có sức hấp dẫn, làm cho đàn ông không thể cự tuyệt lời cầu hôn của cô.

Nhưng là liên tục một tuần lễ, số tiền cô bỏ ra so với trước đây toàn bộ một năm cộng lại còn nhiều hơn, hiệu quả lại không thấy rõ ràng, bởi vì nọ cả Mỹ Mỹ cũng cảm thấy như vậy.

Đến cuối cùng vấn đề là ở đâu?

Đáng lẽ Mỹ Mỹ có thể giúp cô cho đến khi tìm ra vấn đề, thật không nghĩ đến bạch mà hoàng tử của Mỹ Mỹ đứng lúc đáp máy bay, cô là tiếp viên hàng không Bạch Tuyết không cùng đi sao được? Cho nên thân là thiết kế thời trang Vương Sóc Dã liền nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy trở thành thầy phù thủy của cô. Nói đến Vương Sóc Dã, thật ra các cô vài cái đèn sớm đã nóng tai rõ ràng, chẳng qua chỉ là chưa có cơ hội gặp mặt mà thôi.

Thân là đời thứ hai của một gia đình giàu có, tiền nhiều, anh tuấn, anh lại có nhất nghệ tinh thiết kế trang phục khiến cho đàn ông đổ kị, ánh mắt của phụ nữ thì sáng rực, là đối tượng theo đuổi của bao nhiêu chim sẻ và phượng hoàng, thế nhưng anh ta lại là một y hanger thật giá thật.

Nhắc tới duyên phận của Mỹ Mỹ và anh ta, tất nhiên là thoát không được loại nghiệt duyên này, nhưng không giống những người khác, Mỹ Mỹ và anh ta cuối cùng lại trở thành bạn tốt không có gì giấu nhau.

“Giao cho anh đúng là không sai.” Mỹ Mỹ trước khi đi nói như vậy.

Lúc mới bắt đầu cô là có chút hoài nghi, nhưng trải qua những ngày này, dưới bàn tay khéo léo và huấn luyện ma quỷ của anh ta, cô phát hiện thật sự bắt đầu có nam nhân đem ánh mắt dừng tại trên người cô.

Ông trời, nói cô hư vinh cũng tốt, nhưng là loại cảm giác này thật là “Sướng” chết người đi được!

Sóc Dã nói, vấn đề lớn nhất của cô chính là lưng gù, thứ hai là cách ăn mặc, tiếp đến là tự tin. Thật ra bề ngoài của cô rất xinh đẹp, chẳng qua chỉ là quá chú ý đến việc bản thân quá cao hơn người khác, cũng vô ý thức lựa chọn mọi động tác và ăn mặc để có thể làm mình thấp đi, thế cho nên mới có thể đem bề ngoài của mình làm hư.

Anh ta nói chỉ cần nghe anh ta, bảo đảm nửa tháng sau, nọ cả Mỹ Mỹ người xưng là vạn nhân mê đều sẽ dùng con mắt khác để nhìn cô, thậm chí còn có thể đem danh xưng vạn nhân mê của cô ấy chuyển cho cô.

Cái này. . . Thật sự sẽ thần kì như vậy sao?

Không quan tâm, dù sao bây giờ cô cái gì cũng không có, nhiều nhất là thời gian, đánh cược một lần cũng không sao.

Cho nên sau khi Mễ Mễ ra nước ngoài, mỗi ngày cô đều đến nơi này báo danh, hơn nữa mỗi lần đều là 3, 4 tiếng đồng hồ, hoặc 5, 6 tiếng, làm cho bảo vệ tiên sinh cũng không khỏi nghi ngờ cô có phải là người yêu của Vương tiên sinh hay không.

Thật ra hoài nghi không quan trọng, vấn đề là hôm trước Sóc Dã chợt có nổi hứng thế nhưng nói đùa với bảo vệ cô là vị hôn thê của anh ta, kết thúc chuyện đó còn mời người ta đến lúc đó nhất định phải đến uống rượu mừng, làm hại cô hiện tại vừa nghe thấy có người hướng cô chúc mừng, liền xấu hổ muốn chui xuống đất.

Đến tầng 12, ra khỏi thang máy, chỉ thấy cửa nhà Vương Sóc Dã khép hờ, không đóng chặt lại, cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cất tiếng gọi, “Sóc Dã, anh có ở nhà không?”

“Cô đến rồi.” Vương Sóc Dã từ phòng trong thò đầu ra.

“Hải, lại đến làm phiền anh.” Ông Bồng Khiết làm bộ mặt quỷ, đồng thời giơ cao bao lớn bao nhỏ trong tay đều có in chữ “Dã” tên cửa hàng sản phẩm tinh chế nói: “Ngô, những thứ này là bài tập hôm nay của tôi.”

“Mở ra cho tôi xem.”

Đem một đồng túi giấy đặt trong xô pha ở phòng khách, Ông Bồng Khiết đem quần áo trang sức trong từng cái túi giấy lấy ra, sau đó theo ý của mình phối hợp cho anh ta xem.

Đây là bước đầu tiên Vương Sóc Dã cải tạo cô, cải tạo ánh mắt và phẩm vị của cô. Anh ta cung cấp miễn phí cho cô tiệm trang phục mang tên anh ta để cho cô luyện tập mua sắm, tất cả quần áo trang sức dùng danh nghĩa của anh ta để ghi sổ đều có thể trả lại chỗ cũ, không cần tốn nửa xu tiền của cô, đương nhiên, nếu như thật sự vừa ý muốn trả tiền mua lại cũng được.

“Không sai, có tiến bộ nhiều, xem ra cô đã biết dạng quần áo nào mới thật sự phù hợp với cô, có thể đem những ưu điểm trên người cô thể hiện ra.” Sóc Dã một bên xem kỹ chỗ quần áo cô mang đến, một bên gật đầu nói.

Ông Bồng Khiết mỉm cười, cô tự mình cũng có cái loại cảm giác này.

“Vậy bắt đầu từ tối nay, chúng ta bắt đầu đến thay đổi thói quen và tư thế của cô.”

“Tôi phải làm thế nào?”

“Biết cách huấn luyện người mẫu không?”

Cô chớp chớp mắt.”Sẽ không muốn tôi học đi như trên sàn diễn đi?

“Cô muốn học đi như trên sàn diễn còn sớm, khách, đội lên.” Vương Sóc Dã cúi người từ dưới bàn trà lấy ra một quyển sách bìa cứng 32 trang đưa cho cô.

Ông Bồng Khiết nghi ngờ nhìn anh ta.”Cái này. . . anh sẽ không phải là muốn tôi dùng đầu đội a?”

Về mặt Vương Sóc Dã là “Cô nói không sai” nhìn cô một chút.

“Được rồi, mặc dù như vậy nhìn có chút ngu ngốc.”

“Tiếp theo làm gì?” Đem sách đội ở trên đầu, Ông Bồng Khiết ngẩng đầu ưỡn ngực, có chút cứng ngắc hỏi.

“Tạm thời cứ như vậy đứng nửa giờ đi.”

“Cứ như vậy, không cần đi thẳng?”

“Nếu như cô muốn đi cũng được.” Anh nhìn cô một cái nói.

“Không, tốt hơn tôi vẫn là nên đứng.” Bởi vì hôm nay cô đã đi cả một ngày.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ông Bồng Khiết phát hiện theo sự tích lũy của thời gian, tư thế đứng nghiêm đơn giản ban đầu càng lúc càng mệt mỏi, eo và cổ của cô đều đã bắt đầu mỗi nhừ, mà phần lưng càng là căng cứng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể gãy đôi.

Trời à, mới qua bao lâu thời gian, ba phút? Năm phút? bắt quá mới vài phút cô đã cảm thấy mệt mỏi, như vậy nửa giờ sau, cô sẽ không là cả người tê liệt ngã ở trên sàn đi thôi?

“Sóc Dã, như vậy thật sự sẽ có hiệu quả sao?” Cô hoài nghi hỏi, thử dời đi sự chú ý của mình.

“Có hay không có hiệu quả cô sau này sẽ biết.”

“Sau này là bao lâu sau ?” Cô hỏi.

“Cảm thấy mệt mỏi?” Anh ta nhìn ra suy nghĩ của cô.

Uông Bồng Khiết gượng cười vài tiếng.

“Cô chỉ cần nghĩ đến kết quả, liền sẽ không khó như vậy chịu đựng.” Anh ta giúp cô, “Yên tâm, tất cả những vất vả này đều sẽ là đáng giá.” Anh ta mỉm cười an ủi cô.

“Hy vọng như thế.”

“Cứ chờ đi.”

Mặt trời mới mọc ở phía đông, từ từ nhô lên, cơn giận của Chương Kính cũng đi theo đó tăng lên, hừng hực bùng cháy trong đáy mắt anh.

Cô không về nhà, cô tối hôm qua vậy mà không về nhà!

Canh giữ trước cửa ngõ nhà Uông Bồng Khiết, Chương Kính vốn định bỏ đi tất cả không vui nghiêm túc nói chuyện với cô một lần, không nghĩ tới anh đợi cô một đêm, cô lại không về nhà.

Cô tối qua ở chỗ nào, sẽ không phải là nhà họ Vương kia?

Một cô gái chưa lấy chồng lại tùy tiện ở trong nhà một người đàn ông, cô rốt cuộc có từng nghĩ qua, có làm sai hay không? Nếu như người đàn ông kia đột nhiên đổi ý không cưới cô, vậy cô. . .

Thật là một cô gái ngu ngốc! Cô đều đã sắp 30 tuổi, còn không hiểu được bảo vệ chính mình, cô. . . Thật sự là làm anh tức chết, tức chết mà!

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Chương Kính tức giận ánh mắt dừng ở không xa phía trước, trên hình ảnh đang bước thẳng về phía này, cho đến khi cô sắp đến gần nơi anh dừng xe, anh mới đột ngột đẩy cửa xe bước xuống, lại hung hăng đem cửa xe đóng lại.

Một “Phanh” trong sáng sớm vô cùng khiến cho người khác chú ý, Uông Bồng Khiết đột nhiên ngẩng đầu lên, tiếp theo liền ngừng lại bước chân.

Tức giận làm cho Chương Kính sải bước rộng đi về hướng cô, không giải thích, một tay đem cô nắm chặt, dùng sức lay lay.

Nói, em tối hôm qua chạy đến chỗ nào, có phải là ở trong nhà của người đàn ông họ vương kia?”

Uông Bồng Khiết kinh ngạc ngốc ra nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Em thật là muốn lấy chồng muốn điên rồi sao? Em cho là ngã vào như vậy, người ta liền phải cưới em sao? Em là ngớ ngẩn, mất trí, hay là đem đàn ông đều trở thành thánh nhân hoặc ngốc tử? Em có thể làm cho đầu óc tỉnh táo một chút được không, không cần tái phát bệnh thần kinh?” Anh tiếp tục hướng cô găm thét.

“Cái. . . gì?” Uông Bồng Khiết khó khăn cứng nhắc mở miệng, bởi vì anh lắc cô đến nỗi đầu cô đều choáng váng, hơn nữa lắc dữ dội như vậy làm cho cô vừa mở miệng liền suýt chút nữa nguy hiểm cắn vào đầu lưỡi.

”Cái gì? !” Anh tức giận lặp lại lời của cô, ngừng lắc cô. “Anh hỏi em, em tối qua có phải là ở trong nhà tên họ Vương kia không?”

“Làm sao anh biết?”

“Anh làm sao biết!” Anh cắn răng nói.

Ông Bồng Khiết chớp chớp mắt, vẫn có chút không rõ ràng lắm rồi cuộc chuyện gì đang xảy ra.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Cô hỏi.

“Anh tại sao lại ở chỗ này?” Anh lại lần nữa lặp lại lời của cô, đồng dạng dùng phương thức nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Ông Bồng Khiết nhú mày.”Anh biến thành vệt lúc nào vậy?” (đang y cần tự nhiên nghe câu này buồn cười quá)

“Em thì sao? Em lúc nào thì học được lợi dụng thân thể quyến rũ đàn ông?”

“Anh nói cái gì?” Ông Bồng Khiết trong nháy mắt trợn to hai mắt.

“Anh nói em lúc nào thì học được lợi dụng thân thể để quyến rũ đàn ông? Cầu hôn không được, liền đổi sang dùng loại thủ đoạn này đến ràng buộc đàn ông, em thật sự cho rằng làm như vậy sẽ có hiệu quả? Cùng em ngủ qua liền nhất định. . .”

“Câm miệng!”

Tiếng hét lớn ầm ầm vang lên, Ông Bồng Khiết vẻ mặt tái nhợt dùng sức đem anh đẩy ra, lực đẩy lớn làm cho cô hướng về phía sau lao đi vài bước.

“Anh là cái gì? Anh dựa vào cái gì quản tôi, lại dựa vào cái gì nói ra những lời này với tôi?” Cô trừng anh lên, khó có thể tin anh sẽ đối với cô nói ra những lời tổn thương này.

Lợi dụng thân thể quyến rũ đàn ông? ! Trong mắt anh, cô là người như vậy sao?

“Dựa vào bá phụ bá mẫu đối với anh như con, Ông Hạo đối với anh như anh em.”

“Cho nên anh có thể sỉ nhục tôi như vậy?”

“Anh sỉ nhục em?” Anh cười lạnh, “Em vì muốn lấy chồng, cũng có thể tùy tiện nhảy đến trên giường một người đàn ông xa lạ, em như vậy còn sợ gì sỉ nhục?”

“Tôi không có!” Cô tức giận kêu lên, tức giận đến nỗi toàn thân phát run.

“Được, vậy em nói, em tối hôm qua ngủ ở đâu?”

“Tôi ngủ ở đâu liên qua gì đến anh, anh dựa vào cái gì. . . Dựa vào cái gì nói như vậy với tôi?” Cô nắm chặt tay, run rẩy nói.

Hỗn đản đáng chết, anh sao có thể, sao dám như vậy bôi nhọ nhân cách của cô, cô là loại người vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn sao? Nếu như thật sự giống như vậy, cô có cần thiết chờ tới bây giờ mới làm như vậy, có cần thiết một lần lại một lần trải qua thương tâm và đau khổ bị người ta từ chối sao?

Anh là tên hồ đản suy nghĩ hẹp hòi!

Cho nên, đối với chỗ đi tối hôm qua, em vẫn là không có lời nào để nói.” Anh cười lạnh nói.

“Đúng, không sai, tôi tối hôm qua là ở trong nhà Sóc Dã, anh muốn thế nào?” Cô đột nhiên tiến lên một bước, nắm chặt tay nói.

“Em quả nhiên như vậy đói bụng ăn quàng, chỉ cần có thể lấy chồng chuyện gì cũng có thể làm ra được?”

” Thế thì sao.” Cô trả lời.

“Em — “

“Thế nào?” Đây không phải là cô trong mắt anh sao? Cô như ý của anh!

“Không biết xấu hổ.

“Anh nói cái gì?” Nhiệt độ máu huyết trong người cô cấp tốc hạ xuống, Uông Bồng Khiết không chuyển mắt trừng anh nói.

“Anh nói em không biết xấu hổ.”

“Chương Kính!” Tất cả ủy khuất trong nháy mắt toàn bộ bạo phát ra, Uông Bồng Khiết thét lên đánh về phía anh, vung tay lên không ngừng đánh mạnh lên người anh.

Anh đáng chết, không ngừng sỉ nhục cô coi như xong, anh còn trước mặt cô nói cô không biết xấu hổ!

Cô ở đâu không biết xấu hổ? Cô bắt quá chỉ muốn kết hôn, trong chuyện hẹn hò và cầu hôn chủ động một chút mà thôi, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao? Đúng, da mặt cô dày một chút, thấy người đàn ông không sai sẽ nhịn không được muốn hỏi đối phương kết hôn chưa, có hứng thú hay không cùng cô dùng chuyện kết hôn làm tiền đề qua lại, nhưng là chỉ cần đối phương lắc đầu từ chối, cô tuyệt đối sẽ không ép buộc. Cô như vậy chỗ nào không biết xấu hổ?

Anh là tên hỗn đản, đáng chết, ngày thường trên vết thương của cô xát muối tổn thương cô, đồng thời hủy hoại sự nghiệp nhiều năm qua cô đã bỏ bao nhiêu công sức coi như xong, lại còn không mời mà đến chạy đến trước mặt cô đem cô phê bình không đáng một xu, nói được quá đáng như thế, anh — hỗn đản!

Chương Kính mặc dù cao to khỏe mạnh, nhưng bị một nữ nhân cao hơn 1m7, nặng 60kg dùng hết sức tấn công, cũng có chút ăn không tiêu.

“Em, cô gái nng ngược thô lỗ này!”

Anh chế trụ hai tay của cô, đem chúng giơ lên cao để ngăn chặn sự công kích điên cuồng của cô.

Uông Bồng Khiết lập tức đổi thành dùng chân đến công kích anh, đem anh trở thành sắc lang, du côn, không lưu tình chút nào mạnh mẽ đạp vào xương cẳng chân của anh.

“Đáng chết!” Chương Kính ăn đau nguyên rửa thành tiếng, trong nháy mắt anh buông hai tay của cô ra, cúi người xoa bóp cẳng chân sợ là đã bị cô đạp rạn nứt.”Em điên ư?” Anh tức giận kêu lên.

Uông Bồng Khiết đáp lại nhấc chân lần thứ hai hướng anh đạp tới, cũng may anh nhanh tay lẹ mắt hướng về phía sau nhảy lên một cái, tránh được. Cô cũng không đuổi theo đi lên, sau khi đạp một cái không được, không chút do dự xoay người chạy đi.

Chương Kính sững sờ, chân cà nhấc, đuổi theo cô.

“Chờ một chút!” Anh nắm lấy cánh tay cô, dùng sức kéo cô dừng lại mặt hướng anh, nhưng là trong nháy mắt, sau khi anh nhìn thấy hốc mắt đầm lệ của cô, đầu của anh biến thành một mảnh trống rỗng.

Uông Bồng Khiết dùng sức vung tay của anh ra tiếp tục chạy về phía trước.

Chương Kính ngây ngốc đứng ở tại chỗ nửa ngày, đột nhiên bừng tỉnh cấp tốc đuổi theo cô, nhưng lần này, anh không dám lại động tay động chân với cô, chỉ dám đuổi theo bên cạnh cô, sau đó hoảng hốt lại không biết làm sao nhìn nước mắt không ngừng rơi xuống hai má cô.

Anh cho tới bây giờ đều không thấy cô khóc qua.

“Bồng Khiết, anh. . .” Anh cẩn thận mở miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Cô không ngừng lau nước mắt chảy xuống gò má, làm như không thấy, không nghe chạy về phía trước.

“Bồng Khiết.” Anh lại lần nữa gọi cô, lại vẫn không nhận được sự trả lời của cô, vô kể khả thi, anh chỉ có thể bước một bước dài chặn trước mặt cô, buộc cô dừng lại.

Cô rốt cục ngừng lại, nhưng lại không nhìn anh.

Cảm giác khóc thổ nhanh chóng khuếch tán bao phủ 4 phía.

“Anh. . .”

Anh nên nói cái gì? Anh cho tới bây giờ đều chưa từng gặp phải chuyện như vậy, cô lại khóc, tại sao có thể như vậy?

Quen biết cô mười bảy năm, anh chưa từng thấy cô khóc dù chỉ một lần. Lễ tốt nghiệp không khóc, công việc mệt mỏi không khóc, bị đàn ông từ chối không khóc, ný cả lúc bị anh đuổi việc, cô vẫn là một bộ khí thế khinh người, không rơi một giọt nước mắt. Anh đã từng không chỉ một lần hoài nghi cô có phải là trời sinh không có nước mắt hay không, cho nên anh mới chưa bao giờ thấy cô khóc, mãi cho tới bây giờ.

Anh vừa rồi rốt cuộc nói gì đó, mới có thể làm cho cô thương tâm rơi lệ?

Không biết xấu hổ. Đúng vậy, giống như từ sau câu nói này, cô mới bắt đầu nổi bão. Anh thừa nhận lời nói của anh có chút quá đáng, nhưng đó cũng là bởi vì anh quan tâm đến cô, mới có thể tức giận đến nỗi không khống chế được nói ra lời nói nặng như vậy.

Anh là quan tâm cô nha, chẳng lẽ cô không hiểu sao?

6. Chương 04 Part 2

“Em. . .” Anh hướng cô vươn tay, lại chán nản bỏ xuống, “Đừng khóc, em biết không? Nước mắt một chút cũng không thích hợp với em.”

Cô đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt đẫm lệ, ánh mắt mang theo hận ý bắn về phía anh.

“Bỏ ra!” Cô rét lạnh nói.

Chương Kính cứng đờ, biết cô hiểu lầm, anh vội vàng giải thích.”Anh chỉ quan tâm em. . .”

“Bỏ ra!”

Cô kiên quyết và hận ý làm cho tim của Chương Kính trong nháy mắt loạn nhịp, anh không tự chủ được vươn tay nắm lấy cô, “Bồng Khiết — “

“Không cần chạm vào tôi!” Cô nhanh chóng tránh né, sau đó lui về phía sau một bước hướng bên cạnh chạy.

“Bồng Khiết.” Anh lại lần nữa chặn đường cô, cố gắng giải thích, “Anh cũng không phải đang giễu cợt em, chỉ là lời nói thật mà thôi. . .”

“Lời nói thật?” Cô ngừng đầu nhìn anh, lạnh lùng nói: “Thì ra anh vẫn luôn cho là tôi không biết xấu hổ.”

Chương Kính cứng họng.”Không, anh nói đó là nước mắt của em, em. . .”

“Không thích hợp mắt đẫm lệ? Bởi vì nó thích hợp với những cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, yếu đuối, đáng yêu, toàn thân tràn ngập hương vị phụ nữ, mà tôi chỉ thích hợp lúc bị từ chối, vẫn cười nói ‘hắn là, người từ chối sao’ ?”

“Anh không có ý đó. . .”

“Vậy anh là có ý gì?” Cô hùng hổ dọa người cướp lời nói.

“Ý của anh là. . .”

“Anh cái gì cũng không cần nói, cũng không cần phải theo tôi giải thích!” Cô nhanh chóng ngắt lời anh, đồng thời lui về phía sau, nước mắt trong hốc mắt bởi vì động tác kịch liệt của cô mà rơi xuống.”Chương Kính anh nghe rõ cho tôi, từ hôm nay trở đi, tôi với anh một đao cắt đứt, anh đi cầu độc mộc của anh, tôi đi đường Dương Quan của tôi, chúng ta cả đời không qua lại với nhau!”

Nói xong, cô xoay người chạy đi, trước khi anh đuổi kịp cô đã ngồi lên một chiếc taxi bên đường đoạn tuyệt mà đi.

7. Chương 05

Ồ ô...

Tiếng thút thít thương tâm duy trì liên tục, hai người phụ nữ ngồi hai bên người khóc thút thít không có cách nào đành dùng ánh mắt thông cảm nhìn nhau.

Ai, một ngày nghỉ ngơi tốt đẹp, hai người bọn họ là trên ai chọc ai nha? Chỉ có giờ khắc này, các cô mới hăm mộ Mễ Mễ ngày nghỉ cũng phải bay

“Khiết, cậu muốn hay không nghỉ ngơi một chút, sau khi ăn xong bữa sáng tiếp tục khóc? Tớ vừa mua lúc trên đường đến, bọn mình nhân lúc còn nóng ăn xong được không?” Duẩn Thắng Nam than thở hỏi.

Uông Bồng Khiết lắc đầu, dùng sức khóc thút thít.

“Vậy cậu có muốn dừng một chút không, nói cho bọn tớ biết cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Cậu cứ khóc như vậy, tớ lo là phòng khách nhà tớ sẽ ngập nước a.” Lữ Tư Anh không biết làm sao nói.

Đừng nói cô ấy không có tình thương, nhìn thấy bạn thân từ trước đến giờ chưa từng khóc nay khóc đến nỗi ‘hoa dung thất sắc’, còn có tâm tình đi lo phòng khách trong nhà, thật ra là vì từ sáng sớm khi cô chạy đến nhà cô ấy khóc cho đến bây giờ đã tròn một tiếng đồng hồ, những lời an ủi có thể nói, nên nói đều nói hết rồi.

Ai, nếu như Mễ Mễ cũng ở đây thì tốt rồi, bởi vì mặc dù bình thường lời cô ấy nói ra kinh người, nhưng đối với suy nghĩ của phụ nữ nhà, không nói là toàn bộ ít nhất cũng có 7 phần cơ hội có thể lừa người, đặc biệt đối tượng là Khiết lại càng chuẩn.

Có lẽ mình nên gọi điện thoại quốc tế đường dài cho cô ấy, hỏi thái độ của cô ấy với việc này.

Nhưng nói đến thái độ, thái độ của Mễ Mễ bao giờ cũng là 8, 9 phần liên quan đến đàn ông, mà người đàn ông duy nhất Mễ Mễ có thể đoán được liên quan mật thiết đến chuyện này, giống như cũng chỉ có một người, vậy chính là Chương Kính

“Khiết, có phải là Chương Kính anh ta...” lời nói thăm dò còn chưa nói xong, câu trả lời đã xuất hiện.

“Không được nhắc đến tên hôn đản kia!”

Quả nhiên! Lữ Tư Anh thiếu chút nữa hướng Duẩn Thắng Nam làm ra tư thế thắng lợi, hai người bọn họ nhìn nhau một cái, quyết định để Duẩn Thắng Nam hỏi trước.

“Anh ta lại làm gì cậu rồi?”

“Anh ta là tên hôn đản!”

Rất tốt, câu trả lời như vậy giống như trả lời lại không trả lời, đến lượt cậu. Duẩn Thắng Nam đem quyền phát ngôn ném trả lại Lữ Tư Anh

“Khiết, lần trước không phải cậu đã nói không quan tâm anh ta nữa sao? Làm sao hai người các cậu lại xảy ra va chạm, lẽ nào nói, cậu lại trở về đi làm ở công ty của anh ta?”

”Anh ta đời này vĩnh viễn đừng nhĩ như vậy.”

Đến lượt cậu. Lữ Tư Anh đem ánh mắt chuyển hướng Duẩn Thắng Nam.

“Đã như vậy, hai người các cậu tại sao lại cãi nhau? A!” Cô ấy đột nhiên trợn trừng mắt, chăm chú nhìn cô hỏi: “Chẳng lẽ là chỉ phiếu lần trước anh ta đưa cho cậu, phiếu khống phải không?”

“Số tiền kia sớm đã tiêu gần hết.” Lữ Tư Anh chịu không được cho cô ấy một cái nhìn khinh thường nói.

“Tiêu gần hết?” Duẩn Thắng Nam đột nhiên đem ánh mắt chuyển sang Lữ Tư Anh.

“Ai kêu lần trước gặp mặt cậu vì một ít phí tăng ca kia mà không đến, Khiết đem số tiền kia mời bọn ta ăn một bữa lớn ở Khải Duyệt, sau đó lại đồng hành cùng ta với Mễ Mễ cật lực mua một đồng quần áo, cho nên...” Lữ Tư Anh nhún nhún vai

”Cho nên, các cậu liền đem 65 vạn tiêu hết?” Duẩn Thắng Nam không thể tin tưởng mắt nhìn bọn họ kêu to.

“Không tiêu hết, nhưng gần như tiêu hết 1, 2 chục vạn. Khiết, đúng không?”

“1, 2 chục vạn?” Duẩn Thắng Nam vô cùng đau lòng kêu to: “1, 2 chục vạn một người bình thường phải tiết kiệm bao lâu các cậu biết không? 1, 2 chục vạn nếu như đem đầu tư vào thị trường cổ phiếu, có thể thu được lợi nhuận bao nhiêu các cậu biết không?”

“Bọn tớ không có khả năng với cổ phiếu, ném vào thì 90% phải đền tiền, không bằng dùng số tiền đó tận hưởng lạc thú trước mắt so ra còn tương đối thật tế.” Lữ Tư Anh nói.

“Các cậu không hiểu, tớ hiểu a!” Nói xong cô ấy chịu không được đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng khách. “Sao các cậu không đưa cho tớ đầu tư giúp các cậu? Tuy là dùng năng lực hiện tại của tớ, 25% lợi nhuận còn chưa tính quá cao, nhưng tớ có thể bảo đảm với các cậu 100% sẽ không khiến các cậu bồi thường tiền.” Nói xong, cô ấy đột nhiên quay sang Ônng Bồng Khiết, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô chăm chú.

“Khiết, cậu chỉ bỏ ra 20 vạn trong đó, vậy số tiền còn lại ít nhất cũng còn 4, 5 chục vạn đúng không? Đến đây, đưa cho tớ, tớ giúp cậu đầu tư, bảo đảm trong một tháng cậu có thể thu lợi 15-20%. Cậu muốn không?”

“Tớ không muốn.”

Không đoán được Ônng Bồng Khiết sẽ trả lời như vậy, Lữ Tư Anh và Duẩn Thắng Nam đồng thời ngạc nhiên trợn trừng hai mắt.

“Cậu nói cái gì?”

“Tớ nói không cần.” Ônng Bồng Khiết dùng sức lau nước mắt trên mặt nói.

“Vì cái gì, tớ là muốn giúp cậu kiếm tiền thôi?”

“Tớ quyết định rồi.” Không trả lời câu hỏi của Duẩn Thắng Nam, Ônng Bồng Khiết dùng giọng nói khàn khàn, giọng điệu lập lời thề nói.

“Cậu quyết định cái gì?” Lữ Tư Anh tò mò hỏi.

“Tớ quyết định dùng số tiền đó đem bản thân biến thành vạn nhân mê.”

“Biến thành Mẽ Mẽ?” Lữ Tư Anh đột nhiên trợn trừng hai mắt, “Quyết định muốn đi chinh hình sao?”

“Không cần, ngàn vạn không cần làm việc ngu ngốc, Khiết.” Duẩn Thắng Nam kinh hoàng kêu lên, “Ngày đó Mẽ Mẽ chỉ là nói đùa mà thôi, cậu ngàn vạn lần không nên làm việc ngu ngốc, đặc biệt là cậu nên suy nghĩ, nếu muốn chinh thành bộ dạng giống như Mẽ Mẽ như vậy, cậu phải tiêu bao nhiêu tiền!”

“Hai người các cậu làm sao vậy, tớ không có nói tớ muốn đi chinh hình.” Khịt khịt mũi, Ônng Bồng Khiết nhăn mày nhìn hai người bạn.

“Nhưng cậu nói cậu muốn trở thành vạn nhân mê.”

“Đúng, tớ nói là trở thành vạn nhân mê, mà không phải là biến thành Thời Mẽ Mẽ.”

“Nhưng Mẽ Mẽ là vạn nhân mê nha.”

“Tốt, vậy tớ không làm một cái vạn nhân mê, làm một cái thiên nhân mê cũng có thể đi?” Ônng Bồng Khiết có chút tức giận nói, chẳng lẽ cô thật sự không có tư cách trở thành một cái vạn nhân mê?

Cảm thấy sự tức giận của cô, Lữ Tư Anh và Duẩn Thắng Nam không tự giác đồng thời nhìn nhau một cái.

“Khiết, tớ cho là cậu muốn làm lão bà của ‘một người’ đàn ông hơn.” Lữ Tư Anh mở miệng thăm dò, cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘một người’ kia.

Cầm dưới Ônng Bồng Khiết nhanh chóng căng cứng lại.

“Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?” Cô ấy không ngừng cố gắng, cẩn thận đặt câu hỏi, cũng thử học theo Mẽ Mẽ chuyện gì cũng đều bắt đầu suy đoán từ quan hệ nam nữ. “Có phải là tên gia hỏa kia đối với cậu nói lời

gì quá đáng, mới khiến cho cậu thái độ khác thường khóc thành như vậy, còn thể muốn trở thành vạn nhân mê?”

Khóe miệng Uông Bồng Khiết nhếch lên

“Khiết, nếu như cậu thật sự xem bọn tớ là bạn tốt sống chết có nhau, vậy đem tất cả nói cho bọn tớ biết, như vậy bọn tớ mới có biện pháp giúp cậu.” Duẩn Thắng Nam nói.

Uông Bồng Khiết liền trầm mặc một hồi, lúc này mới khụt khịt mũi, khàn giọng mở miệng nói: “Anh ta nói tớ không biết xấu hổ, vì muốn kết hôn không từ thủ đoạn dùng thân thể để buộc lấy đàn ông, còn giấu cột tớ, nói nước mắt không thích hợp với loại con gái to lớn.”

“Anh ta thật sự nói ra những lời quá đáng như vậy?” Lữ Tư Anh cùng Duẩn Thắng Nam mở to hai mắt.

Uông Bồng Khiết đau lòng gật đầu.

“Tên hỗn đản đáng chết, anh ta làm sao có thể nói như vậy?” Lữ Tư Anh tức giận mắng.

“Không có việc gì anh ta sao lại đột nhiên kì quái nói ra những lời chỉ có vương bát đản mới nói ra được?” Duẩn Thắng Nam thói quen hay suy xét nói ra thắc mắc, cuối cùng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Chương Kính không phải chó điên, cho nên không có việc gì sẽ không cần loạn người mới đúng.

“Tối hôm trước tớ ở lại nhà Sóc Dã, không biết sao anh ta lại biết chuyện này, mới sáng sớm đã chờ trước ngõ nhà tớ, không phân biệt trắng đen mắng tớ một hồi.”

“Tối hôm qua cậu ở lại nhà Sóc Dã?”

“Uhm.”

“Cho nên Chương Kính vì biết cậu ở lại nhà Sóc Dã mới nổi điên?”

“Tớ không biết, hình như là như vậy.”

“Oh my god!” Lữ Tư Anh đột nhiên hét to.

“Sao vậy?” Duẩn Thắng Nam quay đầu nhìn cô ấy.

“Thì ra lời Mễ Mễ nói không sai.” Cô ấy trừng mắt nhìn Uông Bồng Khiết nói.

“Mễ Mễ nói cái gì?” Duẩn Thắng Nam tò mò hỏi.

“Cậu ta nói Chương Kính thích Khiết.” Lữ Tư Anh nhìn Uông Bồng Khiết nói.

“Cái gì?!” Duẩn Thắng Nam ngạc nhiên kinh ngạc kêu lên, ngay cả Uông Bồng Khiết ở bên cạnh cũng kinh hãi trừng hai mắt nhìn cô ấy.

“Lời đó là Mễ Mễ nói, không phải tớ.” Lữ Tư Anh giải thích nói: “Nhưng mà nói thật, lúc mới đầu tớ cũng nhận thấy Mễ Mễ đang nói đùa, nhưng các cậu không nhận thấy hành động lúc sáng sớm của Chương Kính rất giống như là đang ghen sao?”

“Đang ghen?” Duẩn Thắng Nam chớp chớp mắt, giống như không biết hai chữ kia là đại biểu cho ý gì.

“Các cậu đừng nói đùa nữa!” Uông Bồng Khiết kêu to. Chương Kính thích cô? Ngày mai mặt trời sẽ mặt từ phía tây.

“Tư Anh nói cũng đúng, phản ứng của Chương Kính giống như là đang ghen.” Duẩn Thắng Nam gật đầu nói.

“Muốn tớ nói, anh ta giống như đang phát bệnh chó dại.” Uông Bồng Khiết phụng phịu nói. Khắp nơi cần người lung tung!

“Cậu không cảm thấy sao?” Lữ Tư Anh nói.

“Một chút cũng không cảm thấy.” Uông Bồng Khiết nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhưng là...”

“Tốt lắm, cuối cùng hai người các cậu có giúp tớ hay không?”

“Giúp cậu trở thành vạn nhân mê?”

“Đúng!”

“Cậu không làm cuồng kết hôn nữa sao?”

“Chờ sau khi tớ trở thành vạn nhân mê, muốn kết hôn còn sợ không có đối tượng?”

Lữ Tư Anh và Duẫn Thắng Nam đồng thời nhìn nhau.

“Tốt, cậu dự định làm như thế nào?”

—

Cùng lúc đó, trong một căn nhà khác một đôi bạn tương giao nửa đời cũng đang tụ tập.

“Cuối cùng cậu có nghe thấy tớ nói gì không?” Chương Kính bất mãn trừng mắt nhìn bạn thân đang nằm liệt ở trên giường, động cũng không động, gọi to hỏi.

Viên Diêu đau đầu sắp vỡ ra mở ra hai mắt nổi đầy tơ máu, không có sức lực trừng mắt nhìn anh.

“Người anh em, coi như tớ xin cậu, cậu không cần hỏi đi hỏi lại một câu như nhau hơn 800 lần được không?” Anh ta rên rỉ nói.

“Cậu đã nghe thấy lời tớ nói, vì sao cậu không mở miệng?”

“Cậu muốn tớ mở miệng nói cái gì?”

“Nói...” Chương Kính đột nhiên dừng lại, sau đó tức giận trừng mắt nhìn anh ta.

“Cậu xem, chính cậu cũng không biết muốn tớ nói cái gì, tớ làm sao biết tớ phải nói cái gì?” Viên Diêu không biết làm sao chỉ ra sự thật.

“Cậu đang chơi trò nói lấp với tớ sao?”

“Tớ còn đang mệt, nói lấp.” Viên Diêu mệt mỏi nói. Tối qua cùng khách hàng đến từ Mỹ chơi đến hai giờ sáng mới về nhà, ngủ chưa được 4 tiếng anh ta sắp mệt chết rồi, đầu còn tỉnh thần cùng anh ta nói lấp.

“Xin cậu đừng nói đùa nữa được không, tớ sắp phien chết rồi, chẳng lẽ cậu lại không thể giúp tớ nghĩ chút biện pháp sao?” Chương Kính buồn bực đi lại.

“Vậy tớ cũng xin cậu, trước tiên để cho tớ đủ rồi nói sau được không? Tớ nằm xuống còn chưa được 4 tiếng đâu!” Viên Diêu ngược lại cầu xin anh nói.

Chương Kính đột ngột dừng chân lại tức giận trừng mắt nhìn anh ta.

“4 tiếng! Tớ ngay cả cửa nhà còn chưa bước vào một bước, cậu muốn so đo với tớ không?” Anh tức giận bắt bình cãi lại.

“Là ai cản không cho cậu về nhà? Nhất định không phải tớ.” Viên Diêu nói.

“Cậu thà nói nhảm với tớ cũng không đồng ý giúp tớ nghĩ biện pháp phải không?” Chương Kính trừng anh ta.

Viên Diêu dùng sức hít một hơi.

“Cuối cùng cậu muốn tớ giúp cậu nghĩ biện pháp gì, nghĩ như thế nào đuổi người theo đuổi Bồng Khiết đi sao?” Anh ta hỏi, “Cậu có chọn sai hay không, Bồng Khiết cô ấy muốn lấy chồng sắp điên rồi, bây giờ thật là vất vả cơ hội mới đến, cậu không có chuyện gì sao lại nhất định muốn phá hỏng chuyện tốt của người ta, gây đánh uyên ương?”

“Uyên ương cái đầu cậu! Người cản bản là một kẻ háo sắc, tớ là muốn cứu cô ấy!”

“Vấn đề là người ta lại không thích cậu cứu, tớ thấy cậu vẫn là tỉnh táo lại trở về nhà ngủ đi.”

“Cậu cuối cùng có phải là anh em của Ưông Hạo không?”

“Chuyện này có liên quan gì đến Uông Hạo?”

“Cô ấy là em gái của cậu ấy, em ruột!” Anh dùng sức nhấn mạnh.

“Kì quái, sao cậu lại kiên quyết chấp nhất chuyện này?”

“Tớ nói, đó là một tên háo sắc, cô gái gốc kia nhất định sẽ thiệt thòi!”

“Cho dù cô ấy thiệt thòi cũng không liên quan đến cậu, hơn nữa vừa rồi không phải cậu nói tối qua cô ấy không về nhà sao, muốn thiệt thòi sớm đã bị, cậu_____” Viên Diêu nhàn nhạt nói đột nhiên im bất động lại, cả người giống như một cái lò xo, chớp mắt từ trên giường nhảy lên.

“Uy uy uy, cậu muốn làm gì vậy?” Anh ta trừng mắt nhìn anh kêu, “Vũ Thổ đạo kia là bảo bối tớ thích nhất, cậu đừng đụng vào nó, cậu cầm nó làm gì a?”

“Tớ muốn đi giết tên khốn kia.” Gương mặt Chương Kính đằng đằng sát khí nói.

“Cậu đang nói đùa gì vậy!” Viên Diêu trợn trừng hai mắt kêu lên, anh ta xông lên phía trước, một tay bắt lấy thanh đao bị anh nắm trong tay, một tay không ngừng đánh vào cánh tay cầm chặt của Chương Kính. “Buông tay, buông tay, buông tay.”

Chương Kính trừng anh ta một chút dấu hiệu muốn buông tay cũng không có.

“Uy, người anh em cậu cuối cùng có buông tay hay không?” Viên Diêu nhăn mày, hơi lộ ra không vui, nhấn mạnh ngữ điệu. Cái này là bảo bối của anh ta a, anh lại muốn cầm nó đi giết người.

Chương Kính không hề động đậy.

“Uy, cậu cuối cùng có bỏ tay không?” Sắc mặt Viên Diêu dần dần trầm xuống.

Nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

“Đáng chết!” Viên Diêu cuối cùng không thể nhịn được nữa lớn tiếng mắng: “Cậu cuối cùng muốn như thế nào, Chương Kính, tớ đã nhịn cậu đủ lâu rồi, cậu biết không? Thích người ta thì nói thích người ta, cậu chẳng lẽ không thể đường đường chính chính thừa nhận tình cảm của bản thân, thừa nhận sẽ chết sao?”

“Tớ không...”

“Cậu không thích cô ấy, cậu chỉ coi cô ấy là em gái.” Anh ta thay anh nói, sau đó hung hăng trừng anh một cái. “Chẳng lẽ cậu không có lí do nào tốt hơn sao? Ví dụ như cậu là một cấp trên tốt đốt đèn lồng cũng tìm không thấy, ngay cả việc chung thân đại sự của nhân viên cũng quan tâm, hoặc cậu là anh em tốt xưa nay chưa từng có, ngay cả chuyện chung thân đại sự của em gái bạn tốt cũng đều dốc hết sức quan tâm.” Anh ta trào phúng nói.

“Cậu rốt cuộc đã từng suy nghĩ cẩn thận vì cái gì cậu sẽ để ý mỗi một người đàn ông cùng cô ấy tiếp xúc hay chưa? Nói là coi cô ấy như em gái, vậy phản ứng của vị anh trai này cũng có phần thái quá, Uông Hạo cũng không giống cậu như vậy, đem tất cả đàn ông tiếp cận em gái của cậu ấy trở thành kẻ thù, cậu thật sự khẳng định chỉ coi cô ấy là em gái sao?” Anh ta tiếp tục cố gắng mắng cho anh tỉnh ra.

Chương Kính thể nhưng trừng anh ta.

“Buông tay.” Viên Diêu từ từ đem ánh mắt chuyển xuống dưới, nhìn tay anh nắm chặt đao, lại nói một lần nữa.

Chương Kính không buông tay, lại đột nhiên mở miệng, “Tớ không có thích cô ấy. Tớ không có thể ngay cả chính mình thích hay không thích cô ấy cũng không biết.”

“Nếu như cậu không thích cô ấy, vì cái gì cậu đều mang theo địch ý với mỗi người đàn ông bị cô ấy cầu hôn?” Anh ta ngắt đầu, hỏi một vấn đề vô cùng rõ ràng.

“Tớ không có.” Chương Kính lập tức bác bỏ.

“Muốn nhân chứng không?” Viên Diêu nhàn nhạt nhìn anh một cái, “Công ty của tớ có một đồng, người bị hại gần đây nhất thạch cao trên tay thậm chí còn chưa tháo ra, cậu muốn nhìn không?”

”Tớ chỉ là nắm tay anh ta, chúc mừng hiệp ước của hai bên được kí kết, ai biết cậu ta kém cỏi như vậy.” Anh cứng rắn nói.

“Vậy sao? Vậy người bị hại trước đó thì sao? Cậu ta chỉ là đến quý công ty đi kiểm tra một chút bao bì sản phẩm, kết quả lại bị trật chân trở về.”

“Đó là cậu ta tự mình đi đường không cẩn thận, liên quan gì đến tớ?”

“Đó, chính là đó? Tớ cho là cậu ta không cẩn thận đập phải chỗ người nào đó cố ý duỗi chân ra trên hành lang, té ngã mà bị trật.” Viên Diêu ngụ ý nhìn anh nói.

Trời biết tiểu tử đáng thương kia chỉ là trong lúc chờ đợi, buồn chán cùng Uông Bồng Khiết nói chuyện phiếm một hồi mà thôi, cuối cùng lại chịu kết cục như vậy, cũng khó trách lần trước Trương Thế Ý mang theo bàn tay gãy trở về, tiểu tử đáng thương.

“Không phải tớ cố ý, đó chỉ là đúng lúc không cẩn thận.”

“Đương nhiên, mỗi lần cậu đều nói như vậy.”

Chương Kính lại lần nữa cắn chặt môi.

“Tóm lại, tùy cậu thích thừa nhận hay phủ nhận, trước tiên buông tay đem dao của tớ trả lại cho tớ, sau đó phiền cậu xoay người, đi thẳng về phía cửa lớn ở kia, sau này, không cần đem chuyện của Uông Bồng Khiết đến phiền tớ nữa được không?”

“Thời gian cậu và Bồng Khiết quen biết so với tớ không có ngắn hơn, chẳng lẽ cậu không thể quan tâm cô ấy một chút sao?” Anh chịu không được oán trách.

“Tớ rất quan tâm cô ấy nha, cho nên bây giờ tớ sẽ vui vẻ tác thành, chờ uống rượu mừng, nhưng nếu như người đàn ông kia sau cùng dám phụ cô ấy, yên tâm, đến lúc đó tớ tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, trối cũng phải đem hắn đưa đến lễ đường để thành hôn.

“Đáng ghét, cậu cố ý muốn làm tớ tức chết có phải hay không?” Cánh tay nắm chặt dao của Chương Kính toàn bộ ngón tay đều trở nên trắng.

“Tớ làm cái gì?!” Viên Diêu biết rõ còn cố hỏi.

“Tớ đã nói người đàn ông kia không có gì tốt, cậu còn muốn đem Bồng Khiết gả cho hắn!” Anh tức giận kêu to, gần như rống lên.

Viên Diêu đột nhiên lắc lắc đầu, anh ta quyết định đầu hàng rồi, mặc anh u mê không tỉnh cho đến khi hối hận không kịp.

“Tớ không muốn tốn nhiều nước bọt nữa, tùy cậu muốn ra sao, chỉ cần không đến phiền tớ nữa là được rồi.” Anh ta nói xong đột nhiên dùng sức một cái, đem thanh đao bảo bối của mình cướp lại.

“Mời tự nhiên, xin lỗi không tiếp đãi.” Nói xong, anh ta quay người nằm xuống giường ngủ, trong ngực ôm chặt thanh vũ thổ đao giá trị không nhỏ kia.

Chương Kính tức giận trừng Viên Diêu đưa lưng về phía anh mà ngủ nửa ngày, cuối cùng tức giận dùng dùng quay người rồi đi, bởi vì tên khốn kia mới nằm xuống chưa đến một phút, đã nói tiễn khách. Thật sự là một tên hỗn đản !

8. Chương 06

Tuy là miệng Uông Bồng Khiết nói không tin Chương Kính thích mình, nhưng cô lại không có cách nào ngăn cản mình nghĩ đến chuyện đó.

Chương Kính thích cô? Sẽ sao? Có thể sao?

Sau khi rời khỏi nhà Lữ Tư Anh, trong đầu cô đều là suy nghĩ vấn đề này.

Quen biết anh đã vài chục năm, cùng làm việc với nhau 7 năm, không phải cô khoe khoang mà có thể nói so với bất kì ai cô rất hiểu tính cách, thói quen và sở thích của anh, cũng bởi vì như vậy cô mới không tin anh sẽ thích cô, bởi vì kiểu phụ nữ anh thích hoàn toàn trái ngược với cô.

Nhỏ nhắn xinh xắn, yếu đuối, mảnh mai, ăn nói nhẹ nhàng, hơi thở như hoa lan, đây chính là kiểu phụ nữ mà anh thích, là điểm chung bất kì ai cũng có thể thấy trên người những người bạn gái cũ của anh, nhưng lại hoàn toàn xa lạ với cô.

Chương Kính sẽ thích cô? Chuyện này đại khái so với việc nói mặt trời mọc ở đằng tây càng khó tin hơn.

Nhưng nếu như những lời này được nói ra từ miệng Mẹ Mễ, người có lực hút lớn với đàn ông, cũng hiểu rõ nhất trong đàn ông nghĩ cái gì, cái này không thể không khiến cho trái tim của cô giống như nai con chạy loạn.

Chương Kính thật sự thích cô sao? Phản ứng của anh sáng sớm hôm đó thật sự là đang ghen sao?

Còn có một chuyện cô nghĩ mãi vẫn không thông, đó chính là vì sao anh biết tối hôm trước cô không về nhà mà ở trong nhà Sốc Dã, chẳng lẽ mấy ngày qua, anh không hề giống như cô nghĩ không hề quan tâm đến cô, mà lặng lẽ, lén lút chú ý nhất cử nhất động của cô?

Chương Kính sẽ làm những loại việc như vậy sao? Cô xem qua tình hình quen biết của anh với mỗi người bạn gái cũ, từ trước đến giờ anh cũng không phải là một người bạn trai kiểm soát ép buộc, cho dù người bạn gái chân đạp 2 thuyền, chỉ sợ anh cũng là người cuối cùng biết, hơn nữa điều quan trọng nhất là, cô chưa từng thấy anh vì một người phụ nữ nào mà ăn dấm chua.

Anh sẽ vì cô ăn giấm chua sao?

Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng xấu hổ.

Cô chưa từng nghĩ đến cô luôn luôn phải đuổi theo người khác, luôn luôn thích người khác cũng sẽ có người yêu thầm, sau đó chủ động yêu thích, đặc biệt người kia lại là Chương Kính, người đàn ông ưu tú.

Người đàn ông ưu tú?

Đúng, ưu tú, cũng vì vậy cô đối với toàn bộ đàn ông cô gặp mặt có thể nói lời cầu hôn, lại chưa từng nói với anh, bởi vì điều kiện của anh rất tốt làm cho cô e sợ, làm cho cô cảm thấy chính mình không xứng với anh.

Nhưng bây giờ không giống như vậy, nếu như anh thật sự cũng có hứng thú với cô....

Chờ một chút, vừa rồi có phải là cô nói một từ "cũng"?

Trời a, sẽ không chứ? Cô luôn cho là tự mình biết không chế sẽ không có một chút tình cảm nào với anh, kết quả...

A a a, khó trách ba mẹ lại hiểu lầm hai người bọn họ đang yêu nhau, thì ra là trong vô thức cô luôn thể hiện tình cảm của mình với anh, lúc cô giúp anh dọn dẹp nhà cửa, lúc nấu cơm làm đồ ăn.

Thì ra, cô luôn luôn yêu anh.

Anh thích cô, cô thương anh.

Ai, cô giống như đang mơ vậy!

Nhưng nếu như toàn bộ chuyện này đều là cô nằm mơ giữa ban ngày, thực tế Chương Kính căn bản là không có ý gì với cô mà là Mẹ Mễ hiểu nhầm anh ta, vậy làm sao đây?

Anh không thích cô...

Gương mặt rạng rỡ nhanh chóng sụp đổ, Uông Bồng Khiết nhú chặt mày, buồn rười rượi, bởi vì cô nhớ tới việc lần trước sau khi cô rời khỏi công ty anh gấp rút vội vàng tìm trợ lý mới.

Có lẽ anh định hù dọa cô, muốn ép cô trở về công ty đi làm, thật sự không muốn như vậy. Có một giọng nói trong đầu nói với cô như vậy.

Nhưng anh thật sự đã nhận một trợ lý mới. Một âm thanh khác nói.

Vậy có cách nào, người không đi làm, công việc của người lại cũng cần có người thực hiện, người cũng không thể nói chính anh ta tự mình đi làm đi?

Anh ta có thể kêu tiểu Phan bọn họ làm giúp.

Người cho là tiểu Phan bọn họ không có việc gì làm sao?

Đúng rồi, tiểu Phan bọn họ bình thường một tuần ít nhất cũng phải tăng ca một lần mới có thể hoàn thành công việc của mình.

Vậy thì đúng rồi, tìm trợ lý mới là chuyện hiển nhiên, cho nên người không thể trách anh ta.

Ai, nói như vậy, từ đầu đến cuối người sai không phải đều là ta?

Cũng không thể nói như vậy, ai kêu anh ta rõ ràng thích ta lại không nói ra, làm cho ta khắp nơi cầu hôn, cũng làm cho anh ta ăn bậy giấm chua tóc tai rối loạn đến nỗi trở thành bộ dạng như bây giờ, cho nên anh ta thật ra cũng phải chịu một nửa trách nhiệm.

Vậy không phải toàn là lỗi của mình nữa?

Không sai.

Quá tốt, nói như vậy, mình mới có mặt mũi trở về tìm anh ta.

Tìm anh ta làm gì, người không nghĩ muốn cầu hôn anh ta chứ? Một giọng nói mang theo nụ cười mờ ám hỏi.

“A a a...” Ưông Bồng Khiết không tự chủ được cười ngây ngô.

Không biết sau khi Chương Kính nghe thấy lời cầu hôn của cô sẽ có phản ứng gì...ngô, tốt nhất vẫn không nên cầu hôn anh ta, theo tính cách chuyên chế của anh nhất định hi vọng loại việc cầu hôn này do đàn ông thực hiện.

Hãy lấy anh. Anh sẽ nói như vậy sao hay vẫn là nói em có đồng ý lấy anh không? Không, theo như tính cách của anh đại khái sẽ là trực tiếp ra lệnh cho cô, lấy tôi.

A a a...

Làm sao đây, thật sự là càng nghĩ càng chờ mong khoảnh khắc kia có thể đến nhanh nhanh.

A, không quan tâm nữa, bây giờ liền đi đến công ty, cô đã chờ không được muốn gặp anh.

Ưông Bồng Khiết nhắc chân, đi đến ven đường lên taxi đi thẳng đến công ty.

Cô dường như nhìn thấy, hạnh phúc đang chờ cô ở không xa phía trước.

—
Chương Kính buồn bực không có tâm trí làm việc, anh đang mãi suy nghĩ việc Viên Diêu nói anh thích Bồng Khiết.

Anh không hiểu Viên Diêu sao lại có loại ý nghĩa kỳ quái này, anh sao có thể ngay cả bản thân mình thích một người đều không biết?

Chương Kính dùng sức hít một hơi sâu dựa lưng vào thành ghế.

Anh còn nhớ rõ lúc mới quen cô, cô vẫn là một học sinh tiểu học, mái tóc dài mỗi lần đều làm kiểu tóc công chúa trông giống như một nàng công chúa nhỏ. Thời gian nghỉ, mỗi lần đám bạn thân bọn họ hẹn nhau đi đá bóng, lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô rụt rè dính bên người Ưông Hạo, cùng cậu ta đi đến trường, sau đó yên lặng ngồi ở cạnh sân bóng nhìn bọn họ đá bóng. Cô rất thận trọng, không nói nhiều, nhưng mỗi khi bọn họ đá bóng đuổi theo nhau tranh giành, cô sẽ ở một bên cười khanh khách thật vui vẻ.

Sau khi cô lên cấp hai, cơ hội nhìn thấy cô liền trở nên rất ít, lúc mới đầu bọn họ còn không quen, cứ ầm ỉ muốn Ông Hạo lại dẫn cô đến, nhưng mỗi lần tụ tập chỉ thấy một mình cậu ta đến, lý do đều là cô phải làm bài tập, cô có hẹn với bạn học, cô hôm nay phải kiểm tra vân vân một mớ lí do.

Sau này, qua vài năm anh mới biết nguyên nhân thật sự, cô không chịu đến gặp bọn họ thì ra là vì sau khi lên trung học, mái tóc dài của cô bị cắt ngắn, cô cảm thấy chính mình trở nên rất xấu xí, cho nên mới không chịu đến gặp bọn họ.

Lên cấp ba bài vở nhiều hơn, thời gian vui chơi cũng tương đối ít đi, cho nên ngoại trừ thỉnh thoảng nghe Ông Hạo nhắc đến cô, bọn họ thiếu chút nữa gần như quên mất tam kiếm khách tiểu công chúa của bọn họ.

Lên đại học bọn họ lại tiếp tục học cùng một chỗ, sau đó có lần bọn họ hẹn nhau đi đá bóng, đến giờ rồi lại chẳng thấy bóng dáng Ông Hạo đâu, lúc gọi điện thoại lại không có người nghe, bọn họ lo lắng chạy đến nhà cậu ta, tiếp đó sau hai năm không gặp bọn họ cuối cùng gặp lại cô.

Cô thay đổi rất nhiều, thay đổi đến nỗi anh và Viên Diêu đều nhận không ra cô, còn cho rằng cô là em trai của Ông Hạo.

Nghĩ đến lúc đó, Chương Kính không nhịn được lắc lắc đầu. Đúng lúc, từ phía cửa truyền đến vài tiếng gõ, trợ lý Bành Bình mới của anh đẩy cửa đi vào.

“Lão bản, đây là tài liệu mà anh muốn.” Bước chân nhẹ nhàng, Bành Bình đem bản báo cáo trên tay kê đặt trên bàn của anh, dịu dàng nói.

Ánh mắt Chương Kính không chuyển nhìn cô, ngay cả một giây cũng không đem ánh mắt chuyển đến bản báo cáo cô đưa đến, cũng không lên tiếng

Nếu như Bồng Khiết cứ giống như lúc tiểu học mà lớn lên, không có đột nhiên giống như ăn quá nhiều “chất béo phương tây”, đột nhiên cao lên dữ dội, hẳn là cô cũng giống như Bành Bình trước mắt, đáng yêu dễ thương, cả người tràn ngập sự dịu dàng của phụ nữ mới đúng.

Bành Bình bị ánh mắt chuyên chú của anh nhìn đến nỗi tim đập mặt đỏ, nhìn không được cụp mắt xuống, hơi cắn môi.

Không khí trong phòng làm việc nhất thời trở nên ái muội.

Chương Kính từ trên ghế từ từ đứng dậy, đi về phía cô. Anh nhìn cô trong lòng lại nghĩ nếu như anh thật sự thích Bồng Khiết vậy hẳn là anh sẽ không muốn hôn người phụ nữ nào khác ngoài cô mới đúng. Anh đứng trước mặt Bành Bình, cúi đầu nhìn đôi môi đỏ căng mọng của cô.

Làm thử xem, anh tự nói với chính mình, cứ coi như anh làm việc một mỗi đầu óc choáng váng cho nên mới hôn cô. Anh đưa tay chậm rãi nâng cằm cô lên.

“Lão bản?”

“Hừ.” Anh chậm chậm cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mềm mại của cô.

Không có cảm giác gì đặc biệt, không biết có phải vì hôn chưa đủ sâu? Anh duỗi tay ôm cô vào trong ngực, đầu lưỡi từ từ đưa ra khỏi miệng, nhưng tại lúc này, cửa phòng làm việc không báo trước bị người ở ngoài đẩy ra.

“Chương...”

Không nghĩ đến cửa phòng làm việc sẽ đột nhiên bị người khác đẩy ra, Chương Kính chưa nhìn thấy người đến đã tức giận hướng về phía cửa quát một tiếng.

“Làm quái gì, trước khi vào sao không gõ cửa...” Tiếng quát của anh tại lúc nhìn thấy người ở cửa đột nhiên ngừng lại, cả người cứng đờ.

Bồng Khiết, sao cô lại đột nhiên đến đây?

Một giây sau, anh lập tức nhớ đến Bành Bình đang ở trong ngực, anh nhanh chóng rút tay lại, sau một giây lại bất ngờ dừng lại.

Vì sao anh phải làm như vậy, vì sao phải đẩy Bành Bình ra vì sự xuất hiện của cô?

Chẳng lẽ giống như lời Viên Diêu nói, anh thích cô sao?

Sẽ sao?

Anh lặng lẽ chăm chú nhìn cô, cẩn thận cảm nhận cảm giác của chính mình.

Tim đập so với bình thường nhanh một chút, hô hấp so với bình thường khó một chút, sau đó có chút căng thẳng lại có chút mong đợi.

Nhưng anh đang căng thẳng cái gì, mong đợi cái gì? Nếu như anh thật sự thích cô, hẳn sẽ rất dễ ý khiến cô nhìn thấy anh hôn một cô gái khác, mà loại cảm giác đó nên là hoang mang, bất an, lo lắng hoặc là sợ hãi không phải sao?

“Kính ca, cô ấy là ai?” Bành Bình ôm lấy cánh tay Chương Kính, không cần nói ra tuyên cáo địa vị của bản thân.

Từ khi cô gái này xuất hiện, cánh tay Chương Kính vốn đặt ở trên eo của cô lại đột nhiên rút lại trong nháy mắt đó, cô liền biết địa vị mình vừa mới leo lên tràn đầy nguy cơ.

Cô ta là ai? Là bạn gái cũ của Chương Kính sao? Theo như tin tức cô nghe ngóng được, nguyên nhân bọn họ chia tay là do bên nữ thay lòng đổi dạ, phải chăng bây giờ cô ta cuối cùng phát hiện ra người tình cũ vẫn là tốt nhất cho nên mới quay trở lại tìm anh?!

Chương Kính cúi đầu, nhắm mắt nhìn Bành Bình dính chặt bên người anh, không xác định được chính mình phải chăng nên đưa tay đẩy cô ra.

“Kính ca?” Ưông Bồng Khiết nhẹ nhàng thốt ra.

Chương Kính đột nhiên nhìn cô.

“Kính ca?” Cô lại lặp lại lần nữa, sau đó lại khẽ cười một cái, tiếp theo liền nói: “Xin lỗi.”

“Cái gì?” Chương Kính trợn mắt.

“Xin lỗi, quấy rầy hai người.” Mặt cô không biểu cảm nói xong xoay người rời đi, thậm chí không nhìn anh một lần.

Chương Kính ngơ ngác sững sờ trừng mắt, sau đó lập tức đẩy Bành Bình bên người ra chạy nhanh đuổi theo.

“Chờ một chút.” Anh vươn tay bắt được cô đang chạy ra ngoài, xoay cô nhìn về phía mình. Là anh hoa mắt sao? Anh vừa rồi giống như nhìn thấy sự phản bội cùng nỗi đau bị phản bội trong mắt cô.

Toàn bộ mọi người trong văn phòng đều dừng lại mọi việc trong tay, ánh mắt không chuyển nhìn bọn họ.

Cô yên lặng nhìn anh, trên mặt không có bất luận thái độ gì.

“Em...em hôm nay đến công ty làm gì?” Anh do dự hỏi, một bên cố gắng muốn tìm kiếm cái gì đó anh mới vừa nhìn thấy trong mắt cô. Không có, ngoại trừ sự thờ ơ cái gì cũng không có.

“Xin lỗi, tôi quên tôi đã không có tư cách để trở lại đây, bây giờ tôi liền rời đi.” Mặt cô không một biểu cảm nói, sau đó cúi đầu nhìn cánh tay đang bị anh nắm.

“Em biết anh không phải có ý này mà.” Chương Kính buồn bực quát nhỏ, không thích cô dùng loại thái độ thờ ơ này nói chuyện với anh.

“Mời anh bỏ tay ra được không?” Cô vẫn nhìn vào tay của anh.

Chương Kính không muốn buông tay, không biết vì sao, anh có một loại dự cảm vô cùng không tốt, giống như anh vừa buông tay sẽ vĩnh viễn mất đi cô. Anh không muốn buông tay.

“Kính ca, đừng mãi giữ người ta như vậy, không lịch sự.” Bành Bình từ phía sau đi đến, đưa tay kéo lấy tay của anh từ trên tay Ưông Bồng Khiết ra.

Bốn phía nhất thời một trận thì thầm, bọn họ đều không biết quan hệ của Bành Bình và lão bản khi nào thì trở nên tốt như vậy, lại còn kêu lão bản là “Kính ca”. Xôn xao, da gà đều nổi lên.

Uông Bồng Khiết chăm chú nhìn nơi vừa mới bị anh nắm chặt, khóe miệng bất giác hơi giật một cái, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy cô gái lúc này thân mật với anh trong phòng làm việc đứng bên cạnh anh giống như chim nhỏ nép vào người anh.

Anh quả nhiên vẫn là thích loại phụ nữ này, cô không nên mơ mộng giữa ban ngày, nhưng cũng may, ít nhất cô còn chưa mở miệng cầu hôn anh hay bày tỏ, nếu không nhất định sẽ làm trò cười cho người ta. Cốc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga!

“Cô làm cái gì, Bành Bình.” Chương Kính lạnh lùng nói.

“Em...xin lỗi.” Bị anh quát một tiếng, khóe mắt Bành Bình lập tức đỏ lên cúi đầu xuống.

Chương Kính nhất thời cứng đờ, nhìn cô không biết làm sao mới tốt, lại nhìn về phía Bồng Khiết.

Uông Bồng Khiết không nói một câu xoay người liền rời đi, lần này anh không giữ cô lại.

—
“Oa, Khiết, cậu thật sự muốn cùng tớ tranh đoạt biệt hiệu ‘vạn nhân mê’ này nha, làm chi đột nhiên trở nên xinh đẹp như vậy?” Đến Paris một chuyến trở về nhìn thấy Uông Bồng Khiết gần như hoán đổi thành một người khác, Thời Mễ Mễ giật mình nói.

Lần gặp trước cách đây cũng chưa đến nửa tháng, không nghĩ đến cô lại thay đổi lớn như vậy, thật sự khiến cho người khác ngạc nhiên vui mừng.

“Xem ra tớ đưa ra “chiêu bài Sốc Dã” quả nhiên không sai, nhìn cậu bây giờ, nếu như còn có người đàn ông nào cự tuyệt cậu, hẳn nhất định là bị mù!” cô vui mừng nhìn Bồng Khiết một vòng, có loại cảm giác thành công khó có thể tả được.

Uông Bồng Khiết cười cười không nói.

“Đừng khoa trương như vậy, tớ chẳng qua cũng chỉ gây một chút, đem tóc đi uốn, tiếp đó là không gù lưng khi đi đứng nữa mà thôi, tớ vẫn là tớ.” Cô nói.

“Vậy sao? Nhưng xem ra giống như hoàn toàn biến thành một người khác.” Thời Mễ Mễ mỉm cười nói.

“Trước đây tớ thật sự thảm như vậy sao?”

“Thảm chết luôn.” Cô khoa trương nói, chọc cho Uông Bồng Khiết nhin không được hơi hơi mỉm cười.

“Ai, xin nhờ cậu lần sau lúc ở cùng tớ một chỗ đừng mỉm cười như vậy được không?” Nhìn nụ cười của cô Thời Mễ Mễ đột nhiên nói.

“Vì sao?” Uông Bồng Khiết không hiểu hỏi lại.

“Bởi vì loại nụ cười mang chút buồn thương lại mang chút cô đơn này quả thật mê chết người, cho nên để đề phòng danh hiệu vạn nhân mê của tớ biến thành trò cười_____ vì đến lúc đó toàn bộ đàn ông đều chỉ nhìn cậu. Lúc cậu ở cùng tớ dù sao cũng không thể lộ ra nụ cười như vậy biết không?” Cô trịnh trọng nói, trong đôi mắt sáng lại xuất hiện ý cười.

Uông Bồng Khiết lần thứ hai bật cười, lần này không chỉ mỉm cười, còn khê cười thành tiếng.

“Như vậy tốt hơn nhiều.” Thời Mễ Mễ chân thành nói, ý cười trong mắt cũng không nhìn thấy nữa, đổi thành quan tâm sâu sắc. “Cậu biết không? Tư Anh và Thắng Nam đều rất lo lắng cho cậu.”

Uông Bồng Khiết nhất thời ngớ ra, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất không thấy.

“Thật lòng muốn nói sao?” Thời Mễ Mễ yên lặng ngóng nhìn cô.

Cô do dự một hồi, sau đó khê lắc đầu.

Thời Mễ Mễ giống như suy tư nhìn cô một hồi, nhin không được than nhẹ nói: “Cậu không nói tớ đại khái cũng đoán được, có phải là liên quan đến Chương Kính?”

Uông Bồng Khiết cứng lại, không nói gì.

Thời Mễ Mễ nhìn cô thở dài một tiếng. “Rốt cuộc phát hiện tình cảm của bản thân rồi sao? Mà tên đàn độn kia lại vẫn vô tình đúng không?”

Cô trầm mặc một hồi, đột nhiên lắc lắc đầu, sau đó miễn cưỡng vui cười nói: “Đừng nói những chuyện này nữa Mễ Mễ, hôm nay tớ đến tìm cậu là muốn nhờ cậu giúp tớ một việc.”

“Việc gì?” Thời Mễ Mễ hỏi. Cô ấy đã không muốn nói cô cũng không muốn gượng ép.

“Cậu có rất nhiều bạn trai đúng không?” Cô do dự hỏi.

Thời Mễ Mễ trong thời gian ngắn không nghĩ ra cô muốn làm cái gì chỉ biết gật đầu.

“Vậy trong đó có ai muốn kết hôn lại tìm không được bạn không?”

“Cậu muốn làm gì?” Mễ Mễ hoài nghi nhìn cô chằm chằm.

“Có thể giúp tớ giới thiệu không?”

“Cậu_____” Thời Mễ Mễ đột nhiên ngậm miệng, một mưu kế bất ngờ lóe lên trong cái đầu xinh đẹp của cô. Cô thấy khéo miệng Bồng Khiết mỉm cười cô đơn và đôi mắt ưu sầu. “Cậu muốn tớ thay cậu sắp xếp cuộc hẹn?” Cô hỏi.

Uông Bồng Khiết gật gật đầu.

”Được rồi.” Cô giống như là nghiêm túc, do dự một hồi, “Cần những điều kiện gì?”

“Cậu cảm thấy không sai là được.” Chỉ cần đồng ý cười cô.

“Nghĩa là toàn bộ do tớ quyết định phải không?”

Cô gật đầu.

“Được, giao cho tớ.” Cô nhận lời.

—

7 giờ tối là lúc nhà hàng Quất viên (vườn quýt) bận rộn nhất, nhân viên phục vụ mặc đồng phục chỉnh tề qua lại như con thoi trong nhà hàng, hoặc dẫn khách vào bàn, hoặc mang đồ ăn bận rộn không ngừng.

Đột nhiên trong lúc đó, bà chủ xinh đẹp đứng sau quầy tính tiền bận rộn không biết nghe người phục vụ nói cái gì vội vàng bỏ xuống công việc trong tay đi ra ngoài cửa đón người.

“Chương Kính, là ngọn gió nào đem người bận rộn như cậu thổi đến đây!” Lâm Tranh nhanh chóng ôm lấy biểu đệ, vui vẻ hỏi.

“Chị ôm em như vậy không sợ anh rể ghen sao?” Chương Kính cười như không cười nhướn mày.

“Anh ấy đi công tác, tuần này cũng không ở nhà.” Lâm Tranh đắc ý cười.

“Chẳng trách chị lại to gan như vậy.”

Lâm Tranh cười cười. “Cậu đến tìm Bồng Khiết phải không, cô ấy mới đến, chị dẫn cậu đi.”

“Cô ấy cũng ở đây?” Chương Kính giật mình, trên mặt giấu không được thái độ kinh ngạc.

Từ sau khi bắt hòa lần trước, anh đã một tháng không thấy cô, không biết cô bây giờ thế nào? Có phải vẫn như trước ở cùng một chỗ với người đàn ông họ Vương kia, tiếp đó đại đột chờ đợi anh ta đồng ý cho cô một đám cưới.

“Cậu không phải đến tìm cô ấy sao?” Lâm Tranh khinh ngạc hỏi.

“Em đến ăn cơm.”

“Chị tưởng rằng người cô ấy chờ là cậu.”

“Cô ấy đang chờ người?” Bước chân đang bước về phía trước đột nhiên dừng lại, Chương Kính quay đầu nhìn biểu tỹ.

Lâm Tranh gật đầu. “Hôm nay cô ấy ăn mặc rất đẹp đó, cảm giác cùng lúc trước khác rất nhiều, còn có, cô ấy có phải là đang giảm cân không? Bởi vì chị thấy so với trước đây gầy rất nhiều, nhưng sắc mặt không tốt lắm.”

Chương Kính nhanh chóng nhăn mày lại.

“Cậu muốn ngồi chung bàn với cô ấy không?” Lâm Tranh hỏi.

“Không.” Anh lập tức lắc đầu nói, sau đó dưới ánh mắt nghi ngờ của biểu tỹ đang nhìn mình giải thích, “Cô ấy đã có hẹn với người ta chứng tỏ có việc muốn nói, em tốt hơn vẫn là không nên quấy rầy cô ấy.”

“Được rồi, vậy chị kêu người chuẩn bị cho cậu một cái bàn khác.”

“Lâm Tranh, có thể giúp em tìm một vị trí có thể nhìn thấy cô ấy lại không bị cô ấy phát hiện được không?” Anh nhin không được không suy nghĩ nói ra yêu cầu.

Lâm Tranh nghi ngờ nhìn anh một cái.

“Chương Kính, không phải là cậu theo dõi Bồng Khiết đến đây chứ?”

“Em theo dõi cô ấy làm gì?”

“Không phải sao? Nếu không phải vậy sao cậu không dám để cô ấy biết cậu ở đây, lại muốn tìm một chỗ ngồi có thể nhìn thấy mọi hành động của cô ấy?”

“Em...tóm lại không phải giống như chị nghĩ như vậy, em chỉ là...chỉ là...”

“Chỉ là thế nào?” Lâm Tranh ánh mắt không chuyển chăm chú nhìn anh. “Nói thật, Chương Kính, hai đứa bọn em tuổi không còn nhỏ nữa, vì sao không nhanh chút đính ước đi?”

“Hai đứa bọn em? Đính ước?” Thái độ trên mặt Chương Kính giống như bị dọa thành đàn độn.

“Kết hôn nha.” Lâm Tranh nói một cách đương nhiên.

“Vì sao ngay cả chị cũng đem em và cô ấy ghép vào một chỗ, em và cô ấy căn bản không phải chuyện như vậy, vì sao mọi người ai cũng nói một câu giống nhau?”

Anh nhin không được đề cao giọng nói.

Lâm Tranh nhăn mặt. “Cậu có thể lần nữa lớn tiếng một chút không sao, nếu như cậu muốn làm cho Bồng Khiết...đi?”

Người đàn ông ngồi cùng cô ấy là ai? Đến lúc nào sao chị không biết?”

” Ở đâu?” Chương Kính lập tức quay đầu tìm hình bóng của cô.

“Hướng 1h.”

” Ở đâu?” Anh không tìm thấy cô, ở hướng đó chỉ có một cô gái tóc uốn.

“Là người mặc trang phục màu phấn lam.”

“Cô ấy?” Chương Kính không kìm chế được nhăn mày, “Nhưng Bồng Khiết là tóc thẳng.”

“Cô ấy đi uốn tóc, uốn lơi, rất dễ thương, rất thích hợp với cô ấy.”

Chương Kính ghen hợm nhìn trân trân nói không ra lời.

“Dễ thương thích hợp với cô ấy?” Thái độ của anh cổ quái chậm chậm nhìn bóng lưng của cô, “Chị đang nói đùa sao? Trên người cô ấy căn bản không có nửa điểm hương vị phụ nữ.”

“Đó là con mắt của cậu dính đầy thịt cóc nhái mới nói như vậy, cũng khó trách Bồng Khiết chậm chạp không đồng ý gả cho cậu.”

“Chị nói đi đâu vậy?” Anh kháng nghị nói, “Biệt hiệu của cô ấy là cuồng kết hôn nha, chị không biết sao?”

Lâm Tranh nhún nhún vai, không muốn cùng anh tranh luận.

“Ngồi ở tầng hai được không? Còn nữa, cậu muốn ăn cái gì?” Cô hỏi.

“Tùy tiện, chị quyết định đi.” Anh vẫn nhìn Bồng Khiết, đồng thời hi vọng cô có thể đột nhiên quay đầu, để cho anh có thể chính diện nhìn cô. Xinh đẹp? Thật sự rất khó tin tưởng hai chữ này có thể dùng trên người cô.

“Chỉ cần vị trí có thể theo dõi cô ấy là được sao.” Lâm Tranh gật đầu nói, lập tức nhận lấy ánh mắt khinh khỉnh không vui của Chương Kính. Cô không thêm để ý, vươn tay gọi một người phục vụ đến dẫn dò một chút, từ từ cùng anh đi lên tầng hai.

9. Chương 07

Hiệu suất của Mễ Mễ quả nhiên rất tốt, vừa mới hôm sau mà thôi, liền đã vì cô tìm được đối tượng xem mặt, chỉ không nghĩ đến sẽ nhanh như vậy, đối phương lại chọn nhà hàng của chị họ Chương Kính làm địa điểm gặp mặt.

Ông Bồng Khiết rất do dự, một chút cũng không hi vọng gặp phải người quen khi đi xem mặt, đặc biệt người quen kia có quan hệ với anh.

Nhưng cô để ý những cái đó làm gì? Xem mặt cũng không phạm pháp, hơn nữa chuyện cô đi xem mặt có liên quan gì đến anh, anh đã không có tình cảm với cô lại đã có bạn gái rồi, chuyện cô đi xem mặt có liên quan gì đến anh

Chế giễu chính mình ngu ngốc và tự đa tình, cô không do dự nữa nhận lời xem mặt ở đây, với lại vui mừng mình đã đồng ý. Vì đối tượng xem mặt của cô thật sự là một người tốt.

“Tôi không nghĩ đến cô sẽ xinh đẹp như vậy.” Anh ta nói.

“Tôi! Xinh đẹp!” Ông Bồng Khiết cười cười, không nghĩ đến anh ta sẽ trực tiếp khen ngợi cô như vậy.

Quách Yến Toàn không chút do dự gật đầu.

“Anh là người đàn ông đầu tiên khen tôi xinh đẹp.” Ông Bồng Khiết nhìn anh ta nói.

“Không thể nha?!” Anh ta chớp mắt.

“Đây là sự thật.”

“Nhưng...” Anh ta lắc đầu, vẻ mặt biểu lộ tôi không tin.

“Nói thật tôi một tháng trước và bây giờ khác rất nhiều.” Ông Bồng Khiết cười giải thích, “Một tháng trước, tôi nặng 60 kg, tóc cũng không uốn, suốt ngày chỉ búi sau đầu, ngay cả thả cũng không dám thả xuống, chỉ vì chỉ cần vừa buông xuống sẽ có người nói tôi giống như một nữ quý to lớn, gương mặt đáng sợ không có sức sống.”

“Sao có thể.” Anh ta ngạc nhiên mở to hai mắt, “Tóc của cô đẹp như vậy, đẹp đến nỗi khiến cho tôi nhìn rồi trong lòng nhin không được muốn sờ xem có phải là thật hay không, sao có thể đáng sợ đâu?”

“Anh muốn sờ?”

Quách Yến Toàn nhìn cô một cái, nhin không được gật đầu. Anh biết rất nhiều kiểu tóc xinh đẹp của phụ nữ đều là bôi một đồng keo tóc để làm thành, cảm thấy không đáng nói nhưng tóc của cô cảm giác hoàn toàn không giống như vậy, nó tự nhiên mềm mại hơi rối ở sau vai, trước ngực cô, theo mỗi động tác của cô mà nhẹ nhàng lay động, im lặng kích động ham muốn chạm vào nó của đàn ông.

“Được thôi, anh có thể thử, tôi không ngại để cho anh sờ.” Ông Bồng Khiết đột nhiên cúi người xuống mặt bàn hướng về anh ta.

“Thật sự có thể sờ sao?” Anh ta không muốn mạo phạm người đẹp.

Uông Bồng Khiết gật gật đầu.

Hít sâu một hơi, Quách Yến Toàn nhẹ nhàng vươn tay chạm vào tóc của cô, cảm giác mềm mại mượt mà giống như anh ta tưởng tượng. Cô gái như vậy, một mái tóc dài như vậy không thuộc về anh ta.

“Rất đẹp giống như tôi tưởng tượng.” Anh ta lấy tay về, khen ngợi.

“Đây được xem điểm giống phụ nữ duy nhất trên người tôi.” Uông Bồng Khiết cúi đầu nhìn tóc của mình có chút suy nghĩ nói, “Cho nên mặc dù có người nói tôi cắt tóc ngắn nhìn đẹp hơn, tôi vẫn không nỡ đem nó cắt đi.”

“Mặc dù tôi chưa nhìn thấy cô lúc tóc ngắn nhưng bây giờ cô như vậy đã rất đẹp rồi, thật đấy.”

“Cảm ơn anh.” Cô hơi cười.

Quách Yến Toàn nhìn cô, do dự một hồi đột nhiên mở miệng nói: “Bồng Khiết, tôi có thể gọi cô như vậy không?”

“Àn.” Cô gật đầu.

“Có một chuyện tôi muốn thẳng thắn với cô.” Anh ta do dự một hồi mới từ từ mở miệng.

Cô nhìn anh ta.

“Thật ra,” Anh ta hít sâu một hơi, cúi đầu nói: “Hôm nay tôi đến đây là bị Mẽ Mẽ ép đến, người tôi thích là Mẽ Mẽ.”

“Tôi biết.” Uông Bồng Khiết bình tĩnh nhìn anh ta.

“Cô biết?” Anh ta ngạc nhiên nhìn về phía cô.

Cô khe khẽ cười. “Có lẽ anh không chú ý đến, lúc này chúng ta nói chuyện phần 2 phần 3 là xoay quanh Mẽ Mẽ, mà mỗi lần vừa nhắc đến cô ấy anh luôn thể hiện ra đặc biệt có hứng thú, đặc biệt chuyên chú.”

“Tôi không để ý đến.” Quách Yến Toàn lẩm bẩm tự nói, tiếp đó anh ta nhìn cô, gương mặt áy náy. “Xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn lừa gạt cô, tôi...”

“Không sao.” Uông Bồng Khiết lắc đầu ngắt lời anh ta. “Tôi rất rõ sức hấp dẫn của Mẽ Mẽ, ngoại trừ người đàn ông đã có người trong lòng, đàn ông quen biết với cô ấy 8, 9 phần 10 đều là có ý với cô ấy, đặc biệt là cam tâm tình nguyện làm người đàn ông để cô ấy sai khiến.”

Quách Yến Toàn hơi hơi nhếch khóe miệng, tiếp đó lại đột nhiên giống như tự chế giễu mình cười khổ một cái.

“Anh đừng lộ ra nụ cười khổ như vậy, có lẽ là tôi dùng từ không đúng, người nhận sai khiến mà nói rất tổn thương nhưng cũng chỉ có người Mẽ Mẽ thật sự coi là bạn mới có cơ hội được cô ấy kêu đến kêu đi, mấy người bạn thân chúng tôi chính là ví dụ tốt nhất.” Cô an ủi anh ta.

“Cho nên tôi nên thỏa mãn?” Quách Yến Toàn rũ mắt xuống, tự giễu cợt mình cười cười.

“Ít nhất so với tôi là như vậy.” Cô nắm ly rượu đỏ trên bàn, chăm chú nhìn chất lỏng màu đỏ đông đưa không ngừng trong ly, “Anh biết không tôi có một biệt danh?” Cô đột nhiên hỏi.

Anh ta ngẩng đầu lên, hơi do dự một hồi.

“Gọi là cuồng kết hôn phải không?” Anh ta nói.

“Anh biết?”

Anh ta lắc đầu. “Thật ra chuyện này là Mẽ Mẽ nói cho tôi biết, nhưng dùng tình huống lúc đó nên nói là cảnh cáo tôi tương đối thích hợp. Cô ấy nói nếu như cô đột nhiên mở miệng cầu hôn tôi, lúc hỏi tôi có đồng ý cưới cô không, tôi tuyệt đối, dù sao cũng không thể tông cửa mà chạy.”

Uông Bồng Khiết nhin không được khẽ cười thành tiếng.

“Xem ra Mễ Mễ đối với anh còn không tệ, mới đặc biệt cảnh cáo anh, đề phòng anh bị tôi hù dọa.”

“Không, cô ấy sợ thái độ của tôi sẽ làm tổn thương đến cô.”

“Thật ra đối với việc đàn ông nghe thấy lời cầu hôn của tôi bị dọa đến nỗi tông của mà chạy, tôi sớm đã quen rồi.”

Cô cười cười nói, không có tự chế giễu chỉ là nói ra sự thật.

“Tôi không biết những người kia là như thế nào không đúng, nhưng tôi có thể nói với cô, cô rất xinh đẹp cũng rất có hương vị phụ nữ, nếu như tôi không thích Mễ Mễ trước tôi nhất định sẽ thích cô.” Quách Yến Toàn thành thật nói với cô.

“Cám ơn, hôm nay anh khiến cho tôi lấy lại không ít lòng tin bản thân là phụ nữ.” Ôn Bồng Khiết cười rồi nhìn anh ta. Cô đã nói, anh ta là một người tốt mà. “Được rồi, hôm nay tôi thật sự rất vui được quen biết anh, chúng ta có phải nên đi rồi không?”

Quách Yến Toàn nhìn xuống đồng hồ đeo tay, sau đó gật gật đầu.

“Cô đến bằng cách nào? Đi xe sao?” Anh ta hỏi.

“Àn.”

“Vậy tôi đưa cô về.”

“Như vậy sẽ không quá phiền anh chứ?”

“Giữ bạn bè tính cái gì phiền phức, trừ khi cô không coi tôi là bạn?”

“Vậy cám ơn anh.” Cô nháy mắt với anh.

“Không khách khí.” Anh trả lời.

Hai người nhìn nhau một cái rồi cười, Quách Yến Toàn đưa tay cầm lấy hóa đơn trên bàn, chuẩn bị đi trước thanh toán, lại ở lúc bước về phía trước một bước, bỗng nhiên nhìn thấy Ôn Bồng Khiết đang đứng dậy đột nhiên mãnh liệt lay động, giống như muốn ngắt xù, anh ta sợ đến nỗi nhanh chóng đưa tay đỡ cô.

“Sao rồi, cô có khỏe không?!” Anh ta nhăn mặt quan tâm hỏi.

“Không sao, chỉ là có chút chóng mặt mà thôi, tôi đứng một chút sẽ không có việc gì.” Cô hơi cười lắc đầu. Gương mặt gầy guộc lại thêm sắc mặt trắng bệch cùng khẽ cười hình thành một loại khí vận điềm đạm đáng yêu khiến cho người khác muốn yêu thương.

“Sắc mặt của cô không tốt lắm, đợi lát nữa tôi nhân tiện đưa cô đến bệnh viện kiểm tra một chút được không?” Quách Yến Toàn mềm giọng hỏi ý kiến.

“Không cần anh đưa, tôi sẽ đưa cô ấy đi.” Một giọng nói rét lạnh đột nhiên xen vào.

Giọng nói quen thuộc khiến cho Bồng Khiết ngăn cản không được quay người bước đi, lại bởi vì động tác mạnh và chóng mặt lúc này còn chưa khỏi khiến cho cô đứng không vững thiếu chút nữa té xuống, Quách Yến Toàn ở bên cạnh lập tức đưa tay ôm lấy cô, nhưng sau một giây một quả đấm thép hướng về anh ta bay đến!

Một âm thanh lớn vang lên, ly chén trên bàn trong nháy mắt bị xô rớt xuống đất.

Ôn Bồng Khiết chỉ kịp hít một hơi kinh ngạc, cả người liền đã bị Chương Kính kéo qua, bị anh ôm chặt eo, không thể nhúc nhích.

“Trời ơi, Chương Kính ai cho phép cậu ở trong tiệm của tôi động tay động chân?” Lâm Tranh kinh hô một tiếng, lập tức đi đến bên cạnh Quách Yến Toàn bị ngã xuống trên ghế, về mặt áy náy đem anh ta nâng dậy.

“Xin lỗi, xin lỗi, tiên sinh, anh có sao không, có bị thương không?”

“Thả tôi ra, Chương Kính, anh phát thần kinh gì vậy, dựa vào cái gì loạn đánh người?” Ôn Bồng Khiết sau khi kinh ngạc, giây dựa tức giận kêu to.

“Hắn chính là tên họ Vương kia có phải không? Em lại dám đồng ý để cho hắn ở nơi công cộng như thế này động tay động chân với em, em rốt cuộc có biết xấu hổ không?” Chương Kính không thể kìm nén cơn giận trừng mắt nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi trách móc.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh tuyệt đối không tin tưởng cô sẽ thay đổi nhiều như vậy, ngoại trừ bề ngoài, ăn mặc thay đổi, ngay cả tính cách cũng giống như biến thành một người khác vậy, hành động lớn mật, lẳng lơ lại không biết xấu hổ, đây là cô sao? Là Uông Bồng Khiết anh quen biết sao?

“Anh _____ bệnh thần kinh, bỏ tôi ra, bỏ tôi ra!” Cô giãy dụa, tức giận đến nỗi gần như nói không ra lời.

“Bỏ em ra để em lại nhảy vào ngực hắn ôm ấp sao?”

“Tôi muốn như thế nào liên quan gì đến anh? Bỏ tôi ra!”

“Anh đã nhận lời Uông Hạo chăm sóc em, cậu ấy bây giờ không ở trong nước, em tự nhiên chính là trách nhiệm của anh.” Cái tên Uông Hạo đáng chết kia nói cái gì ra nước ngoài nửa tháng, bây giờ đều đã qua lâu như vậy, cậu ta lại còn chưa trở về!”

“Cám ơn việc làm không cần thiết của anh, việc của tôi cần bản không cần anh quản, bỏ tôi ra.” Cô tiếp tục dùng sức giãy dụa.

Chương Kính không nén nổi tức giận trừng mắt nhìn cô, không hiểu cô vì cái gì lại thay đổi nhiều như vậy. Không giải thích anh quay người mang cô đi, mạnh mẽ ôm cô đi ra ngoài cửa.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Uông Bồng Khiết ngạc nhiên kêu lên, cô liều mạng giãy dụa, nhưng cánh tay sắt đang ôm trên eo cô lại cũng không nhúc nhích, vô kế khả thi cuối cùng cô đành mở miệng cầu cứu: “Quách Yến Toàn, cứu tôi!”

Tiếng kêu của cô làm cho Chương Kính đột ngột dừng chân lại, anh cúi đầu híp mắt trừng cô, thu vào từng chữ từng chữ một.

“Quách Yến Toàn? Hắn họ Quách không phải họ Vương?”

“Anh ấy họ gì liên quan gì đến anh, buông tôi ra!” Uông Bồng Khiết không ngừng giãy dụa.

” Đến cuối cùng là em qua lại với bao nhiêu người đàn ông? Lần trước họ Vương, bây giờ họ Quách, lần sau là họ gì nữa?” Rốt cuộc là bây giờ cô đang qua lại với bao nhiêu đàn ông?

“Anh bỏ tôi ra!”

“Trả lời câu hỏi của anh,” Gân xanh trên mặt anh co giật.

“100 người được chưa?” Uông Bồng Khiết vô cùng tức giận quát to với anh. “Thế nào, muốn tôi đem tên của bọn họ từng cái từng cái kể ra cho anh nghe không, Chương đại ca?”

“Em đã dùng thủ đoạn nào?” Chương Kính trừng cô, không nén được tức giận hỏi.

“Tôi dùng thủ đoạn?” Cô trợn to mắt, chậm rãi lặp lại lời nói của anh.

“Giống em như vậy cả người trên dưới không có một chút hương vị phụ nữ, lại liều mạng muốn kết hôn, bất luận người đàn ông nào nói chuyện với em đều muốn bỏ chạy, không chạy.....” Tức giận làm cho anh nói không suy nghĩ, nhưng cũng chỉ có thể nói đến đây, bởi vì Uông Bồng Khiết đã dồn hết sức lực của bản thân dùng gót chân giẫm lên chân của anh.

” Đáng chết!” Anh bị đau trong nháy mắt buông cô ra, kim kê độc lập (dáng đứng một chân giống con gà) ôm chân không ngừng kêu lên.

“Nói không sai, anh đáng chết.” Sau khi Uông Bồng Khiết lạnh lùng ném xuống câu này, xoay người bước nhanh rời khỏi đây.

—

“Cậu xác định anh ta thật sự không có khả năng thích cậu sao? Nhưng phản ứng của anh ta nhìn nư thế nào cũng giống như đang ghen.” Sau khi nghe Ông Bồng Khiết tức giận thuật lại chuyện, Lữ Tư Anh nghi ngờ nhăn mày.

“Nếu như anh ta thật sự thích Khiết, lại một lần rồi một lần nói ra những lời nói tổn thương Khiết, Chương Kính anh ta nhất định là một tên yêu ngu ngốc.” Duẫn Thắng Nam ở bên cạnh kết luận.

“Cũng không thể nói như vậy, không phải là có câu yêu càng sâu thì trách móc càng nhiều sao? Có lẽ bởi vì Chương Kính yêu Khiết quá nhiều cho nên mới vô tình nói ra những lời nói tổn thương người như vậy.”

“Đừng nói đến anh ta nữa, tớ và anh ta đã không còn cái gì quan hệ nữa.” Mặt Ông Bồng Khiết không chút biểu cảm muốn kết thúc chủ đề này.

Yêu càng nhiều trách móc càng nhiều? Thật sự là vô cùng buồn cười, quen biết anh ta 17 năm, hơn 7 năm làm việc chung, không phải là cô chưa từng thấy qua anh ta đối xử với bạn gái của anh ta như thế nào, cái gọi là nâng niu trong tay sợ làm rớt, ngậm trong miệng sợ tan ra. Mà anh ta đối với cô, ngoại trừ sở trường làm tổn thương vô cùng ra còn làm được cái gì? Hơn nữa anh còn có bạn gái.

“Mề Mề, cậu thấy thế nào?” Lữ Tư Anh nhìn về phía Thời Mề Mề đang sửa móng tay ở bên cạnh.

“Cảm thấy cái gì?” Chăm sóc móng tay, Thời Mề Mề ngẩng đầu hỏi.

“Cậu cảm thấy Chương Kính đối với Khiết cuối cùng là chuyện gì?”

“Không đáng bình luận.”

“Mề Mề!”

“Dù sao Khiết cũng đã hết hi vọng với anh ta, chúng ta có bàn luận về anh ta nữa cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi, không bằng để thời gian này lại bàn luận chọn người xem mặt tiếp theo cho Khiết.” Thời Mề Mề thực tế nói.

“Nhưng...” Lữ Tư Anh do dự nhìn về phía Ông Bồng Khiết, bởi vì tất cả bọn họ đều nhìn ra được sự thật Khiết yêu Chương Kính, mà cái tên Chương Kính ngu ngốc kia thật ra cũng không giống không có tình cảm với cô ấy, nhưng cô mới mở miệng nói ra hai từ đã bị Mề Mề ngắt lời.

“Khiết, cậu nói đúng không?”

Ông Bồng Khiết ngây ngốc một hồi, sau đó thờ ơ gật đầu, “Đúng.” Đáng tiếc giọng nói yếu ớt một chút thuyết phục cũng không có.

“Được, vậy Thắng Nam, cậu giúp tớ đem quyển bút kí màu lam trên bàn bên kia lại đây được không?” Thời Mề Mề bỏ dũa móng tay trong tay xuống, chỉ về hướng đầu giường nói.

“Cái này?” Duẫn Thắng Nam vốn đang ngồi trên giường khom lưng đưa tay liền cầm lấy quyển kia.

“Mở ra xem.” Thời Mề Mề phân phó.

Duẫn Thắng Nam mở quyển sách ra, sau đó nhìn nội dung của nó, hai mắt càng mở càng to.

“Đây là cái gì?” Cô khó mà tin ngẩng đầu hỏi thời Mề Mề.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Thời Mề Mề cười không đáp.

“Trương Thánh Nghĩa, 32 tuổi, cao 1m73, nặng 61 kg, nhóm máu O, chòm sao song tử, tính cách cởi mở, hào phóng, lời nhận xét tính cách của chòm sao và nhóm máu phức tạp, bề ngoài nham hiểm, kim khiết kì ngoại khả năng bại khiết kì trung (bề ngoài không bằng bên trong), không thể tin tưởng, cho 59 điểm, kết luận không đạt tiêu chuẩn.” Duẫn Thắng Nam lật đến một tờ đối chiếu đọc ra, sau đó lại lật thêm mấy tờ nữa. “Trời a, toàn là đàn ông.”

“Hắc, đưa tớ mượn xem, đưa tớ mượn xem.” Lữ Tư Anh lập tức nhào về phía trước. Rất hứng thú!

Tớ làm lúc buồn chán, không nghĩ đến lần này vừa vặn có tác dụng.” Thời Mề Mề hơi cười nói, “Các cậu chọn xem mấy người đàn ông đó có thích hợp với Khiết, tớ chịu trách nhiệm đem người hẹn ra.”

“Tất cả những người này đều đã từng theo đuổi cậu?” Lữ Tư Anh tò mò hỏi.

“Hầu hết là như vậy, nhưng bây giờ hầu hết chỉ là bạn bè.”

“Bọn họ rõ ràng là thích cậu, đem họ giới thiệu cho Khiết được không?”

“Đối với đàn ông mà nói, vợ và người yêu vốn là không giống, để cho Khiết tranh giành với người phụ nữ khác, các cậu không cảm thấy không bằng để cậu ấy tranh giành với tớ sẽ tốt hơn? Ít nhất nể tình bạn bè nhiều năm, tớ sẽ hạ thủ lưu tình.” Thời Mễ Mễ nói.

Lữ Tư Anh và Duẩn Thắng Nam không hẹn mà đồng thời nhìn về phía Ôn Bồng Khiết, sau đó hai miệng cùng nói: “Cũng đúng.”

“Tùy tiện, chỉ cần anh ta đồng ý cưới tớ là được.” Ôn Bồng Khiết không quan tâm nói.

3 người đồng thời nhìn cô một cái, đáy mắt Thời Mễ Mễ nhanh chóng hiện lên một cái nhìn gian xảo.

“Được rồi.” Cô đứng dậy bắt đầu phân chia công việc, “Tư Anh, cậu và Thắng Nam chịu trách nhiệm chọn người, tớ phụ trách trang điểm.”

“Trang điểm?”

“Đi xem mặt không cần trang điểm sao?!”

“Nhưng bây giờ...” Bây giờ đã sắp gần 11h tối rồi!

“Không tin mị lực của tớ sao? Cho dù là 2h đêm, tớ cũng có cách hẹn được người.”

“Không cần vội như vậy chứ?”

“Các cậu không nghe qua câu nói rèn sắt khi còn nóng sao? Được rồi, hành động thôi.”

—
Lúc mở cửa ra, nhìn thấy bạn thân bất cứ chỗ nào, bất cứ khi nào cũng rất bận rộn lại xuất hiện trước cửa nhà anh, Chương Kính trong nháy mắt có chút ngạc nhiên không biết phải nói gì.

“Còn sống?” Viên Diêu hơi cười cùng anh chào hỏi.

“Đây là lời hỏi thăm sức khỏe kiểu gì vậy?” Chương Kính nhăn mày.

“Lời hỏi thăm của họ Viên.”

Viên Diêu cười đẩy anh đang chắn ở cửa ra đi vào trong phòng, anh ta mở đèn trong phòng lên, tắc lười thành tiếng nhìn căn phòng trước giờ luôn ngay ngắn gọn gàng hôm nay lại bừa bãi thành một đống.

“Cậu làm gì vậy, chuẩn bị đổi sang nghề dọn rác đấy à?” Anh ta nhìn những cái bình, cái hộp rỗng đầy trên mặt đất cười nhạo nói.

“Cậu đến đây làm gì?” Chương Kính dựa vào thành cửa, không có khí lực hỏi.

“Đương nhiên là đến quan tâm cậu.” Viên Diêu xoay người nhướn mày nhìn anh.

”Ngày mai có lẽ mặt trời sẽ mọc ở phía tây.” Chương Kính lườm anh ta một cái.

”Gần đây tốt không?” Viên Diêu không để bụng cười cười.

“Không tốt.” Anh ngắn gọn trả lời.

“Vì cái gì, còn đang lo cho Bồng Khiết muối muối của cậu?”

Chương Kính nhanh chóng nhăn mặt. “Rốt cuộc cậu đến đây làm gì?”

“Lúc này tớ đã nói rồi.” Viên Diêu nói xong quay đầu nhìn phòng khách nhà anh, sau đó lắc đầu kéo anh đi.

“Đi thôi.” Anh ta kéo vai anh.

“Đi đâu?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Không nghe qua nhất túy giải thiên sầu sao?” Viên Diêu nói: “Đi tìm một quán bar uống vài ly.”

“Muốn uống rượu nhà tớ cũng có.” Anh không muốn đi ra ngoài.

“Muốn tớ ngồi uống trong đồng rác chất thành chồng này?” Viên Diêu chán ghét liếc phòng khách một cái, kiên quyết lắc đầu. “No way!”

“Rác chất thành chồng ở đâu?” Anh trừng anh ta.

“Ok, nó cách rác chất thành chồng còn rất xa nhưng cậu nếu không dọn dẹp không cần thời gian một tuần chỉ sợ ngay cả đường đi cũng không có.” Viên Diêu tốt bụng nhắc nhở.

“Không dọn dẹp? Con mắt nào của cậu thấy tớ không dọn dẹp?! Cậu không nhìn thấy những cái bình rỗng kia được sắp xếp gọn gàng sao?” Chương Kính nhin không được tức giận kêu lên.

” Đồng một đồng, tây một đồng mà gọi là gọn gàng? Hơn nữa cậu để lại những cái bình đó làm gì? Để bảo vệ môi trường à!” Viên Diêu lườm anh một cái.

“Cậu tưởng tớ không muốn đem đi bỏ sao?! Vấn đề là nên bỏ ở đâu, cậu biết không?!” Chương Kính nổi giận đùng đùng hỏi.

Viên Diêu bị anh hỏi như vậy cũng ngây ngốc, bởi vì nhà anh ta có người giúp việc, loại việc đổ rác này trước giờ không cần anh ta lo.

“Không phải có xe thu rác đúng giờ đến thu sao?” Anh ta nhăn mày nói.

” Đó là rác thông thường, loại rác phân loại thu hồi này ai biết nó lúc nào sẽ đến thu.” Chương Kính không vui nói, không nghĩ đến lúc người ta bỏ đi ngay cả rác cũng leo lên đầu anh!

Viên Diêu bĩu môi, quyết định không thảo luận vấn đề rác nữa, hôm nay anh đến đây thế nhưng thân mang nhiệm vụ quan trọng.

” Đi thôi, coi như đền đáp sự quan tâm của tớ với cậu, chúng ta tìm một quán bar ngồi được không?”

Sau khi Chương Kính do dự một hồi mới không phải rất tình nguyện gật gật đầu.

Viên Diêu thiếu chút nữa hô vạn tuế, không chờ anh vào phòng lấy bóp, chìa khóa, kéo vai anh liền đi ra ngoài.

“Chờ một chút, bóp của tớ...”

“Tối nay tớ mời cậu.”

“Chìa khóa của tớ.”

“Ngồi xe tớ đi.”

“Tớ nói là chìa khóa nhà của tớ.”

Bước chân dừng lại, Viên Diêu nhăn mặt sau đó bưng cánh tay kéo vai anh ra.

” Đứng rồi chìa khóa cửa nhà cậu, không có chìa khóa chúng ta làm sao khóa cửa?” Anh ta gượng cười nói, trong lòng không ngừng cầu nguyện anh đừng nghi ngờ.

Có lẽ ông trời còn chưa ngủ, thật sự nghe thấy lời cầu nguyện của anh, Chương Kính không nói gì xoay người đi vào trong phóng lấy chìa khóa, sau đó đi ra khóa cửa lại, cùng anh ta kê vai đi xuống dưới lầu.

Cám ơn ông trời cậu ta không nghi ngờ, Viên Diêu cố gắng thở một hơi trong lòng, thankgod!

10. Chương 08 Part 1

“Nhìn đi, tớ nói không sai mà, bây giờ cậu còn cảm thấy lạnh không?”

Trong quán bar, ánh đèn neon rực rỡ chớp tắt mê người chiếu lên toàn bộ nam nữ ở đây cũng đều trở nên không phân biệt được.

Uông Bồng Khiết mặc một cái váy màu đen lộ vai, chỉ ngắn đến giữa đùi hoàn toàn lộ ra đôi chân thon dài mê người của cô, trên cổ quấn một cái khăn voan mỏng màu đen, dưới ánh đèn neon chớp tắt lúc hiện lúc ẩn, thành công tạo ra một loại màu sắc thần bí.

Thời Mễ Mễ, Lữ Tư Anh và Duẩn Thắng Nam 3 người ngồi ở bên cạnh cô, một mặt là giúp cô thêm can đảm mà đến, mặt khác là lợi dụng cơ hội đến chơi.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Uông Bồng Khiết liền không đến quán bar nhưng đó không phải là nguyên nhân làm cho cô lùi bước, nguyên nhân cô không muốn đến là vì trang phục của cô giống như đi trao giải hoặc tìm tình một đêm, nhưng Mễ Mễ lại kiên trì nhất định muốn cô mặc như vậy, bởi vì đêm nay đối tượng xem mặt của cô là một người đàn ông vô cùng thích vui chơi, hơn nữa lại thời thượng, cái gọi là thua người không thua trận, bọn họ là phái nữ tự nhiên cũng phải ăn mặc đẹp một chút mới được, đặc biệt cô còn là do vận nhân mê cô ấy giới thiệu.

Kháng nghị không có hiệu quả. Cuối cùng cô chỉ có thể lợi dụng lý do trời lạnh tranh thủ một cái áo khoác, miễn cưỡng che đi đường cong phía trên cơ thể hoàn toàn bị lộ ra, chỉ là cô không nghĩ đến vừa vào trong quán bar, áo khoác của cô liền bị Mễ Mễ tịch thu, chỉ để lại một cái khăn lụa không che được cái gì cho cô.

“Mễ Mễ, tớ cảm thấy hơi lạnh, cậu đem áo khoác trả cho tớ được không?” Cô yêu cầu.

“Không được.” Thời Mễ Mễ kiên quyết cự tuyệt cô. “Nếu như lạnh, có thể uống chén rượu hoặc lên sàn nhảy đi, đảm bảo một lát cậu sẽ nóng lên.”

“Mễ Mễ....”

“Được rồi, tớ đi giúp các cậu lấy chút đồ uống, các cậu muốn uống cái gì?” Cô ấy cắt ngang lời cầu xin của cô.

“Bia là được rồi.” Duẩn Thắng Nam nói.

“Tớ cũng như vậy.” Lữ Tư Anh giơ tay nói.

“Cậu thì sao, Khiết?” Thời Mễ Mễ nhìn cô.

“Tớ muốn áo khoác của tớ.”

“Áo khoác của cậu? OK, tớ đi tìm xem trong chỗ này có bán loại đồ uống này hay không, nếu như không có...”

“Mễ Mễ!” Uông Bồng Khiết thua cô, mà Duẩn Thắng Nam và Lữ Tư Anh nhin không được cười lên.

“Được rồi, chờ tớ, một lát tớ sẽ trở lại.” Thời Mễ Mễ nắm chặt lấy áo khoác của Uông Bồng Khiết, vẫy vẫy tay với bọn họ, sau đó xoay người uyển chuyển lác hông đi về phía quầy rượu.

Cô ấy lừa người!

Nói một lát sẽ trở lại nhưng Uông Bồng Khiết các cô 3 người chờ nửa ngày lại vẫn không thấy bóng cô ấy trở lại. Duẩn Thắng Nam không chờ được nữa, sau khi ra hiệu cho hai người các cô liền xoay người đi tìm cô ấy, nhưng qua một hồi hai người ở lại phát hiện cô ấy cũng một đi không trở lại.

Xảy ra chuyện gì?!

Lần này người đứng dậy đổi lại là Lữ Tư Anh.

“Tớ đi cùng cậu.” Uông Bồng Khiết đứng dậy theo.

“Không được.” Lữ Tư Anh một mực từ chối cô, “Cậu nhất định phải chiếm giữ vị trí này, nếu như chúng ta đều đứng dậy đi lát nữa trở về chắc chắn không có chỗ ngồi.”

Uông Bồng Khiết biết cô ấy nói không sai, nhưng muốn cô ngồi đây một mình....

“Nếu không, cậu đi tìm Mẽ Mẽ các cậu ấy, tớ ở đây chờ các cậu được không.” Nhìn ra thái độ dè nghị trên mặt cô, Lữ Tư Anh thay đổi đề nghị nói.

Ông Bồng Khiết đột nhiên mở to hai mắt, sau đó cổ sủi lác đầu. Cô nghĩ đến cái váy ngắn không gì bằng trên người mình, kêu cô mặc bộ trang phục để làm người khác chú ý này đi tới đi lui trong đám người không bằng cô an tĩnh ngồi ở chỗ này còn tốt hơn.

“Cậu đi tìm các cậu ấy, tớ ngồi đây chờ các cậu.”

“Ok, tớ đi tìm bọn họ.” Ném xuống câu này, Lữ Tư Anh xoay người đi.

Nhìn thấy bóng lưng của cô ấy biến mất trong đám người, Ông Bồng Khiết chậm chạp trở về ngồi lại trên ghế. Trên mặt bàn không có bất luận cái gì có thể uống, vị trí bên cạnh cũng không có người có thể nói chuyện với cô, Ông Bồng Khiết ngồi yên tại chỗ chờ người.

Đột nhiên trong lúc đó, chỗ ngồi bên phải cô bị một người đàn ông không mời mà đến chiếm lấy, sau đó bên trái, phía trước bên cạnh bàn vốn là ba cái ghế dựa trông đều bị những người đàn ông lạ lẫm chiếm lấy.

“Xin lỗi, những chỗ này đã có người ngồi rồi.” Cô chớp mắt thông báo.

“Tôi biết, chúng tôi chỉ là muốn cùng với tiểu thư xinh đẹp như cô kết bạn.” Người đàn ông phía bên trái cô nói.

“Ly nước này mời cô.” Người đàn ông phía bên phải cô đưa ly nước trong tay lên.

“Không biết quý tính phương danh của tiểu thư? Tôi họ Trần, tên chỉ có một chữ Thịnh.” Người đàn ông phía trước mặt cô tự mình hướng cô giới thiệu.

Ông Bồng Khiết ngây ngốc, cả người hoàn toàn đần độn nhìn bọn họ trùng trùng. Bọn họ đây là...đến bắt chuyện với cô sao?! Trời ơi!”

“Tôi gọi là Hoàng Quốc Chương, hiện 28 tuổi, cao 1m8.” Người đàn ông bên phải cô mở miệng. “Tôi cảm thấy cô có chút quen quen, có phải đã từng chụp quảng cáo hoặc làm người mẫu phải không?”

“Không phải đã từng, tôi nghĩ cô chính xác là một người mẫu phải không?” Người đàn ông bên trái cô tiếp lời nói, “Xin chào, tôi còn chưa tự mình giới thiệu, tôi tên là Khâu Thế Tu, năm nay 26 tuổi, cao 1m8, bản thân cũng là người mẫu.”

“Mặc dù tôi không cao như hai người bọn họ như vậy nhưng lại thật tâm muốn làm quen với cô.” Trần Thịnh ngồi trước mặt cô thâm tình ngóng nhìn cô. “Từ khi cô mới bước vào quán bar, lần đầu tiên nhìn thấy cô tôi liền nhất kiến chung tình.”

“Tôi cũng vậy!” Hai người khác lập tức hai miệng một lời phụ họa theo.

Ông Bồng Khiết cứng họng nhìn bọn họ.

“Các người...các người...” Nói các người nữa ngày, cô vẫn nói không ra một câu hoàn chỉnh, ông trời, con đường tình duyên của cô khi nào thì trở nên tốt như vậy, sao cô lại hoàn toàn không biết?

28 tuổi, 26 tuổi còn có một người nhất kiến chung tình, trời đất ơi, cô mừng sắp ngất rồi, chuyện này sao lại xảy ra với cuồng kết hôn cô?

“Nói trước, cạnh tranh công bằng.”

“Việc gì phải cạnh tranh công bằng vậy?” Thời Mẽ Mẽ luôn chờ ở bên cạnh lén lút quan sát, đúng lúc xuất hiện.

“Mẽ Mẽ, cuối cùng cậu đã trở lại.” Ông Bồng Khiết kinh hỷ nhìn về phía cô, cùng lúc đó, 3 người đàn ông ở xung quanh bàn lập tức quay đầu, sau đó không hẹn mà cùng mở to mắt, lại đồng thanh kinh hô một tiếng.

“Thời Mẽ Mẽ!”

Ba người đồng thời nhìn nhau một cái, Ông Bồng Khiết vẻ mặt tò mò nhìn bọn họ mà Thời Mẽ Mẽ lại nhướn cặp lông mày lá liễu xinh đẹp của cô lên, cười dịu dàng nhìn 3 người.

“Mọi người quen biết sao?”

“Tôi...” Ba người tranh nhau nói, lại bị Mễ Mễ đưa cánh tay ngọc ngà ra ngăn lại.

“Chờ một chút, có chuyện gì chờ lát nữa nói tiếp, bây giờ trước tiên các anh có thể nhường chỗ được không? Nhân vật nam chính đến rồi.”

“Nhân vật nam chính?” 3 người ngạc nhiên đồng thời đem ánh mắt chuyển ra phía sau người cô, nhìn về hướng người đàn ông đang đi thẳng đến chỗ này, sau đó toàn bộ hít một ngụm khí.

“Lục Dục?!” Vương tử quán bar!

Nghe bọn họ ngạc nhiên kêu lên, Thời Mễ Mễ nhanh chóng quay đầu, sau đó chân thành mỉm cười với người đàn ông cao lớn, anh tuần đi đến đứng bên cạnh cô.

“Hi, anh đến rồi.”

“Nữ hoàng Mễ Mễ đã gọi, tại hạ sao dám không đến.” Lục Dục nhướn mày trêu chọc.

“Miệng của anh vẫn hư hỏng như vậy.” Thời Mễ Mễ lườm anh một cái, trong mắt hiện lên ý cười. Cô nhìn về phía chỗ ngồi, chỉ thấy 3 tên gia hỏa không mời mà đến kia không biết khi nào đã chạy mất không bóng dáng, để lại một mình Ôn Bồng Khiết ngây như phỗng ngồi nguyên chỗ cũ.

Cô biết cảm giác của cô ấy bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy Lục Dục, cô cũng từng bị phong thái mê người của anh rung động đến nỗi nhìn trần trối, nửa ngày nói không ra lời.

“Khiết, giới thiệu với cậu anh ấy là Lục Dục, nhân vật nam chính của tôi nay. Ôn Bồng Khiết bạn học đại học của tôi cũng là chị em tốt.” Cô thay hai người giới thiệu. Dừng một lát, cô cố ý ngạc nhiên quay đầu tìm kiếm, “Tư Anh và Thắng Nam đâu?”

“Các cậu ấy hai người đi tìm cậu rồi.” Ôn Bồng Khiết chớp mắt, đột nhiên hoàn hồn.

“Vậy sao? Tôi vừa gặp mấy người bạn cùng bọn họ nói chuyện phiếm một lát.” Thời Mễ Mễ nhăn mày suy nghĩ một lát. “Được rồi, tôi đi tìm các cậu ấy, hai người trước tiên nói chuyện phiếm đi.” Nói xong cô quay người liền đi.

“Chờ một chút, Mễ Mễ!” Ôn Bồng Khiết kinh ngạc muốn gọi cô trở lại.

” Dừng khẩn trương, tôi sẽ không cần cô.” Bộ dạng hoảng loạn của cô làm cho Lục Dục mỉm cười nói, anh hào phóng ngồi vào chỗ trống phía trước cô, sau đó nhìn cô không chuyển mắt.

Ôn Bồng Khiết có chút bối rối, từ trước đến giờ cô chưa từng bị đàn ông nhìn chăm chú như vậy, đặc biệt là người đàn ông anh tuấn như anh ta như vậy.

“Anh....người anh thật sự thích trong lòng là Mễ Mễ, chỉ là bị cô ấy nhờ vả cho nên không thể không đến cùng tôi xem mặt phải không?”

Những lời này giống như vô ý thức nói ra khỏi miệng, Ôn Bồng Khiết chớp chớp mắt giống như khó có thể tin được bản thân lại đường đột như vậy, gương mặt bỗng chốc đỏ lên.

Lục Dục ngạc nhiên nhìn cô sau đó lại không kiềm chế được cười lớn lên.

“Cô và Mễ Mễ quả nhiên giống nhau.” Anh ta không thể nín cười nói.

Không xác định được câu này là khen ngợi hay trào phúng, bởi vì anh ta cười thật sự rất khoa trương, nhưng ít nhất cô không cảm thấy hồi hộp và khẩn trương nữa, có thể đem anh ta trở thành bạn bè bình thường mà đối xử bởi vì bạn bè của Mễ Mễ cũng là bạn bè của cô không phải sao?

“Tôi rất tò mò, lần này có phải Mễ Mễ cũng đã cảnh báo trước cho anh cho dù thế nào tuyệt đối không thể thông cửa mà chạy lúc tôi mở miệng cầu hôn anh?” Ôn Bồng Khiết hỏi.

“Mở miệng cầu hôn tôi?” Lục Dục nhướn mày, vẻ mặt hứng thú.

“Biệt hiệu của tôi là cuồng kết hôn bởi vì mỗi lần tôi gặp một người đàn ông tốt hơn nữa chưa kết hôn sẽ kiềm chế không được mở miệng cầu hôn đối phương.” Ôn Bồng Khiết cười cười tự giấu mình.

“Thật sự như vậy, sao đến bây giờ cô vẫn chưa mở miệng cầu hôn tôi?” Anh ta nhướn mi khẽ cười, thái độ trên mặt đột nhiên biến thành nịnh nọt kì lạ hơn nữa làm cho trái tim người khác đập nhanh lên.

Uông Bồng Khiết ngây ngốc, sau đó chớp chớp mắt khẽ cười thành tiếng.

“Anh vội vàng muốn tông cửa chạy đi như vậy sao?” Cô hỏi.

“Có một chút như vậy nhưng tôi sợ sau đó sẽ bị Mễ Mễ đuổi giết.” Lục Dục mỉm cười lần nữa, cuối cùng hiểu rõ lời nói của Mễ Mễ, tuyệt đối sẽ không làm cho anh ta tăng thêm phiền phức không cần thiết là có ý gì.” Cho nên, cô muốn cùng tôi nhảy điệu này không, sau đó để tôi tông cửa mà chạy, như vậy tôi mới có cái giải thích với Mễ Mễ, ít nhất tôi đã từng cố gắng?”

Uông Bồng Khiết lại ngây ra, tiếp theo lập tức cười lắc đầu. “Tôi không biết khiêu vũ.”

“Tôi chỉ cô.” Không cho phân trần, anh đứng dậy kéo cô khỏi chỗ ngồi, sau đó đưa vào giữa sàn nhảy.

Điệu nhạc sống động náo nhiệt ở đây đột nhiên trong lúc đó chuyển thành tình ca, loại điệu nhạc tình cảm các cặp tình nhân ôm nhau cùng nhảy.

“Nhạc đã đổi, chúng ta trở về thôi.” Cô vui mừng nói, cho rằng trốn được một lần, không nghĩ đến anh ta lại lắc đầu.

” Đúng lúc, cô ăn mặc thực nữ như vậy thích hợp với điệu nhảy chậm hơn.” Anh ta nói xong liền nắm lấy hai tay cô, một tay đặt ở trên vai, một tay ở trong tay anh ta. ” Đến đây, để ở chỗ này, bất kể bước chân như thế nào, chỉ cần di chuyển theo tôi là được.”

“Lục Dục...”

” Đừng căng thẳng, thả lỏng một chút cô sẽ nhảy tốt thôi.”

Mặc dù anh ta nói như vậy nhưng khiêu vũ có tốt hơn nữa, kêu một người không quen bị mọi người chú ý nhất thời trở thành mục tiêu chú ý của người khác vẫn là rất đau khổ, nhất là cô lại ăn mặc mát mẻ như vậy, hơi xoay tròn một cái giống như sẽ lộ ra cái mông của cô vậy, anh ta lại có thể nói thực nữ.

Trời ơi, bây giờ cô rất hi vọng trên mặt đất có thể đột nhiên nứt ra, sau đó nuốt trọn toàn bộ con người cô. Rất hi vọng nha.

—

Đã đến uống rượu, đương nhiên ngồi bên quầy bar là thuận tiện nhất.

Chương Kính và Viên Diêu ở bên quầy bar chọn lấy một góc ít bị chú ý nhất ngồi xuống, sau đó mỗi người uống một chút rượu, nói chuyện phiếm vài câu, tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc ở đây cùng với tiếng cười đùa của những tửu khách khách hoàn toàn không ảnh hưởng đến hai người bọn họ.

“Nói thật Chương Kính, rốt cuộc cậu đã nghĩ thông chưa?” Sau một hồi nói chuyện phiếm nhạt nhẽo, Viên Diêu hỏi.

“Nghĩ thông cái gì?” Bộ dạng Chương Kính vẫn là không có hứng thú.

“Tình cảm của cậu với Bồng Khiết.”

Bàn tay cầm ly rượu đột nhiên nắm chặt, Chương Kính hơi ngẩng đầu lên uống hết 1 phần 4 ly rượu còn lại, sau đó hướng người phục vụ vẫy vẫy tay lại muốn một ly nữa

“Nghĩ thông thì thế nào?” Anh quay đầu nhìn Viên Diêu, “Bây giờ cô ấy đã hoàn toàn biến thành một người khác, cho dù tớ đã biết tớ thích cô ấy vậy lại thế nào?”

“Cô ấy biến thành một người khác?” Viên Diêu chậm chậm nhả mày lại, “Vậy là sao?”

Chương Kính không có mở miệng trả lời anh ta, ánh mắt đột nhiên dừng lại, nhìn trừng trừng về phía sau lưng Viên Diêu, bởi vì đám người dần dần tản ra mà đột nhiên hiện ra một cặp nam nữ đang chậm chậm nhảy trên sàn nhảy.

“Sao vậy?” Viên Diêu nghi ngờ quay đầu nhìn, cho là cuối cùng nữ nhân vật chính cũng lên sân khấu nhưng anh ta lại không nhìn thấy dáng người quen thuộc kia đâu. “Cậu nhìn cái gì vậy?”

Chương Kính vẫn không trả lời anh ta, đôi mắt trừng trừng nhìn vào giữa sàn nhảy dần dần hiện lên mây đen, khiến cho người khác có cảm giác mưa bão sắp đến.

Phản ứng khác thường của anh khiến cho Viên Diêu nhin không được lại quay đầu lần nữa, lần này anh ta nhìn theo hướng ánh mắt của anh, đem ánh mắt tia đến từng người ở đó nhìn cẩn thận, sau đó, sau đó, anh ta cuối cùng kinh ngạc phát hiện, ở giữa sàn nhảy một cặp nam nữ chói sáng gần như khiến cho người khác không thể di chuyển ánh mắt, cô gái kia lại là Bồng Khiết!

“Ông trời!” Không cần giả vờ làm ra vẻ nữa, Viên Diêu kinh hô một tiếng lần này hoàn toàn phát ra từ nội tâm, “Kia là Bồng Khiết sao? Tổ không có nhìn sai chứ?”

Gương mặt kia không sai nhưng dáng người khiến cho người ta tức giận kia, y phục khiêu gợi, còn có kiểu tóc xinh đẹp kia, trời ơi, đó thật sự là Bồng Khiết muội muội bình thường ăn mặc bảo thủ, chính mình trước giờ không trang điểm đậm hoàng, lại không đủ tự tin của phụ nữ sao?

Cảm giác được sự kinh ngạc của bản thân một cách rõ ràng vậy cậu ta thì sao? Sau khi Chương Kính nhìn thấy sự thay đổi của cô ấy sẽ phản ứng như thế nào? Anh ta nhin không được quay đầu nhìn anh.

Mây đen đến đỉnh, dày đặc, bão táp sắp đến....

Đại đa số từ có thể dùng để hình dung thái độ trên mặt anh lúc này còn chưa có hiện ra trong đầu Viên Diêu, Chương Kính về mặt u ám đã kiềm chế không được nhanh chóng nhảy ra khỏi ghế, tức giận dùng dùng đi về hướng sàn nhảy.

Oa, liều thuốc này của Thời Mễ Mễ kê vừa nhanh lại vừa mạnh, không biết người đàn ông bị cô đem ra làm thuốc dẫn kia đã đắc tội cô cái gì, cô lại hăm hại hần như vậy!

Cực kì hứng thú, Viên Diêu cũng nhảy ra khỏi ghế, đi theo sau lưng anh. Đi xem náo nhiệt đi!

—

“Anh làm gì vậy? Lại phát cái gì thần kinh, buông tôi ra!”

Từ sau khi hai người cãi nhau, mỗi lần vừa gặp mặt, nhất định sẽ có la hét và lời thoại này.

Uông Bồng Khiết không dám tin chính mình lại xui xẻo như vậy, tối nay mới bị anh bắt gặp xem mặt ở nhà hàng Quát Viên, sau đó 3, 4 tiếng đồng hồ lại bị anh gặp phải ở trong quán bar.

Thật sự là quán bar khắp Đài Bắc đều sập rồi chỉ còn cái này chưa sập sao? Nếu không thì bọn họ sao lại nhanh như vậy cùng xuất hiện tại một nơi! Thật sự đáng chết!

“Chương Kính bỏ tôi ra, anh muốn đưa tôi đi đâu, bỏ tôi ra, bỏ tôi ra!” Bị anh thô lỗ cưỡng ép kéo đi, Uông Bồng Khiết gần như loạn choạng thiếu chút nữa té ngã.

Quý tha ma bắt anh đến cuối cùng là muốn thế nào, dựa vào cái gì can thiệp chuyện cô kết bạn? Lúc trước đánh quách Yến Toàn một quyền, vừa nãy lại động thủ đánh Lục Dục, rốt cuộc anh có phải là một cái thần kinh không bình thường không, dựa vào cái gì khắp nơi loạn đánh người như vậy? Là quách Yến Toàn và Lục Dục có phong độ, nếu đổi lại là cô sớm đã đánh cho anh một quyền bất tỉnh đưa đến đồn cảnh sát, tổ cáo anh cố ý gây thương tích.

Đáng chết, anh cuối cùng muốn kéo cô đi đâu?

“Chương Kính_____”

“Câm miệng!”

Anh đột nhiên dừng bước, làm cho cô không kịp phòng bị một đầu đánh lên, không kịp tức giận, không kịp đứng vững, bàn tay vốn đang nắm trên cánh tay cô nhanh chóng di chuyển lên đôi vai trần của cô, nắm thật chặt, sau đó dùng sức lay động.

“Rốt cuộc em muốn làm gì đây?” Anh gào thét hướng cô quát lên.

Uông Bồng Khiết bị anh lay động mãnh liệt đến nỗi choáng váng hoa mắt, đau khổ suýt nữa ói ra, may mắn cô gần đây không thèm ăn, mỗi bữa đều chỉ ăn một chút mà thôi, mà bữa ăn trước cách hiện tại khoảng 6 tiếng, cho nên trong dạ dày của cô căn bản không có cái gì có thể ói ra, nhưng cho dù như vậy, chóng mặt cũng rất khó chịu.

“anh làm gì...buông tay!” Cô giẫy dụa kêu lên.

Chương Kính đảo đôi mắt đỏ ngầu, 10 ngón tay nắm chặt vai cô gần như bấm vào trong da thịt non mềm của cô.

“Buông tay?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, “Để cho em quay trở về trong quán bar trình diễn loại đòi trụy kia, làm trò giải trí cho toàn bộ người ở đó?”

“Tôi biểu diễn đòi trụy làm trò giải trí ọi người?”

“Rốt cuộc em đang nghĩ cái gì? Bộ y phục chết tiệt này là lấy ở đâu? Em lại dám mặc nó trong quán bar cùng đàn ông anh em em biểu diễn ọi người nhìn, rốt cuộc em bị sao vậy, sợi dây thần kinh nào xảy ra vấn đề, em nói đi!” Không kiềm chế được sự tức giận và kích động trong lòng, Chương Kính lại ra sức lắc cô mấy lần.

Cảm giác chóng mặt mới hơi bình phục, không nghĩ đến một dao động khác càng kịch liệt lại đem cô kích động đến cao điểm.

“Anh...không cần lắc...không cần lắc nữa...” Cô cảm thấy chính mình sắp ngất đi.

“Uông Bồng Khiết, em là Uông Bồng Khiết tôi quen biết kia sao?! Uông Bồng Khiết mà tôi quen biết chạy đi đâu rồi? Đem cô ấy trả lại cho tôi, em đem cô ấy trả lại cho tôi!” Anh gào hét hướng cô kêu lên, động tác lay động một chút cũng không dừng lại, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Vì sao cô lại trở nên như vậy! Tuy nói cô bây giờ so với trước kia xinh đẹp hơn nhiều, cũng tự tin hơn nhiều, nhưng là sự đoan trang, điềm đạm, dịu dàng ấm áp, đầm đàng vốn có của cô còn có khả năng đặc biệt của cô khiến cho người khác trong lúc không ý thức đánh mất trái tim cho cô chạy đi đâu rồi? Bồng Khiết của anh chạy đến chỗ nào rồi?

“Dừng tay...” Uông Bồng Khiết yếu ớt ngăn chặn động tác lay động của anh, gương mặt trắng bệch không chút máu, tiếp theo chỉ cảm thấy thân thể nhũn ra, toàn thân lập tức mất đi cảm giác.

Chương Kính tại lúc ngàn cân treo sợi tóc mạnh mẽ ôm lấy thân thể đột nhiên trĩu nặng của cô, thái độ trên mặt vô cùng kinh hoàng và sợ hãi. Sắc mặt của anh trắng bệch, cúi đầu nhìn cô ở trong ngực anh sớm đã mất cảm giác, nhận thấy hai tay mình đang ôm cô bắt đầu run lên.

“Bồng Khiết?” Giọng nói của anh giống như từ phương xa truyền đến, lướt nhẹ, trống rỗng.

“Bồng Khiết?” Giọng nói như cũ vang lên lần nữa, lần này rõ ràng xen lẫn hoảng sợ và run rẩy. Anh đưa tay vuốt nhẹ đôi má lạnh buốt mà trắng bệch của cô, sau đó đưa tay đến trước mũi cô cảm thấy cô hô hấp yếu ớt.

Một giây sau, anh nhanh chóng ôm cô chạy như bay đi về phía bãi đỗ xe. Giây phút này anh đột nhiên cảm tạ bản thân, may mắn cuối cùng anh vẫn là kiên trì đi xe của chính mình, mà không cùng Viên Diêu đi một xe.

Cô rất nhẹ, so với trong tưởng tượng của anh khác rất nhiều, nhưng theo như thân thể cao lớn của cô, cân nặng của cô không phải chỉ có như vậy mới đúng.

Lâm Tranh nói cô gầy đi, anh vốn không quan tâm, bởi vì trong ấn tượng của anh, thể lực của cô cơ hồ gần như bằng đàn ông, gầy một chút cũng không đến nỗi thay đổi hay ảnh hưởng cái gì. Cho đến lúc này anh mới biết mình có bao nhiêu đáng chết và tự cho là đúng.

Vì sao cô lại gầy đi, giống như Lâm Tranh nói là kết quả của việc giảm cân hay là bị bệnh gì?

Cô ngất xỉu, đây là việc trước giờ chưa từng có, có phải cô bị bệnh gì nghiêm trọng mà cô lại không biết?

Xin người, ông trời, đừng tàn nhẫn như vậy, lúc anh thật vất vả mới hiểu rõ được tình cảm của mình với cô lại đem thân thể cô ra trêu đùa anh.

Cô sẽ không có việc gì, trong lòng anh không ngừng nói với chính mình.

Trên đường chạy như vũ bão đến một phòng cấp cứu gần nhất, anh vẫn không ngừng nói với chính mình, cô sẽ không có việc gì.

—

“Cô nói cái gì? Làm phiền cô nói lại lần nữa?”

“Bị bệnh chỉ vì dinh dưỡng mất cân đối, hơn nữa đói bụng quá mức mới ngất đi.” Bác sĩ kiên nhẫn nói lại, “Trước tiên để tôi truyền cho cô ấy một bình glucozo, chờ cô ấy tỉnh lại sau khi hồi phục sức khỏe có thể xuất viện, nhưng sau này nhắc cô ấy phải chú ý ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng, không nên thích đẹp giảm cân mà đem thân thể phá hoại.”

Sau khi bác sĩ nói xong, khẽ gật đầu rời đi, mà Chương Kính lại vẫn duy trì tư thế như cũ, ngây như tượng đứng tại chỗ rất lâu còn chưa có cách tiếp thu sự thật như vậy.

Mất cân đối dinh dưỡng?

Đói bụng quá mức?!

Thích đẹp giảm cân!

Anh muốn giết cô!

11. Chương 08 Part 2

Chương Kính tức giận không kìm chế được xoay người xông về phía giường bệnh Ưng Bồng Khiết đang nằm, gương mặt xám xịt khiến cho những người khác đang chờ trong phòng cấp cứu không khỏi sinh ra một loại cảm giác sợ hãi trốn tránh, nguy hiểm đáng sợ. Người đàn ông cao lớn, khôi ngô này là đến tìm kẻ thù sao?! Là tên ngu ngốc nào lại ngốc đến nỗi đắc tội anh?

Ánh mắt sợ hãi lại không nén nổi tò mò di động theo anh, mọi người đều suy nghĩ tên ngu ngốc kia là ai, lại kinh ngạc phát hiện càng đi đến cái giường bệnh sát tường, gương mặt xám xịt tức giận của anh lại càng phai nhạt

Lúc anh đứng tại bên giường bệnh cúi đầu quan sát cô gái tóc dài trên giường, gương mặt lúc trước vốn vô cùng nghiêm khắc và phần nộ chỉ còn lại dịu dàng và lo lắng.

Sắc mặt của cô thật sự rất trắng, thật sự chỉ cần truyền một chai nước là có thể xuất viện sao?

Lúc nhìn thấy gương mặt trắng bệch của cô, toàn bộ sự tức giận đều biến mất không dấu vết, Chương Kính nhin không được đưa tay vuốt nhẹ mặt cô, lại đột nhiên phát hiện mặt của cô ngay cả bàn tay của anh cũng không bằng.

Ánh mắt rơi vào trên tay cô, anh nhin không được cầm nó lên áp vào tay anh.

Rất nhỏ, tay của anh thô dày tràn đầy sức lực mà tay của cô lại nhỏ bé thon dài, tràn đầy cảm giác nên có của phụ nữ.

Anh thật sự là một tên ngốc, trước đây sao lại luôn đánh đồng cô cùng với đàn ông? Cô từ đầu đến chân đều giống một người phụ nữ, anh lại ngu ngốc cho là cô không giống?! Lại thật sự là một tên đại ngu ngốc tự cho là đúng lại phản ứng chậm chạp!

Quả thật là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo.

Biết thế này anh sớm một chút nghe lời Viên Diêu, thừa nhận anh thích cô, như vậy ít nhất có thể tiết kiệm một tháng trước thân thể và tinh thần bị dày vò.

Ngày đó lúc anh hôn Bành Bình sau đó lại làm cô tức giận bỏ đi, anh đã thẳng thắn xin lỗi Bành Bình, nói anh không có chút suy nghĩ gì với cô ấy, kết quả sau khi Bành Bình thường cho anh một bạt tai liền từ chức, mà anh thì lại đứng người đứng tội rơi vào cảnh mỗi ngày đều phải tăng ca.

Không nói đến công việc của công ty, sinh hoạt của anh từ sau khi hai người bọn họ cãi nhau cũng thay đổi thành một mảnh hỗn loạn. Nhà của anh loạn thành một đống, tủ lạnh trống rỗng, ngoại trừ bia rượu, tìm không thấy loại thứ hai cái gì có thể bỏ vào bụng. Anh ngủ không đủ, ba bữa không đành lòng, tính tình nóng nảy ngay chính bản thân mình cũng bắt đầu chán ghét mình. Ngoại trừ thời gian làm việc, toàn bộ thời gian của anh đều nhớ đến cô, nhớ lúc cô vui, nhớ lúc cô buồn, nhớ toàn bộ mọi thứ của cô, lại trước sau nghĩ không ra anh yêu cô. Anh thật sự có đủ ngu xuẩn!

Đúng vậy, anh yêu cô. Nếu như anh còn có hoài nghi, chỉ cần nhớ lại cảm nhận lúc anh sợ hãi nhìn thấy cô té xỉu trên mặt đất một phút kia, liền có thể hiểu.

Anh yêu cô, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, anh thật sự là yêu cô.

Chương Kính nhin không được lắc lắc đầu tự giấu, sau đó không tiếng động khẽ cười. Anh yêu cô, nhiều đến không tưởng được! Anh vốn còn cho là mình thích người nhỏ nhắn, yếu đuối giống như con chim nhỏ nép vào người, không nghĩ đến anh lại yêu cô.

Buồn cười sao?

Thật ra một chút cũng không, bởi vì lúc này anh đột nhiên tỉnh ngộ bản thân lúc trước luôn chọn những cô gái nhỏ nhắn yếu đuối để qua lại bởi vì lúc cô học tiểu học anh đã thích cô, mà lúc đó cô thật sự nhỏ nhắn yếu ớt.

Anh tìm cô, trong tiềm thức luôn đi tìm hình ảnh đầu tiên của cô khắc sâu trong lòng anh lại quên mất cô kì thật sớm đã ở bên cạnh anh.

Ông trời, anh thật sự là một tên ngu ngốc.

Môi mỏng nhếch lên, Chương Kính tựa hồ có thể nhìn thấy Viên Diêu sau này sẽ chế giễu anh như thế nào.

12. Chương 09

Mở to mắt nhìn thấy hoàn cảnh lạ lẫm bốn phía, Ưng Bồng Khiết đầu tiên là ngây ngốc một hồi, sau đó mới chậm chạp nhớ lại toàn bộ mọi việc ngày hôm qua, thoáng chốc cảm nhận việc mất đi cảm giác.

Không phải cô bị ngất sao? Là ai đưa cô vào bệnh viện?

Cô ngơ ngậy ngồi dậy, lại phát hiện một cây kim đang đâm vào trên tay mình đầu còn lại nối liền với một bịch nước biển còn lại chưa đến một phần tư, dùng cái này đến xem, cô ít nhất hôn mê cũng vài giờ rồi.

Là ai đưa cô đến đây, hi vọng sẽ không phải là tên hỗn đản Chương Kính kia, nhưng là trong lòng cô 10 phần biết rõ đó là anh ta.

Anh ta đâu? Sẽ không nên là sau khi đem cô ném vào phòng cấp cứu liền đi rồi chứ?!

Hừ, cô khẽ hừ một tiếng chế giễu chính mình. Đi cũng tốt, dù sao cô cũng không muốn nhìn thấy anh ta nữa, không muốn lại có bất cứ quan hệ gì với anh ta.

Cẩn thận ngồi dậy, cô gọi vị y tá tiểu thư đứng lúc đi ngang qua giường cô lại.

“Cho hỏi nhất định phải truyền xong nước biển sao? Bây giờ tôi có thể xuất viện không?” Cô hỏi.

Một người nằm trên giường bệnh cấp cứu, bên cạnh không có nửa người bạn hoặc người nhà chăm sóc cảm giác rất thảm thương, cô thật sự không muốn tiếp tục chờ ở đây

Cô chờ một chút tôi xem xem.”

Y tá tiểu thư đi đến đầu giường của cô lấy bệnh án ở trên tường xuống nhìn một chút.

“Cô còn cảm thấy chóng mặt, toàn thân không có sức lực không?” Cô ấy theo như chỉ thị trên bệnh án của bác sĩ hỏi, bác sĩ đã phê ở trên nếu như không có triệu chứng trên đây bệnh nhân có thể xuất viện bất cứ lúc nào.

Uông Bồng Khiết lắc đầu.

“Vậy tôi giúp cô tháo túi nước biển ra, cô liền có thể xuất viện.”

“Xin hỏi tôi phải đến đâu nộp viện phí?”

Y tá chỉ về phía quầy thu ngân gần chỗ lối đi.

Uông Bồng Khiết gật đầu nói tiếng cảm ơn. May mắn cô từ trước đến giờ cẩn thận, thói quen mang theo tiền mặt bên người dùng đề phòng khi cần đến, mà không đặt hết tiền trong ví, nếu không gặp phải loại tình hình này, cô nhất định không có cửa cầu cứu.

Cô nhìn đồng hồ trên tường bệnh viện, bên trên rõ ràng chỉ 3h30 . Sáng sớm.

“Được rồi.” Y tá đề miếng bông thấm cồn lên vết kim truyền nước biển của cô, sau đó dán băng cá nhân lên nói.

“Cảm ơn.” Uông Bồng Khiết nói.

“Không cần khách sáo.”

Sau khi y tá rời đi, cô xuống giường đeo giày vào đi về phía quầy thu phí.

Đột nhiên trong lúc đó, cô ngừng lại, quay đầu nhìn mọi người xung quanh qua lại như thoi đưa, nhíu mày.

Nhiều người như vậy, cô phải làm sao mới lấy ra được tiền giấu trong nội y trên đây

Nhìn đông nhìn tây một chút, cô đi về phía nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, sau khi lấy ra 1000 giấu trong nội y Uông Bồng Khiết đẩy cửa nhà vệ sinh ra, lại thành linh bị một giọng nói quen thuộc làm cho giật mình, vội vàng đem bước chân ở ngoài rút về, nhìn ra từ khe cửa.

“Không biết? Bệnh nhân giao ấy người không thấy đâu, người lại không biết!” Chương Kính tức giận quát người y tá bị anh bắt giữ, không thể tin được cô ta lại dám trả lời anh như vậy!

“Tiên sinh, có chuyện gì từ từ nói...”

“Cô muốn tôi từ từ nói như thế nào? Tôi đem người giao cho bệnh viện của các cô, các cô lại đem người làm mất, còn trả lời tôi không biết, cô muốn tôi làm sao từ từ nói?!” Chương Kính không nén nổi tức giận quát lên.

“Nếu như anh muốn tìm vị tiểu thư nằm ở giường sát tường nhất kia, cô ấy đã xuất viện rồi.” Một giọng nói vang lên, chính là y tá vừa mới giúp Uông Bồng Khiết tháo kim truyền nước biển ra, cô ta mới vừa đem ống truyền nước biển đã qua sử dụng đến phòng quản lý đồ trở về.

“Cô nói cô ấy xuất viện rồi là chuyện như thế nào?” Chương Kính trong chớp mắt vọt tới trước mặt cô ta.

Chữ sao ý vậy, y tá nhin không được thăm trả lời trong bụng nhưng ngoài mặt lại là giải quyết công việc nói: “Bệnh nhân tỉnh lại nói muốn xuất viện, theo như kết quả kiểm tra của bác sĩ cũng có thể xuất viện...”

Lời cô ấy nói còn chưa xong, Chương Kính đã xoay người, nhanh như chớp lao ra khỏi phòng cấp cứu.

Uông Bồng Khiết ngây ngốc đứng trong nhà vệ sinh, do dự xem bản thân có nên xuất hiện, bộ dạng của anh xem ra rất sốt ruột, giống như thật sự đang lo lắng, quan tâm cho cô.

Nên đi ra sao? Không, vẫn là không nên đi ra tốt hơn, có lẽ là cô hiểu lầm, anh lo lắng chỉ vì trách nhiệm mà thôi, chỉ vì để giải thích với ba mẹ, anh trai, nếu như thật sự là thế, cô sẽ không cho anh như ý.

Vẫn là không xuất hiện tốt hơn, đã quyết định cùng anh phân rõ ranh giới đến cùng, vậy như thế thôi.

Mắt không chuyển nhìn từng hành động của anh, mãi cho đến sau khi anh chạy ra khỏi bệnh viện nửa ngày, cô mới từ từ đi từ trong nhà vệ sinh ra, đi đến quầy đóng viện phí.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cô đột nhiên nhớ đến thời gian lúc này bất kể cô về nhà hay đi nương nhờ nhà bạn bè cũng đều không được, sau đó liền cảm thấy bản thân có chút đói bụng, cô tìm một quán ăn đêm ngồi xuống, một bên ăn cái gì lót bụng, một bên giết thời gian.

Cô hoàn toàn không biết lúc này Chương Kính tìm cô tìm đến sắp điên rồi.

—
Chương Kính cảm thấy bản thân sắp điên rồi!

Trước khi rời khỏi bệnh viện anh đã hỏi qua những người lái taxi gần đó, xác định trong vòng nửa tiếng đồng hồ không hề có bất kì người nào ngồi xe, cho nên nói cách khác, cô là đi bộ rời đi, nhưng anh đem mỗi con đường xung quanh bệnh viện đều tìm vài lần cũng không tìm thấy cô.

Cô rốt cuộc là chạy đi chỗ nào? Sẽ không phải là sau khi rời khỏi bệnh viện mới ra đường lớn gọi taxi rời đi, nhưng trên người cô không có mang tiền nha! (vậy sao xuất viện được anh????)

Biết đâu sau khi cô ngồi xe về nhà mới trả tiền.

Anh thật sự ngu ngốc, phương pháp đơn giản như vậy anh sao lại không nghĩ đến nha?

Từ bỏ phương pháp liên tục tìm kiếm không manh mối, anh trực tiếp lái xe hướng về nhà cô, nhưng sau khi đến trước cửa nhà, trong lòng anh lại bắt đầu run lên. Dừng tình hình trong tay trống không của cô đến xem, cô không những không có tiền mà còn không có chìa khóa cửa mới đúng, cho nên nếu như cô có về nhà nhất định phải nhấn chuông cửa mới vào nhà được, nếu như cô thật sự nhấn chuông cửa, dùng hiểu biết của anh về ba mẹ cô lúc bọn họ nhìn thấy bộ y phục trên người cô nhất định không dễ dàng buông tha cô một ngựa, không hỏi triệt để tuyệt đối không buông tha. Nhưng là bầu không khí trước mắt một mảnh yên tĩnh, nào giống như cô về nhà?

Cô không về nhà.

Nếu như không về nhà, cô sẽ đi chỗ nào?

Vò đầu suy nghĩ cô thể đi đến chỗ nào, Thời Mễ Mễ dám bạn thân kia là có khả năng nhất, anh bắt đầu có điện thoại gọi điện thoại, không có điện thoại liền trực tiếp chạy đến nhà người ta tìm người, cũng không kể bây giờ là mấy giờ, ông mặt trời thậm chí còn chưa rời giường.

“Dám làm ầm ĩ giấc ngủ của bản cô nương, tốt nhất người nên có chuyện quan trọng, nếu không người chết chắc!”

Thời Mễ Mễ ở bên kia điện thoại tức giận hướng anh quát, anh làm lơ buộc miệng hỏi: “Bồng Khiết có đến chỗ cô không?”

“Cái gì?”

Câu trả lời của cô hoàn toàn nằm ngoài dự tính làm cho anh không chút do dự ngắt điện thoại đổi lại bấm số của Duẩn Thắng Nam.

“Alo?” Một giọng nói gái ngủ.

“Bồng Khiết có đến chỗ cô không?”

“Khiết? Không có nha.”

Ngắt điện thoại, anh lập tức đổi sang bấm số nhà của Lữ Tư Anh, nó thể nào lại luôn luôn trên đường dây bận, gọi như thế nào cũng gọi không được, không nghĩ nhiều, anh lập tức quay đầu xe phóng về phía nhà cô ở.

Lúc tiếng chuông cửa vang lên, Lữ Tư Anh đang online nói chuyện phiếm với bạn bè trên mạng chưa xong. Không biết là ai ấn chuông cửa nhà mình, mình đi xem chút. cô ở trên màn hình nói.

Lúc này, cậu không sợ gặp phải kẻ điên? Người bạn đẹp trai trên mạng hỏi lại.

Nếu như thật sự gặp phải, cậu sẽ đến cứu tôi sao? Cô nhin không được gõ câu hỏi.

Chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần...

Không phải cô nói chuyện gì cũng không thể làm khó được cô sao?

Đương nhiên, chỉ cần tôi có một cái chuông nhỏ.

Reng! Tiếng chuông điện ngoài cửa không ngừng vang lên nhiều lần, tôi thật sự phải đi xem là ai, đợi chút nữa nói tiếp. Cô không vui vẻ trừng mắt nhìn về phía cái cửa, nhanh chóng gõ chữ, sau đó liền đứng dậy đi đến chỗ cái cửa, qua mắt thần trên cửa nhìn ra ngoài.

Di? Là anh ta! Sớm như vậy anh ta chạy đến nhà cô làm gì? Lữ Tư Anh mở chốt an toàn, mở cửa ra.

“Bồng Khiết có đến chỗ cô không?” Chương Kính ngoài cửa không vòng vo lập tức hỏi cô.

“Khiết?” Cô trừng mắt, sau đó lại nhăn mày. “Anh đến nhà tôi tìm Khiết, có sai không vậy? Cậu ấy không phải là bị anh đem đi...uy uy uy, anh muốn làm gì?”

Chương Kính đẩy cô ấy ra, trực tiếp xông vào trong nhà. Bởi vì trông cô giống như rất tỉnh táo, cảm giác giống như có người trong phòng cùng cô tâm sự nguyên một đêm, nhưng trong phòng không có người chỉ có một cái máy vi tính đang mở, trên màn hình là một khung đối thoại chứng tỏ cô đang nói chuyện phiếm với một người nào đó.

Cô không ở đây...

Anh bị đá kích mạnh gần như đứng không vững, cô cũng không ở đây.

“Uy, rốt cuộc là chuyện gì, sau khi ở quán bar, Khiết không phải là bị anh đem đi sao?” Nhìn ra anh không bình thường, Lữ Tư Anh nhăn mày hỏi.

“Cô ấy mất tích rồi.”

“Là ý gì?”

Chương Kính đem quá trình của sự việc đại khái nói qua một lần.

Tôi thấy nước biển sắp truyền xong, nghĩ rằng cô ấy tỉnh lại nhất định sẽ đói bụng, liền đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua một chút đồ ăn, không nghĩ đến sau khi trở về liền nghe nói cô ấy đã rời đi.” Anh vò tóc ảo não nói. Anh không nên rời khỏi cô.

“Có lẽ cậu ấy trở về nhà rồi.”

“Tôi tìm qua rồi, không có.”

“Có lẽ cô ấy ở chỗ Mễ Mễ.”

“Thời Mễ Mễ, Duẫn Thắng Nam chỗ đó tôi cũng đều gọi điện thoại hỏi qua.” Anh thống khổ lắc đầu.

“Có lẽ hai người bọn họ là đang gạt anh, anh biết gần đây chúng tôi đều rất ghét anh.” Lữ Tư Anh nhìn anh nói.

Chương Kính nhanh chóng ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên một chút hi vọng.

“Tôi biết tôi rất chậm chạp, rất ngu ngốc, rất dần độn, ngay cả chính mình là thích hay không thích cô ấy cũng không biết, nhưng bắt đầu từ bây giờ sẽ không như vậy, tôi yêu cô ấy, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không làm cô ấy đau lòng rơi một giọt nước mắt nữa.” Anh thề thốt cam đoan với cô.

“Được rồi, thấy anh thành tâm như thế, tôi giúp anh gọi điện thoại xem xem Khiết có ở chỗ hai người bọn họ không.” Lữ Tư Anh nói.

Đem vi tính tắt đi, đầu tiên cô gọi cho Duẩn Thắng Nam sau đó gọi cho Thời Mễ Mễ, không nghĩ đến hai người bọn họ cũng thề nói rằng Ôn Bồng Khiết thật sự không có ở chỗ bọn họ.

Ông trời, chẳng lẽ Khiết, cô ấy thật sự xảy ra chuyện gì sao?

Cô hoang mang nhìn Chương Kính ở bên cạnh, chỉ nhìn thấy mặt anh ta không chút máu vội vàng xoa người, cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi nhà cô.

Không khí trong tiệm ẩm áp và yên tĩnh khiến cho Ôn Bồng Khiết sau khi ăn no, không tự chủ nằm bò lên mặt bàn ngủ, chờ đến lúc cô tỉnh lại cũng đã gần 8 giờ.

Hôm nay không phải là ngày nghỉ, cô không có lí do ở đây lúc này nên trở về nhà đi làm, sau khi suy nghĩ một chút, cô chỉ có thể gọi điện thoại cho Thời Mễ Mễ giải thích nói cô muốn đến chỗ cô ấy giết thời gian.

Chỉ là cô trăm ngàn lần không nghĩ đến, lúc Thời Mễ Mễ nhận điện thoại của cô, lại không hiểu vì sao hét lớn với cô một trận. Lời nói đại khái đều không thoát khỏi cậu chạy đến chỗ nào, có biết mọi người đều đang tìm cậu, hoặc là đáng chết, cậu làm cho bọn tớ lo lắng bao nhiêu đại loại như vậy, sau đó cô ấy ném xuống một câu chờ ở nguyên đó không cho phép di chuyển, liền ngắt điện thoại của cô.

Ôn Bồng Khiết bị hét vô duyên vô cớ, cô nhăn nhăn mày sau khi gác điện thoại công cộng xuống, đột nhiên nghĩ đến tối qua lúc cô đột nhiên bị Chương Kính kéo ra khỏi quán bar, ba người bọn họ giống như đều không biết, cũng khó trách bọn họ lại lo lắng.

Thật sự là hồngбет, nghe giọng điệu mới nãy của Mễ Mễ nhất định là tức giận, cô có nên trốn hay không, chờ qua một chút sau khi cô ấy hết giận, lại đến tìm cô ấy?

Nhưng ngoại trừ đi tìm Mễ Mễ, cô thật sự không biết có thể đi đâu, Thắng Nam và Tư Anh có lẽ đã đi làm, với lại nếu như bọn họ không đi làm, nhất định cũng giống như Mễ Mễ giận cô.

Ai, thế nhưng nói lại, cô cũng không phải cố ý đi mà không báo, mà là thân bất do kỷ nha.

Quên đi, tự thú liên vô tội, hơn nữa cô còn có lý do chính đáng, Mễ Mễ sẽ không quá trách cô mới đúng.

Đứng trong buồng điện thoại chờ người, bởi vì đối với người ăn mặc mát mẻ như cô mà nói bên ngoài là quá lạnh, cho nên cô không chú ý thấy xe của Chương Kính đột nhiên dừng lại ở bên kia đường, sau đó không thêm quan tâm những xe khác trên đường không ngừng mãnh liệt bấm còi, nhanh chóng xuyên qua đường đi về phía cô.

Một tiếng ‘phanh’, cánh cửa buồng điện thoại đột nhiên bị người dùng sức kéo ra.

Ôn Bồng Khiết đang cúi đầu thổi hơi vào hai bàn tay lạnh cóng ngẩng đầu, một cái áo choàng nam giới đột nhiên choàng lên thân thể run rẩy của cô, sau đó toàn thân cô bị lôi ra khỏi buồng điện thoại.

“Theo anh về!” Chương Kính thô lỗ dẫn theo cô lần nữa băng qua đường, gây nên một trận còi xe ầm ĩ khác.

Ôn Bồng Khiết bị toàn bộ sự việc đến bất ngờ trước mắt làm cho choáng váng mất phương hướng, gần như không biết rõ chuyện gì đang xảy ra, cho đến khi cô bị anh nhét vào trong xe ẩm áp, sau khi anh đem xe lái vào đường lớn cô mới từ từ kinh ngạc phát hiện chuyện gì đang xảy ra.

“Dừng xe, anh muốn đưa tôi đi đâu?” Cô đột nhiên kêu lên, nghĩ đến nếu Mễ Mễ đón không thấy cô nhất định càng tức giận.

“Chương Kính, tôi kêu anh dừng xe anh nghe thấy không?” Cô dùng sức mở cửa xe đã bị anh khóa chết khóa lại, tức giận kêu lên.

Chương Kính làm lơ, gương mặt đen thui có thể sánh với bao công.

“Chương Kính_____”

“Ngậm miệng!” Có thể nhận thấy sự tức giận trong lời anh nói ra.

Uông Bồng Khiết ngẩn ra, cơn giận bỗng nhiên tràn đầy trên gương mặt cô. “Tôi muốn anh lập tức dừng xe vào lề đường, để tôi xuống xe có nghe thấy không?” Cô lạnh lùng nói.

Anh lại lần nữa làm lơ.

“Chương Kính!” Cô kêu lên, “Tôi qua anh vô duyên vô cớ kéo tôi ra khỏi quán bar không nói với Mẹ Mẹ một tiếng, đã khiến cho bọn họ rất giận tôi, bây giờ anh lại vô duyên vô cớ đem tôi kéo lên xe, Mẹ Mẹ cậu ấy đến đón tôi nếu không thấy người...”

“Cô ấy sẽ không đến.” Anh đột nhiên tiếp lời cô.

Uông Bồng Khiết trừng mắt nhìn anh. “Mẹ Mẹ không phải là người thù dai và tính toán so đo!” Cô vì bạn thân biện hộ.

“Là cô ấy gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết em ở đây, cho nên cô ấy sẽ không đến bởi vì anh đến.”

Uông Bồng Khiết ghen lời trừng mắt nhìn anh, trong lúc nhất thời kinh ngạc hoàn toàn nói không ra lời.

“Không thể!” Cô lắc đầu không tin, “Mẹ Mẹ sao có thể nói cho anh tôi ở chỗ nào.”

“Bởi vì cô ấy biết anh tìm em tìm đến sắp điên rồi.” Nhân lúc chờ đèn đỏ, anh quay đầu nhìn cô, thật sâu nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của cô, sau đó không nén nổi cao giọng hét lên, “Em đáng chết, trong khoảng thời gian này chạy đến chỗ nào?”

Uông Bồng Khiết ngây ngốc nhìn anh, không phải là bị tiếng hét của anh dọa cho ngây ngốc, mà là bị sự sợ hãi và lo lắng nghĩ đến còn thấy sợ trong mắt anh làm cho chấn động. Có phải anh thật sự lo lắng cho cô? Anh nói anh tìm cô tìm đến sắp điên rồi,

chẳng lẽ bắt đầu từ giây phút anh rời khỏi bệnh viện, anh liền không ngừng nghĩ đi tìm cô sao?

“Anh tìm tôi làm gì?” Cô nhin không được mở miệng hỏi, sau một lát lại nói: “Tôi lớn như vậy có thể làm chính mình biến mất sao?” Tuyệt đối không thể để cho chính mình có hy vọng và mong chờ.

Chương Kính nhìn cô một cái, khóe miệng nhếch lên không nói chuyện. Đèn xanh vừa sáng, anh lái xe tiếp tục đi về phía trước.

Đối với sự yên lặng của anh, Uông Bồng Khiết thật sự không biết bản thân rốt cuộc là thất vọng, vẫn là thở dài một hơi. Sau đó cô bắt đầu tức giận, giận chính mình rõ ràng đã hạ quyết tâm không để anh ảnh hưởng đến tâm trạng của mình, không nghĩ đến lời thề vẫn còn bên tai, tâm tình của cô lại lần nữa lên xuống theo anh, mà anh ngay cả mở miệng cũng đều không cần.

Cô thật sự tức giận, tức giận chính mình!

Phần nộ quay đầu trừng mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, cô bỗng nhiên phát hiện phong cảnh bên ngoài quen thuộc như vậy, giống như là đường đi đến nhà anh.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Tôi không muốn đến nhà anh.” Cô nhanh chóng quay đầu hướng anh la lớn.

Chương Kính lại lần nữa khôi phục thái độ làm lơ lúc trước với cô, ngay cả liếc cũng không thèm liếc cô một cái.

“Chương Kính, tôi đang nói chuyện với anh, anh có nghe thấy không? Tôi không muốn đến nhà anh!” Cô lại lần nữa cao giọng.

Cuối cùng anh cũng nhìn cô một cái, giống như suy nghĩ hỏi: “Em đang sợ cái gì?”

Uông Bồng Khiết bị anh hỏi ngược lại, cô đang sợ cái gì? Căn bản là không có cái gì đáng sợ, anh đã đối với cô hoàn toàn không có ý gì, tự nhiên sẽ không đối với cô thế nào, như vậy rốt cuộc cô đang sợ cái gì?

Thừa nhận sao, cô là đang sợ nhà anh không có cô giúp đỡ dọn dẹp, vẫn như cũ gọn gàng sạch sẽ; sợ nhà anh trong mấy tháng này, đã lưu lại hơi thở của một người phụ nữ khác, sợ sự tồn tại của cô đối với anh mà nói căn bản là không quan trọng, liền giống như trong công việc, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào đều có thể bị người khác cướp lấy.

Thật sự thương, trăm triệu lời thề lại chống không nổi một sự thật, cũng khó trách đa số mọi người đều đối với lời thề chê cười.

“Tôi sợ cái gì? Sợ đồng rác chất cao như núi của nhà anh sẽ đè chết tôi.” Cô trào phúng nói, “Dừng xe ở bên đường để cho tôi xuống, hoặc đưa tôi đến chỗ Mẹ Mễ, anh chọn một cái đi.”

“Ngoại trừ nhà của anh, chỗ nào em cũng đừng nghĩ đến.”

“Tôi vì sao phải nghe anh nhỉ?”

“Bởi vì em nợ anh!”

“Tôi nợ anh?” Cô mở to mắt.

“Đúng, em nợ anh.”

“Tôi nợ anh khi nào, nợ anh cái gì?”

“Tóm lại bắt đầu từ bây giờ tốt nhất em nên cầu nguyện, cầu nguyện sau khi đến nhà anh sẽ không bị anh bóp chết.” Anh không trả lời cô, lại nghiêng rằng nghiêng lợi độc ác trừng mắt nhìn cô một cái.

Uông Bồng Khiết không tự chủ lùi về sau dựa vào cửa xe, sợ hãi nhìn anh trừng trừng. Rốt cuộc anh muốn làm gì cô?

—

“Xuống xe.”

“Không cần.”

“Anh nói xuống xe.”

“Tôi nói không cần.”

Đứng trước cửa xe, Chương Kính tức giận nhìn Uông Bồng Khiết trong xe nắm chặt tay lái, liều chết không chịu xuống xe, không biết nên tức giận hay buồn cười.

Anh trước giờ không biết cô cũng có bộ mặt trẻ con như vậy, một người phụ nữ gần 1m75 làm ra động tác trẻ con như vậy, loại hình ảnh này chỉ cần nghĩ đến liền cảm thấy rất buồn cười, mà nó lại diễn ra sống động trước mắt anh, chuyện này đối với anh đang tức giận mà nói căn bản có thể nói là một loại dày vò, bởi vì anh không ngừng đấu tranh giữa tiếp tục tức giận và muốn ôm bụng cười lớn, thật sự là rất vất vả.

“Anh nói lại lần nữa, xuống xe.”

“Tôi cũng nói lại lần nữa, tôi tuyệt đối không xuống xe.” Uông Bồng Khiết kiên quyết cự tuyệt.

Cô không ngóc đầu lên đi theo anh, sau đó bị anh đánh đầu.

Lúc trước cô chưa gãy đi, có lẽ còn có một chút sức lực kháng cự lại anh, tuy nhất định đánh không lại anh nhưng khả năng bị anh đánh chết cũng không lớn, nhưng bây giờ cô gãy đi rất nhiều, chỉ còn lại 52kg mà thôi, hơn nữa mấy giờ trước còn từng ngã đi, cô như vậy nào chịu được quả đấm phần nộ của anh đây?

Cho nên lúc này trên đường đi cô đã suy nghĩ, cô tuyệt đối không xuống xe, bởi vì không gian trong xe tương đối nhỏ, cho dù anh thật sự muốn đánh cô, vùng tay trong không gian hữu hạn, lực của anh nhất định sẽ nhỏ đi rất nhiều, như vậy muốn đánh chết cô cũng khó hơn, do đó cô nói với chính mình, bất kể là như thế nào, cô tuyệt đối tuyệt đối không thể xuống xe.

“Vì sao không muốn xuống xe?” Chương Kính hít sâu một hơi, nhẫn nại hỏi.

“Đề phòng bị anh đánh chết.”

“Bị anh...” Chương Kính mở to hai mắt, thái độ thật sự muốn ra tay bóp chết cô. “Uông Bồng Khiết, em thấy anh từng động thủ đánh người sao?” Anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra, thiếu chút nữa bị cô làm cho tức chết.

“Không có.” Ông Bồng Khiết nhăn nhăn mặt nghĩ lại, “Nhưng anh đang tức giận, ai cũng không thể đảm bảo lúc nào thì anh sẽ mất kiểm soát mà đánh tôi.”

“Anh sẽ không đánh em!” Chương Kính nghiêng răng nghiêng lợi đảm bảo.

“Tôi không tin.”

“Em_____” Chương Kính tức giận đến nói không nên lời.

“Lúc anh lừa tôi vào công ty của anh, cũng từng đảm bảo tuyệt đối không có khả năng đuổi việc tôi một ngày, kết quả thì sao? Còn không phải là anh hại tôi biến thành người thất nghiệp lang thang?” Cô chỉ ra dẫn chứng rõ ràng.

“Từ trước đến giờ anh chưa từng thật sự muốn em đi, là tự bản thân em muốn đi.” Chương Kính vì mình biện hộ.

“Tự tôi muốn đi sao?” Ông Bồng Khiết không nén nổi tức giận nói, cả người đột nhiên quay sang đối diện với anh. “Anh đều đã mở miệng kêu tôi đi, tôi có thể không đi sao? Chẳng lẽ thật sự muốn dày mặt đợi anh lấy chổi quét tôi ra cửa, tôi mới đi? Mặt tôi không dày như vậy!”

“Đấy cũng không phải lần thứ nhất anh mở miệng kêu em đi, nếu như em thật sự nghe lời như vậy, 800 năm trước em sớm đã không ở công ty rồi, vì cái gì lần này muốn làm thật?” Chương Kính không cam chịu yếu kém trả lời.

“Đó là bởi vì anh trước mặt người thứ 3 kêu tôi đi, mà người này còn là khách hàng của công ty, anh kêu tôi làm sao còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại trong công ty, để cho người khác nói tôi da mặt dày, không biết xấu hổ, à?” Ông Bồng Khiết lần nữa nhin không được, tức giận đến nổi bước ra khỏi xe, đứng trước mặt anh chống nạnh quát lớn với anh.

Lần này Chương Kính không cãi lại nữa, lại đột nhiên nhếch miệng cười với cô, cười một cách quái lạ, cũng cười đến nỗi làm cho trong lòng cô nổi gai ốc, đồng thời chuông báo động rung lên.

Một cánh tay cường tráng đột nhiên ôm lấy eo cô, trước khi cô hoàn toàn chưa kịp phản ứng nhanh chóng mang cô đi về phía trước, sau đó ‘phanh’ một tiếng, cô chỉ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cửa xe bị đóng sầm, sau đó liền là âm thanh khởi động của bộ phận chống trộm ô tô.

Xong rồi! Cô trúng bẫy, cô bị lừa xuống xe rồi!

Chương Kính cúi đầu nhìn cô, trên mặt, trong ánh mắt đều hiện lên nụ cười đắc ý.

“Em không xuống xe sao?” Anh nhếch miệng nói.

Cô đột nhiên nắm chặt tay đánh anh, “Hỗn đản, anh là tiểu nhân ti bỉ!”

Chương Kính cười ha ha nắm chặt tay cô, sau đó ôm cô đi vào thang máy.

Thang máy từ từ đi lên, trong lúc đó giống như còn lơ mơ nghe thấy tiếng Ông Bồng Khiết tức giận la hét, duy trì không ngừng.

13. Chương 10[hoàn Chính Văn]

“Hỗn đản đáng chết, anh bỏ tôi xuống! Bỏ tôi xuống!”

Ông Bồng Khiết quả thật không dám tin tưởng, Chương Kính lại đem cô xem như bao cát vác ở trên vai.

Trời ơi! Anh sao có thể làm như vậy? Nhất là cái váy cô mặc trên người bây giờ lại ngắn như vậy, anh sao có thể làm như vậy?

“Yên lặng chút, em muốn toàn bộ người trong tòa nhà đều ra xem náo nhiệt sao?” Chương Kính không chút khách khí vỗ lên cái mông xinh đẹp của cô một cái.

Thật sự không thể lơ là! Không nghĩ đến từ tầng trệt đến tầng 18 khoảng cách thang máy ngắn ngủi như vậy lại cũng có thể khiến cho cô có biện pháp từ trong tay anh chạy thoát.

Cẳng chân và mu bàn chân vẫn còn âm ỷ đau buốt làm cho anh hoàn toàn không dám mạo hiểm nữa, sau khi bắt cô lại lập tức quăng lên vai, vác thẳng vào trong thang máy, sau đó âm thầm thề trừ phi bước qua cửa nhà, và trước khi tháo đôi giày có thể mưu sát người trên chân cô xuống, tuyệt đối không để cho hai chân của cô lần nữa đứng trên mặt đất.

“Chương Kính!” Ông Bồng Khiết xấu hổ và giận dữ rít lên, anh lại dám giống như dạy dỗ trẻ em không nghe lời đánh vào mông cô, cô đã sắp 30 tuổi rồi nha, anh lại dám!

“Kêu em yên lặng chút, sao em ngược lại kêu càng lớn?” Chương Kính lại đánh mông cô một cái, lập tức đổi lại một tiếng rít kinh người của cô.

Tầng 18 loáng một cái đã trước mắt, Chương Kính vác cô ra khỏi thang máy, chớp mắt liền đi đến trước cửa nhà mình, sau đó dùng chìa khóa mở cửa đi vào. u khi vào nhà, việc đầu tiên quả nhiên là ra tay tháo đôi giày da trên chân cô xuống, sau đó ném ra ngoài cửa, lập tức đóng cửa khóa lại.

Mặc dù biết anh đang tháo giày của mình nhưng Ông Bồng Khiết hoàn toàn không biết anh sẽ đem giày của cô ném ra ngoài cửa, cho đến khi hai tiếng ‘lộp cộp’ vang lên ngoài cửa, cô mới giật mình tỉnh ngộ kêu lên.

“Giày của tôi!”

“Anh sẽ bồi thường một đôi cho em.” Chương Kính nói xong hơi hơi khom lưng đem cô đang bị anh vác trên vai đặt xuống đất.

“Anh hỗn đản!” Chân vừa chạm đất, Ông Bồng Khiết lập tức dùng sức đẩy anh ra, “Tôi không muốn anh bồi thường, tôi chỉ cần đôi giày vốn dĩ của tôi kia.”

Cô nói xong, nhanh chóng xoay người lao về phía cửa, nhưng eo bị giữ lại, cô nhanh chóng bị kéo trở về trong ngực anh, bị ôm chặt lấy.

Đầu của anh từ phía sau lưng cô nặng nề vùi vào trên cổ cô.

Ông Bồng Khiết sững sờ, cơ thể không tự chủ được trở nên cứng ngắc. Anh đang làm cái gì?

“Chương Kính!” Cô ngọ nguậy kêu lên, trong vòng tay siết chặt của anh, cảm nhận sâu sắc được thân thể của hai người kề sát như vậy, hơn nữa còn không ngờ phù hợp. Gương mặt cô không kiềm chế được đỏ lên.

“Đừng động đây, yên lặng để anh ôm một chút được không?” Giọng nói của anh rì rầm từ phía sau tai cô truyền đến.

Cô ngây ngốc để anh ôm, sau nửa ngày mới đột nhiên tỉnh lại, cô làm chi phải nghe lời như vậy? Hơn nữa anh biết bản thân mình đang làm gì sao? Lại kêu cô để anh ôm một chút!

“Bỏ tôi ra Chương Kính, anh muốn phát thần kinh thì tự phát một mình. Không cần phát đến trên người tôi.” Cô giãy dụa kêu lên.

“Cách nói chuyện của em nên đổi một chút.” Chương Kính yên lặng một hồi, cuối cùng từ trên vai cô ngẩng đầu lên.

“Buông tôi ra!” Cô dùng sức giãy dụa một cái.

“Đời này tuyệt đối không buông tay.” Anh thì thầm nói.

“Anh vừa nói cái gì?” Cô chớp chớp mắt, miễn cưỡng quay đầu nhìn anh, ngây ngốc hỏi.

Chương Kính đột nhiên buông cô ra, sau đó lùi về sau một bước. Lúc Ông Bồng Khiết lần đầu quay người đối diện với anh, trong mắt hiện rõ sự nghi ngờ và không xác định. Rốt cuộc anh vừa nói cái gì, là cô nghe sai vẫn là anh thật sự có nói? Đời này...tuyệt đối không buông tay!

“Thời gian tính sổ đến rồi.” Trước khi cô kịp tìm hiểu anh đã lại biến thành người khác mở miệng.

Ông Bồng Khiết lại lần nữa chớp mắt, hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Tính sổ?” Cô lặp lại.

“Đúng, tính sổ.” Chương Kính không chuyển mắt nhìn cô, đáy mắt dần dần nổi lên mây đen. “Em lại đang nghĩ cái gì?” Anh xét hỏi.

“Cái gì nghĩ cái gì?” Cô hoàn toàn không hiểu anh đang hỏi cái gì.

“Giảm mập giảm đến đói ngất.” Anh dùng sức nói.

“A?”

“A cái gì?” Thái độ mờ mịt của cô khiến cho Chương Kính không nén nổi tức giận hét lên: “Uông Bồng Khiết, em tốt nhất giải thích rõ ràng cho anh em gần đây rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, phát cái gì thần kinh?”

Cô tiếp tục chớp mắt, thái độ vẫn là chưa hiểu tình hình.

“Có phải em sống đến nỗi không kiên nhẫn được muốn tìm chết phải không?” Chương Kính kìm nén xúc động muốn hét lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, nhưng càng nói càng tức, sau cùng vẫn là nhịn không được quát lên. “Em không có chuyện gì bắt chước người ta giảm mập cái gì? Giảm béo không nói, cứ nhiên lại còn giảm đến đói ngất! Em rốt cuộc đang làm cái quỷ gì!”

Uông Bồng Khiết không hiểu gì bị anh quăng pháo đến ngây ngốc, sau nửa ngày mới bất ngờ hồi phục tinh thần.

“Anh mới đang phát thần kinh!” Cô tức giận quát lại anh, “Tôi giảm béo thì liên quan gì đến anh? Tôi giảm béo lại giảm đến ngất đi thì liên quan gì đến anh? Anh ít quát to hét to với tôi đi.” Hơn nữa cân nặng của cô đột nhiên hạ thấp xuống nhiều như vậy còn không phải do anh ban tặng, căn bản cùng giảm mập không có liên quan.

“Không liên quan đến anh? Em có can đảm nói lại lần nữa.” Anh quát lên giận dữ bước lên một bước chắn đường cô.

Phát hiện chính mình lại không tự giác lùi về phía sau, Uông Bồng Khiết vội vàng ngừng lại, hướng về phía trước xải một bước, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực đứng song song với anh nói: “Không liên quan đến chuyện của anh.” Cô mới không sợ anh đâu!

“Em nói lại lần nữa.”

“Không liên quan đến...”

Chương Kính đột nhiên ra tay giữ chặt phía sau đầu cô, sau đó cúi người dùng sức hôn cô, đồng thời cũng che lại lời nói còn chưa nói xong của cô.

Uông Bồng Khiết bị hành động bất ngờ của anh làm cho ngây ngốc, hai mắt cô tròn tròn nhìn anh gần trong gang tấc, sau đó bỗng nhiên dùng sức vùng vẫy.

“Ngô...”

Anh không buông tay, sau khi dùng sức ép hôn cô một hồi, mới lưu luyến không nỡ rời khỏi cánh môi mềm mại của cô. Hương vị của cô vô cùng ngọt ngào, anh rất hối hận bản thân mình chậm nhận ra, nếu không muộn ngọc ôn hương như vậy sớm đã thuộc về anh.

“Em nói lại nha, nói một lần anh hôn em một lần.” Anh dựa sát vào môi cô khàn khàn nhỏ giọng uy hiếp.

Uông Bồng Khiết bị hôn đến mờ mịt như vậy, sau khi trừng anh một hồi, cả người mới cứng đờ dùng sức đẩy anh ra.

“Anh___buông tay! Anh sao có thể...sao có thể...”

“Hôn em?” Anh thay cô nói tiếp, hai tay ôm cô không chút rời lỏng.

Uông Bồng Khiết toàn thân cứng ngắt trừng anh.

“Bởi vì anh thích em.” Anh nói.

Cô mở to hai mắt, máu trên mặt cô từ từ rút đi.

“Không cần cùng tôi đùa giỡn, Chương Kính, tôi không có thời gian, cũng không có tâm trạng cùng anh chơi đùa.” Cô lạnh lùng nói.

“Anh thích em.” Anh nghiêm túc nhìn cô chăm chú, lại nói một lần.

Uông Bồng Khiết nhanh chóng ngậm chặt miệng, không mở miệng nói chuyện nữa.

Chương Kính cúi người muốn hôn cô lần nữa, bị cô nhanh chóng trốn thoát.

“Em không tin có phải không?” Anh duy trì tư thế khom người, mắt không chuyển nhìn cô chăm chú hỏi.

Uông Bồng Khiết vẫn không mở miệng, lại ở trong lòng hỏi, muốn cô làm sao tin tưởng? 10 ngày trước, cô mới tận mắt nhìn thấy anh hôn một người phụ nữ khác trong phòng làm việc, muốn cô làm sao tin tưởng?

Cô yên lặng không nói làm cho Chương Kính từ từ nhăn mày, mím chặt môi.

Đây tuyệt đối không phải là phản ứng mà anh hi vọng. Lúc nghe thấy anh thổ lộ cô nên vui mừng như điên, vui sướng ngây ngất kêu lên, hoặc cảm động đến nỗi không còn là chính mình, nước mắt đầy mặt, nếu không cũng nên lộ ra sự đắc ý, tự tăng bốc mình mới đúng, sao có thể sẽ trầm lắng như vậy?

Vì sao lại như vậy? Không nên là thái độ này, trừ phi...

“Không phải em yêu ai rồi chứ?” Anh trầm giọng hỏi, ngay sau đó đôi mắt nguy hiểm híp lại. “Là họ Vương kia, họ Quách, vẫn là người đàn ông động tay động chân với em trên sàn nhảy trong quán bar kia?” Ngay một lát, anh từ từ tiếp tục suy đoán, “Chẳng lẽ, còn có người đàn ông khác?”

Uông Bồng Khiết ngạc nhiên nhìn anh, một chút tức giận chậm chậm hiện lên trong mắt cô lại nhanh chóng khuếch trương.

Anh thật sự coi cô là gái tiếp khách? Còn có người đàn ông khác?

“Như vậy thì sao?” Cô lạnh lùng mở miệng.

“Anh không đồng ý!” Anh đột nhiên gầm lên.

“Anh dựa vào cái gì không đồng ý?”

“Dựa vào anh quen em trước!”

“Ý của anh có phải là chỉ cần người quen với tôi lâu hơn anh đều có quyền quản tôi thích ai?”

“Đương nhiên không phải, chỉ có anh có quyền quản!” Anh nói mà không biết ngượng.

Cô trừng anh.

“Dựa vào cái gì?” Anh thay cô hỏi, tiếp đó dùng sức trả lời, “Ngoại trừ bằng anh quen biết em trước bọn họ, còn bằng anh thích em trước bọn họ, bằng anh đã thích em suốt 17 năm dài, bằng anh yêu em!”

Uông Bồng Khiết kinh hoàng nhìn anh.

Thích cô 17 năm, yêu cô....anh biết mình đang nói cái gì không? Đâu...có thể sao?

“Anh...”

“Em không nghe sai, anh cũng không nói sai.” Chương Kính đột nhiên mãnh liệt hít một hơi, sau đó giọng nói không thay đổi tiếp tục dụ dằng một lần nữa thổ lộ với cô, “Anh yêu em, Bồng Khiết.”

Cô nên nói không có khả năng, nên nói cô không tin, bởi vì nếu như anh thật sự thích cô 17 năm, đối với những người bạn gái trước đây anh chưa bao giờ từ chối kia nên giải thích như thế nào? Nhưng là nước mắt của cô ngay tại lúc anh mở miệng giành trước một bước đã rơi xuống.

Anh nói anh yêu cô, anh nói....yêu cô...

Hai mắt nhanh chóng trở nên mơ hồ, Ưông Bồng Khiết lần nữa ngăn chặn không được nước nở thành tiếng. “Ồ ô..”

“Xin lỗi, là anh quá chậm chạp, xin lỗi.” Anh đem cô ôm vào trong ngực, không ngớt nhận lỗi.

Ưông Bồng Khiết khóc không ngừng, cô cảm thấy bản thân giống như đang nằm mơ, anh thế nhưng yêu cô, ô ô...

“Hừ, đừng khóc, có phải em cũng nên có lời gì mồn nói với anh?” Anh đưa tay lau mặt cho cô, dịu dàng thay cô lau đi nước mắt trên mặt và khóe mắt hỏ.

“Không có.” Ưông Bồng Khiết lại khóc thút thít mấy cái, sau đó mới trả thù nói. Ai kêu anh để cô chờ một ngày này gian khổ như vậy.

“Không có?” Sắc mặt Chương Kính hơi thay đổi, sau đó lại nhìn thấy sự hờn giận trong con người được nước mắt gột rửa trở nên trong sáng của cô. Sắc mặt anh lại dịu xuống, trong mắt nhanh chóng lóe lên một ý xấu.

“Thật sự không có sao?” Anh cúi người dựa sát vào mặt cô, từ tốn hỏi.

“Không có.” Anh đột nhiên dựa sát làm cho tim cô đập không thể khống chế được, nhưng Ưông Bồng Khiết vẫn cứ kiên quyết trả lời. Cô mới không để cho anh dễ dàng như vậy đạt được mọi thứ.

“Được.” Chương Kính nói.

Ưông Bồng Khiết ngạc nhiên chớp mắt, lúc cô còn đang suy nghĩ chữ này của anh là đại biểu cho ý gì, anh lại đột nhiên bế ngang cô lên, dọa cô hét lên ôm chặt lấy vai anh, đề phòng mình bị rớt xuống.

“Chương Kính, anh muốn làm gì.” Cô la lên.

“Em có từng nghe qua câu nói gọi là gạo nấu thành cơm chưa?” anh cúi đầu, ý xấu nhếch miệng cười với cô một cái.

Ưông Bồng Khiết bỗng nhiên mở to hai mắt, “anh dám?”

“nếu không, cho em một cơ hội nữa, em có lời nào muốn nói với anh không?” bước chân đi về phía phòng ngủ hơi dừng lại một chút.

Ở đâu lại có ép người như vậy? Trong mắt Ưông Bồng Khiết hiện lên không phục và không cam chịu.

“Không có.” Cô quật cường nói.

Bước chân dừng lại lần nữa đi về phía phòng ngủ, nháy mắt, hai người đã đến nơi.

Chương Kính dùng chân đá lên cửa phòng, ‘phanh’ một tiếng giống như đánh vào trong lòng Ưông Bồng Khiết, khiến cho cả người cô mạnh mẽ chấn động.

“Chương Kính...” Sau khi đóng cửa phòng, không khí ái muội khiến cho cô nhanh chóng mở miệng hỏi hặn, nhưng_____

“Không kịp nữa rồi.” Anh nghẹn giọng nói, lúc đặt người cô xuống giữa giường đồng thời cũng cúi người xuống hôn cô.

Máu trong cơ thể hai người sôi trào với tốc độ kinh người, Chương Kính là hưng phấn và kích động, Ưông Bồng Khiết lại là căng thẳng và sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên của cô, mặc dù cô có đầy đủ hiểu biết, nhưng chỉ là lý thuyết suông cùng với súng thật đạn thật căn bản là hai việc khác nhau, hơn nữa cô sợ dáng người của mình sẽ làm anh thất vọng.

Nhưng cô thật sự lo lắng quá nhiều rồi, bởi vì từ khi Chương Kính hôn cô, đè lên trên thân thể mềm mại của cô, anh cái gì cũng đều không thể nghĩ được nữa, chỉ ngoại trừ cô đang ở dưới thân.

—

Trên giường vận động kịch liệt cộng thêm một đêm trước hai người đều không được xem là có ngủ, Chương Kính và Ưông Bồng Khiết hai người ngay sau khi tỉnh lại màn đêm đã buông xuống, bao phủ khắp nơi.

Hai người đều có chút kinh ngạc, nhưng kinh ngạc có lớn mấy cũng xóa không được sự khó xử, cũng may một âm thanh ọc ọc lớn đến nỗi gần như có thể nổ sập nóc nhà_____từ trong bụng Chương Kính phát ra, phá vỡ khó xử giữa hai người.

“Oa ha ha...” Uông Bồng Khiết chỉ anh, cười một cách khoa trương ngả ở trên giường.

“Cười cái gì, cái này không phải đều do em hại, em có biết anh đã trải qua một ngày không ăn cái gì không?” Chương Kính đánh về phía cô, hai má hơi hồng đem mặt vui vào trong mái tóc tràn đầy hương vị đặc biệt của cô, bởi vì một tiếng ọc ọc mới này thật sự quá lớn.

“Liên quan gì đến em?” o chuyện gì cũng đều đổ lên người cô, ngay cả đôi bụng cũng có thể?

“Đương nhiên liên quan đến em, tối qua nếu không phải là nhìn thấy em và người đàn ông khác ăn cơm tại Quất Viên, anh sẽ nuốt không trôi cơm sao?” Anh nói xong đột nhiên nâng đầu lên, sau đó bắt đầu bức cung, “Nói, người đàn ông kia là ai? Em và hắn ta quen nhau bao lâu rồi, làm sao quen nhau?!”

“Còn gạt em nói anh không ăn uống cái gì, ít nhất anh có ăn giấm không phải sao? Chưa như vậy?” Cô trêu chọc anh.

Anh lập tức trừng mắt nhìn cô. “Có nói không?” Hai tay anh đã chuẩn bị muốn tấn công vào dưới nách cô.

“Anh ta gọi là Quách Yến Toàn, tối qua là lần gặp nhau đầu tiên của bọn em, em là đi xem mắt.” Dưới sự uy hiếp của hai tay anh, cô ngoan ngoãn khai thật.

“Thật không?” Anh nhăn mày hỏi.

“Thật sự.”

“Vậy tối qua người đàn ông trong quán bar kia thì sao?”

“Một đối tượng xem mắt khác.”

“Trong một đêm em lấy đâu ra nhiều đối tượng xem mắt như vậy?” Anh hoài nghi nhìn cô chằm chằm.

“Mẽ Mẽ giới thiệu.”

“Cái hồ ly tinh kia!”

“Biệt hiệu của cậu ấy là vạn nhân mê, không cho phép anh nói cậu ấy hồ ly tinh, cậu ấy chính là người bạn tốt nhất của em.” Cô trừng mắt cảnh cáo.

Chương Kính không nói gì bủ bủ môi dưới.

“Vậy cái người họ Vương kia lại là ai? Cũng là cái hồ.....người bạn tốt kia của em giới thiệu?” Anh kịp thời sửa lại.

“Sóc Dã là một nhà thiết kế thời trang, anh ấy dạy em sửa lại tư thế lưng gù, cùng với làm thế nào lựa chọn trang phục để mặc cho phù hợp với bản thân.”

“Giống như bộ đồ mặc ở quán bar tối qua kia?” Anh hí hóp mắt hỏi.

“Bộ đồ kia là của Mẽ Mẽ, tại vì đột xuất đề nghị muốn đi quán bar, em không có đồ để mặc, cho nên.....”

“Cô ấy liền đem bộ đồ kia cho em mượn, mà em cũng không từ chối?” Anh nói tiếp lời cô chưa nói xong, xem ra vô cùng không vui.

“Em có từ chối, nhưng là Mẽ Mẽ không phải là người có thể chấp nhận sự từ chối của người khác.” Cô nhăn mặt trả lời.

“u này em ít ở cùng cô ấy thôi.”

Uông Bồng Khiết đột nhiên đem anh đẩy ra, ngồi dậy.

“Cô ấy là bạn của em, nếu như anh không thể tiếp nhận cô ấy, vậy hai người chúng ta liền quên đi.” Cô tức giận chuẩn bị bước xuống giường, lại bị anh ôm một cái kéo trở về.

“Anh không nói không thể tiếp nhận cô ấy, chỉ là kêu em ít ở cùng cô ấy một chỗ, ít tốn chút thời gian trên người cô ấy, mà đem thời gian để cho anh.” Anh giải thích, sau đó vỗ về hôn cô một cái.

Uông Bồng Khiết nghi ngờ nhìn anh. Là như vậy sao? Cô nghi ngờ ý nghĩa bên trong, Chương Kính thông minh quyết định làm như không thấy, chuyển đề tài.

“Đói bụng quá, chúng ta đi ăn cái gì được không? Em muốn ăn cái gì?” Anh hỏi.

Nói đến ăn, Uông Bồng Khiết đột nhiên nhớ đến một việc rất quan trọng.

“Chương Kính.....” Cô ấp úng mở miệng.

“o vậy?”

“Có một chuyện em muốn nói với anh.” Cô do dự nói.

“Chuyện gì?”

“Đó là...ân....thật ra em gầy đi, không phải liên quan đến việc giảm béo.”

“Không phải giảm béo, chẳng lẽ em đi hút mỡ?” Anh mở to hai mắt.

Uông Bồng Khiết đột nhiên hung dữ trợn mắt nhìn anh. “Anh cho là trên người em có bao nhiêu mỡ, cần phải dùng đến hút sao?” Cô dùng sức hỏi, thiếu chút bị tức chết.

“Trước đây anh không biết, nhưng bây giờ tuyệt đối không có.” Anh luồn tay vào trong chăn vuốt ve cô.

Hai má Uông Bồng Khiết hơi hồng, đem bàn tay không an phận của anh đưa ra ngoài chăn. “Đừng quậy, anh rốt cuộc còn muốn nghe em nói không?” Cô trừng mắt trách anh.

“Ok, mời tiếp tục.” Anh làm tư thế xin mời.

“Em gầy đi không hề liên quan đến giảm béo, mà bởi vì tâm trạng không tốt ăn không ngon miệng, cho nên em sợ qua không bao lâu em có thể sẽ khôi phục hình dạng trước đây.” Cô cúi đầu lầm bầm giải thích.

“u đó thì sao?” Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, “u đó, nếu như em trở về hình dạng trước đây, anh sẽ không chán ghét sao?”

Chương Kính đột nhiên nhăn mặt, không vui nhìn cô trừng trừng.

“Em coi anh là cái gì?”

Cô bắt ngờ nhìn anh.

“Anh là người nông cạn như vậy sao? Em cho là nguyên nhân anh cùng em ở cùng một chỗ là bởi vì liên quan đến việc em gầy đi sao? Uông Bồng Khiết, em cố ý muốn tìm anh cãi nhau, hay là cố ý muốn tức chết anh?” Anh tức giận hét lên với cô.

“Được rồi, xin lỗi, câu này coi như em chưa có nói được không?” Câu trả lời của anh khiến cô tươi cười đầy mặt. Trong lòng rất cao hứng.

“Lần sau nếu như em còn để cho anh nghe thấy lời nói giống vậy, cẩn thận ngứa da.” Anh cảnh cáo nói.

Cô như cũ cười giống như ngu ngốc, mà anh lại nhịn không được cúi người hôn cô một hồi.

“Được rồi, nghĩ xong muốn ăn cái gì rồi sao?”

“Tùy ý, anh muốn ăn cái gì?” Cô hỏi.

“Bây giờ anh muốn ăn nhất chính là em nấu cái gì đó.”

“Vậy có vấn đề gì, bây giờ em liền đi nấu.” Cô nhanh chóng xuống giường, lại bị anh gọi lại.

“Bồng Khiết.”

Cô nhìn anh.

“Tủ lạnh trong nhà ngoại trừ bia rượu, những thứ khác khả năng có thể không thể ăn.”

“Vì sao?” Cô nhất thời không phản ứng kịp.

“Em không chú ý đến sao?” Anh hơi xấu hổ.

“Chú ý đến cái gì?”

Xấu hổ cười một cái, anh bắt chước lời nói của viên điều, trả lời: “Trong nhà giống như một đồng rác....

“Mề Mề, cậu làm sao quen biết với Viên Diêu?” trong quán bar, sau khi Viên Diêu đi trước rồi khỏi tiệc 4 người chúc mừng cuối cùng đem Chương Kính và Ưông Bồng Khiết kết thành đôi, Duẩn Thắng Nam nhanh chóng hỏi Thời Mề Mề. Thời Mề Mề giật mình, nhất thời còn chưa có thái độ gì. “Anh ta thích cậu?” Duẩn Thắng Nam chăm chú nhìn Thời Mề Mề. “Làm chi, cậu thích anh ta sao? Nếu như cậu thích tớ có thể đem anh ta nhường cho cậu, dù sao đàn ông đối với tớ mà nói nhiều ít một người cũng không khác biệt gì.” Duẩn Thắng Nam chớp chớp mắt, “Đây là cậu nói đó nha?” “Hắc, sẽ không chứ, chẳng lẽ cậu thật sự động tâm với anh ta?” Thời Mề Mề còn cho rằng trong mắt của cô ấy chỉ có tiền mà thôi, nhưng cái này cũng khó trách, bề ngoài của Viên Diêu thật sự không kém, hơn nữa quan trọng nhất là anh ta còn có tiền. “Động tâm với anh ta? Có thể nói như vậy.” Duẩn Thắng Nam trịnh trọng gật đầu. Nhìn thái độ của cô trịnh trọng, Thời Mề Mề ngược lại bắt đầu nghi ngờ, bởi vì cô từng nhìn thấy thái độ loại này của cô ấy, chính là lúc cô nhắm chắc mục tiêu có thể khiến cho công phu và kỹ năng kiếm tiền của cô cao thêm một bậc. “Viên Diêu trên thương trường có phải là có chút danh tiếng?” Thời Mề Mề thăm dò hỏi, gần đây cô không chú ý nhiều đến loại việc này. “Mọi người đều gọi anh ta là thần đầu cơ.” Duẩn Thắng Nam nhanh chóng hơn nữa dùng sức gật đầu. “Oh my god!” Thời Mề Mề nhìn không được khẽ vỗ trán. “Tớ còn cho rằng cậu thông suốt, thì ra nói đến cùng cậu vẫn là vì tiền, tớ đổi ý rồi, tớ không đem anh ta nhường cho cậu nữa, nhường cho cậu thật sự giống như đang phí của trời!” “Mề Mề cậu không cần đem anh ta nhường cho tớ, chỉ cần giúp tớ một tay, đưa tớ vào công ty anh ta làm trợ lý của anh ta là được rồi.” “Đừng mơ.” “Mề Mề.....” “Tư Anh, tớ giới thiệu cậu đi.” Cô đột nhiên đem Lữ Tư Anh đang ở bên cạnh nói chuyện phiếm với một tửu khách khác đến không biết trời đất gì kéo trở về. “Cái gì giới thiệu tớ đi?” Lữ Tư Anh vẽ mặt mờ mịt. “Ngày mai cậu xin nghỉ việc đi, tớ giới thiệu cho cậu một công việc khác nhiều tiền, công việc ít xa nhà.” “Thật sự sao?” “Cậu ấy lừa cậu đấy!” Hai người gần như đồng thanh mở miệng. “Tư Anh, cậu đừng nghe Mề Mề nói bậy, cậu ấy muốn hãm hại cậu, cậu biết công việc cậu ấy muốn giới thiệu cho cậu là cái gì không? Trợ lý của Viên Diêu, lấy cá tính cuồng công việc của anh ta, không cần hai ngày cậu sẽ bị anh ta làm chết!” Duẩn Thắng Nam nói rõ cho Lữ Tư Anh biết. “Cậu cảm thấy Viên Diêu kia là loại người không biết thương hương tiếc ngọc sao? Hơn nữa lúc này cậu không phải là nói chuyện với anh ta rất ăn ý, còn không ngừng khen ngợi anh ta học rộng biết nhiều, điểm quan trọng nhất là, cậu gần đây không phải rất thiếu tiền?” Tư thế của Thời Mề Mề vẫn một bộ ưu nhã, dùng ngữ điệu không nhanh không chậm nói, hoàn toàn không giống Duẩn Thắng Nam đang cuồng cuồng. “Àn, đúng, gần đây tớ luôn buồn phiền làm sao trong thời gian ngắn nhất kiếm được nhiều tiền nhất.” Lữ Tư Anh hơi hơi nhăn mày. “Chuyện này tớ giúp cậu!” Duẩn Thắng Nam vội vàng nói. Cô nói thế nào cũng phải đạt được vị trí trợ lý của Viên Diêu. “Nhưng trên tay tớ tiền đầu tư cũng không có.” Lữ Tư Anh do dự đấu tranh, sau đó nhìn về phía Thời Mề Mề, “Mề Mề, lúc này cậu có nói đến tiền nhiều có phải không?” “Không sai.” “Được, vậy tớ đi.” Cô dứt khoát quyết định vì 5 đấu gạo khom lưng. “Không được!” Duẩn Thắng Nam kêu lớn. u đó...kết quả.....còn tiếp.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-ket-hon-uong-bong-khiet>